

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MISTI WILDS

REIGN OF
FOUR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Dörtlerin Hükümdarlığı

BARANOVA BRATVA

İkinci Kitap

MISTI WILDS

Dörtlerin Hükümdarlığı

Telif Hakkı © 2024 Misti Wilds

Kapak Tasarımı: Raven Ink Covers

Tüm hakları saklıdır.

Misti Wilds, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki hakkını savunmaktadır.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Şirketler tarafından ürünlerini ayırt etmek için kullanılan tanımlamalar genellikle ticari marka olarak talep edilir. Bu kitapta ve kapağında kullanılan tüm marka isimleri ve ürün isimleri ticari isimler, hizmet markaları, ticari markalar ve tescilli ticari markalardır.

sahiplerine aittir. Yayıncılar ve kitap, bu kitapta adı geçen herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir. Şirketlerin hiçbiri Kitapta atıfta bulunulan kişiler kitabı onaylamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

İçindekiler

[Yazarın Notu](#)

1. [Valentina](#)
2. [Valentina](#)
3. [Valentina](#)
4. [Valentina](#)
5. [Mikhail](#)
6. [Valentina](#)
7. [Ezra](#)
8. [Valentina](#)
9. [Andrei](#)
10. [Mikhail](#)
11. [Valentina](#)
12. [Valentina](#)
13. [Valentina](#)
14. [Valentina](#)
15. [Ezra](#)
16. [Andrei](#)
17. [Valentina](#)
18. [Valentina](#)
19. [Valentina](#)
20. [Valentina](#)

[Sonsöz](#)

[Celia'nın Hikayesi Henüz Bitmedi](#)

[Rusça Terminoloji](#) .

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

yazan [Misti Wilds](#)

Yazarın Notu

Dörtlerin Hükümdarlığı, Baranova Bratvası'nın birinci kitabı olan Üçlerin Kuralı'nın doğrudan devamı niteliğindedir. Eğer birinci kitabı okumadıysanız, BURADA DURUN. Ciddiyim. İleride büyük spoilerlar var.

Reign of Four, Rule of Three'den de daha karanlık. Lütfen okumadan önce web sitemdeki içerik uyarılarını kontrol edin.

MistiWilds.com

Hazırsanız, sayfayı çevirin.
Küçük bir intikama ihtiyacı olan tek kişi Valentina değil.

Bölüm 1

VALENTIN

A

GÖZLERİMİ KAPATIRSAM, güllerin tatlı parfümünü neredeyse koklayabilirim. Yumuşak, kırmızı yapraklarının yerde iz bıraktığını görebilirim. Dudakların omuzlarıma şefkatle dokunuşundan parmak uçlarının belimden aşağı kayan saygılı fırçalarına kadar tenimde bir sevgilinin dokunuşunu hissedebiliyorum, tıpkı aşklarını her seferinde bir nefes fısıldayan hayaletler gibi, beni rahat bir uykuya daldırıyor.

Gözlerimi bir süre daha kapalı tutarsam, rol yapma oyununa devam edebilirim. Kendime bileklerimi arkadan bağlayan kaba ipin gerçek olmadığını, havadaki bakır tınısının zihninin bir oyunu olduğunu, gözlerimin arkasındaki ağrının nefretle yanmak yerine sevgiyle tükenerek bütün gece uyanık kalmaktan kaynaklandığını söyleyebilirim. Her an uyanabileceğimi ve kalbimi ya da bedenimi parçalayan acıların hiçbirinin gerçek olmadığını.

Ama metal bir kapının beton zemine sürtünerek çıkardığı sert gıcırta başka hiçbir şeyle karıştırılamaz. Beni esir alan kişinin ayak seslerinin koridorda gümbürdeyişi, en değerli ödülüne mutlu bir şekilde dönerken havada bir uğultu, silinip atılamaz. Kafesteki bir kuş gibi kaburgalarımda çırpınan kalbimin çılgınca atışı yok sayılamaz.

Gerçeklik buz gibi kollarını etrafımda öyle bir sarıyor ki, o kadar sıkı sıkıyor ki, boğuyor.

Ne kadar istesem de rol yapamam. Burada oturup hiçbir şey yapmadan duramam. Erkeklerimi sevdiğimi söyleyip psikopat eski erkek arkadaşımın kazanmasına izin veremem.

Adamlarımın tam şu anda beni aradıklarından hiç şüphem yok. Andrei, tek bir anın bile boşa harcanmamasını sağlamak için duyabileceği herkese emirler yağdırıyor olacak. Mikhail güvenlik kayıtlarını tarıyor ve Bratva'nın gözetleme parametrelerini arttırmak için her saniye binlerce dolar harcıyor olacak. Ezra benden bir iz bulabilmek için yeryüzünü tarayacak, yasal ya da değil, elindeki her araçla beni avlamaya çalışacak.

Mesele beni bulup bulmayacakları değil, ne zaman bulacakları.

O zamana kadar hayatta kalmam gerek.

Tek parça halinde hayatta kalmam gerek.

Beni esir alan kişi yaklaşırken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Bana altı ay önce sorsaydınız, eski erkek arkadaşım ve patronum Liam West'in zararsız biri olduğunu söyledim. Aşk acısı çektiği kesin ama diğer her yönüyle vasat biri. Bir tehdit değil. Şiddet yanlısı, sadist ya da açgözlü değildi. Bana göre, bir iş adamının olabileceği kadar normal biriydi.

Ama iğnenin anısı, kasımdaki ağrı ve boynumdaki morluk, onun gerçek doğasını hatırlatmaya devam ediyor. Sistemimdeki uyuşturucular şimdiye kadar etkisini yitirmiş olabilir ama kaçırılmamın anısı asla geçmeyecek.

Liam West lanet bir hain. Bir sapık. Beni kendine bağlamaya, beni kendi niyetimden uzaklaştırıp kendine ait kılmaya kafayı takmış bir adam. Ama çok geç kaldı. Kalbim ve bedenim zaten başka üç adama ait - Liam'ı yaptığı ve henüz yapmadığı her şey için paramparça edecek üç adama.

Liam omuzlarıyla hapishane kapımı açtığında, onun için hazırdım. Kapı arkasından çığlık atarak kapanırken takdirle mırıldanıyor. "Bağlandığında bu kadar iyi görüneceğini bilseydim, yıllar önce bunu önerirdim, zhena."

Vücudumu tepeden tırnağa tararken, gözlerinde bir zevk dalgası, boğazımın arkasına safra yükseliyor. Hiçbir şeyim

yok.

Uzuvlarımdaki ağrıdan boğazımdaki çizige ve cildimdeki diğer tüm çentik ve kesiklere kadar, hissettiğim kadar yırtık pırtık göründüğümünden şüpheliyim. Celia'nın özel olarak tasarladığı güzel gelinliğim omuzlarımda paramparça bir şekilde duruyordu, beni şapelden bu zindana taşımak için verilen mücadele sırasında korsajın ve eteğin parçaları kopmuştu.

Liam'la her adımda mücadele ettim, ta ki karnıma bir yumruk atıp beni bayıltana kadar.

Lanet olası piç.

Keşke Ezra'nın yeteneklerine sahip olsaydım da bu iplerden kurtulup o orospu çocuğunu onlarla boğabilseydim.

Beni kontrol etmeye geldiği son birkaç seferde, uğursuz gülümsemesi dışında eli boş gelmişti. Bu sefer, kolunun altına sıkıştırılmış bir tripod ve bir elinde tuttuğu bir tablet taşıyor. Liam gülümseyerek aramızdaki mesafeyi geçiyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Uslu bir kız ol ve belki bunları çözmeyi düşünürüz, hm?" Göğsümü kesen ve beni soğuk metal sandalyeye bağlayan ipi parmaklıyor. "Bu gece o sandalye yerine yatakta uyuyabilirsin." Çenemi kavriyor ve başımı geriye yatırarak beni gözleriyle buluşmaya zorluyor. "Bu gece kocanın yatağını paylaşmak istemiyor musun Valentina?" Parmak uçları dudaklarımın kenarında geziniyor, dudaklarımın arasına sıkıştırılmış tıkaca sürtünüyor.

Tıkacı çıkarmak için parmağını dişlerimin arasına sokarsa, o lanet şeyi ısırp koparırım.

Bana bakarken aramızda sessiz bir an geçiyor. Sonra tek kelime etmeden işe koyuluyor. Kendi kendine mutlu bir şekilde mırıldanarak tripod ve tableti karşıma kuruyor, ekranı bana bakacak şekilde çeviriyor. Doğru açıyı verip ekrana dokunduktan sonra, ön kamera açıldığında genişçe gülümsüyor. Dağınık görüntümü yakalıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Umarım kimse beni böyle görmez.

"Mükemmel. Şimdi tek yapmamız gereken beklemek." Liam arkama geçiyor ve kollarını omuzlarıma doluyor,

Eğilip burnunu saçlarıma gömüyor. Derin bir nefes alıyor, saç kremimin kokusunu alınca içinde bir ürperti yayılıyor. "Vanilya ve bal," diye inliyor, nefesini içine çekerek. "En sevdiğin."

Öyle değil ve her ne kadar yanlış hatırladığı için ona gülmek istesem de, annemin yüzü gözümün önüne geldiğinde kalbimin derinliklerinde bir buz parçası parçalanıyor. O vanilya ve balı severdi, beni değil.

Umarım cennetten bana bakmıyordur. Bunu görmesini istemiyorum.

Ayak sesleri duyuyorum ve iki adam konuşuyor, sesleri sanki çok uzaklardan geliyor. Liam ve benim bulunduğumuz oda sessiz ve bildiğim kadarıyla bu yerde sadece biz varız ... her neresiyse. Gözlerimi kapatıp Liam'ın düğün törenimizden sonra beni nereye götürdüğünü hatırlamaya çalışıyorum ama Liam karnıma yumruk atana kadar gözlerim bağlıydı ve hareket halindeki bir aracın arkasından keskin dönüşler yapıyordum.

Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yok.

Dehşet içime çöküyor ama erkek arkadaşlarımdan kim olduğunu hatırladığım anda umut da içimi kaplıyor.

Ezra her işe yarayan bir adam, yarı koruma, yarı iz sürücü, yarı infazcı. Beni bulabilecek biri varsa, o da odur. Mikhail'in parası ve Andrei'nin Bratva'daki etkisi onu desteklerken, hiçbir şey beni bulmalarını engelleyemez.

Tablet hoparlöründen bir ses geliyor. "Burası boş. O burada değil."

Kalbim yerinden çıkacak.

Ezra.

"Burada biri varmış, yoksa parkenin her tarafı kan içinde olmazdı." Mikhail'in sesi sinirli bir şekilde bağırırken yükseliyor. "O suka onu nereye götürdü?"

Buradayım, çılgılık atmak istiyorum. Gel de bul beni. Ben buradayım.

"Öfkeni düşmanından çıkar Mikhail," diye azarlıyor Ezra, sesi öncekinden daha yüksek. Mikrofona daha yakın yürüyor olmalılar. Liam günün erken saatlerinden bir kayıt mı çalıyor, yoksa onları canlı mı izliyoruz?

"Bekle, bu da ne?" Ayak sesleri, ardından odanın içinde yankılanacak kadar yüksek bir hırıltı. "Ezra. Buraya gel."

Liam nefes alıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Kameraya gülümse, zhena." Bir çekişle tıkacımı yerinde tutan düğümü çözüyor ve ağzımdan çıkarıp kirli bezi kucağıma bırakıyor. "Seyircimiz var."

Kalbim kaburgalarıma daha sert çarpıyor, Liam'ın yanından kaçıp adamlarımın yanına dönmek istiyorum. Ekranı bakıyorum ve adamlarımın görünmesini bekliyorum. Tek gördüğüm köşede benim ve Liam'ın küçük bir resmi. Görüntünün geri kalanı siyah.

Hoparlörden kâğıt hışırtıları geliyor ve ekrandaki görüntü siyahtan beyaza dönerken bir şeyler yer değiştiriyor. Mikhail'in yüzü beliriyor, sıcak kehribar rengi gözleri ruhumu kesiyor, bakışlarımız video görüntüsünde buluşuyor. Dudaklarından Rusça bir dalga akıyor, ne dediğini yakalayamayacağım kadar hızlı.

Görüntü bulanıklaşır ve Ezra'nın yüzü Mikhail'inkinin yerini alır. Sert bir şekilde nefes verirken ses çatırdıyor.

"O piç kurusu. Onu küçük küçük parçalara ayırıp lanet farelere yedireceğim. Beni duyuyor musun, Mudak? Senin için geliyorum." Mikhail'in öfkesi gök gürültüsü gibi kükrüyor ve gözlerime taze yaşlar gönderiyor.

"Mikhail-" Sesim çatlıyor. Yutkunuyorum ama boğazım kupkuruyken hiçbir işe yaramıyor. Tekrar deniyorum. "Ezra-"

Liam ben daha başka bir şey söyleyemeden sözümü kesiyor. "Ne kadar güzel, değil mi çocuklar?" İki sevgilim ekrandan ona bakarken o yanağıma okşuyor. "Son bir kez bakmak isteyebileceğinizi düşündüm."

"Sikeyim seni-"

"Mikhail." Ezra iç geçirir. "Ne istiyorsun Liam? Para mı? Kadın mı? Valentina karşılığında hepsini vereceğiz." Yüz ifadesi pasif kalsa da gözleri kontrol altına alınmış bir öfkeyle yanıyor, gece gökyüzündeki korlar gibi parlıyor.

Yalan söylediğinden hiç şüphem yok. Yaptıklarından sonra tüm adamlarım Liam'a bir şey vermeden önce onu lime lime ederler.

Liam, Ezra'nın sorusunu düşünüyormuş gibi boş boş mırıldanıyor. "Ne istediğimi mi?" Yanağımı sıkıca kavırıyor, parmakları etime batıyor. Yanağımın iç kısmı dişlerime acıyla bastırınca irkiliyorum. "İstediğim her şey burada var." Eğiliyor ve dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. Gözlerimiz buluştuğunda omuzları geriliyor ve bakışlarını bir karanlık dolduruyor. "Ama madem bahsettin, ikiniz de burada olduğunuza göre belki istediğim başka bir şey daha vardır." Yanağımı bırakarak elini cebine sokuyor ve bir sustalı bıçak çıkarıyor. Bileğinin bir hareketiyle bıçak sapından kurtuluyor ve ışıktaki parlıyor. "Birinizin bıçaklara düşkün olduğunu hatırlıyor gibiyim."

Panik tenimde dalgalanıyor. Mikhail, Liam'ın ara sokakta bana saldırdığı gece onu omzundan bıçaklamıştı. Sonra, Ezra beni kulübün içine taşıırken tutmam için aynı bıçağı bana verdi, dördümüz Liam'ı kirli betonun üzerinde kanlar ve morluklar içinde yatarken kendi haline bıraktık.

Adamlarımın Liam'ı öldürmesini engelledim çünkü onun ölümünü izlemek istemedim. Acı çekmesini izlemek istemedim.

Şimdi, bu iyiliğin bedelini ödeyebilirim.

Liam bıçağı inceliyormuş gibi yaparak başparmağının ucunu bıçağın kenarına sürtüyor. Parmağını geri çekiyor ve kanı sığ bir kesiğin etrafında hızla toplanırken parlak kırmızı bir çizgi oluşuyor. "Elim kayarsa çok yazık olur."

Ezra homurdanıyor. "Ona dokunmayın-"

Liam'ın gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor ve kameraya dişlerini gösteriyor. "O benim. Ne zaman istersem ona dokunurum."

Lütfen." Kanlı başparmağını yanağıma sürüyor ve gözle görülür bir şekilde tenimi kırmızıya boyuyor. Kanının bakır tınısı burnuma doluyor ve nefesimi tutup midemin çalkalanmasını önlemek için gözlerimi kapatıyorum.

Eğer gözlerimi kapalı tutarsam, "mış gibi" yapabilirim.

"Eğer bana inanmıyorsanız, bunu size kanıtlamam gerekecek."

Gözlerim tam zamanında açılıp adamlarımın öfkesini bir an için görebiliyordum ki Liam acımasız bir öpücük için içeri dalıyor ve dudaklarımızı görkemli bir sevgi gösterisiyle birbirine kenetliyor. Kanlı eliyle omzumu sıkıca kavlıyor, hiç şüphesiz kendi bölgesini işaretliyormuş gibi başka bir kırmızı leke bırakıyor.

Boğazıma bir inilti takılıyor ve dudaklarıma gülümsüyor, sesi duyduğuna şüphe yok. Adamlarımın duymaması için dua ediyorum.

Sonunda geri çekildiğinde, yüzümü kendisinden uzaklaştırıyor, dudaklarından karanlık bir kahkaha geçiyor. "Gördünüz mü çocuklar? İstedğim her şeye dokunabilirim." Bakışları aşağıya kayıyor ve korku omurgamı ele geçiriyor.

"Yapma," diye nefes alıyorum, sesim ancak fısıltıya dönüşüyor. "Lütfen." İstedğim son şey, Mikhail ve Ezra'nın Liam'ın beni zorlarken yaşadığım utanca tanık olmaları. Eski sevgilimin gözleriyle buluşuyorum ve beni gerçekten önemseyen bir parçasının beni şimdi duyması, çok geç olmadan bunu durdurması için yalvarıyorum.

Eğer o parçası hala varsa, dinlemiyor.

"Kıpırdama, zhená, yoksa o güzel derini yüzerim." Liam bıçağı omzuma vurarak elbisemin askısını kesiyor. Kayış gevşiyor ve Liam bıçağın düz kenarını göğsümün üzerinde gezdirerek diğerini kesiyor. O anda duraksıyor, sanki elbisemin yerçekimi yüzünden vücudumdan düşmesini bekliyormuş gibi, gözleri onu rahatsız ediyormuş gibi kısılıyor. Kaşlarını çatarak, bıçağının keskin kenarını yaka kısmındaki çukura dokunduruyor ve bıçağın ucuyla tenime batırıyor. İrkiliyorum ve gözleri yüzüme kayıyor. "Kıpırdama bebeğim, yoksa olanlar senin suçun olur."

Yanaklarımı emiyorum ve iki yanımı ısıırıyorum, acının beni hareket etmemeye yetecek kadar bastıracağını umuyorum. Ekranı bakmak için Liam'dan gözümü ayırıyorum. Ezra'nın yüzü yok ama Mikhail'inki tam orada. Öfkesi gözlerimin önünde şekil değıştiriyor, gözlerim yaşla dolunca yumuşuyor. "Benim için gözyaşlarını say aşkım, o piç kurusuna her birinin bedelini ödeteceğim, söz veriyorum."

Liam korsajımın üst kenarını tutup kumaşı oymaya başladığında, aklımı başımda tutan Mikhail'in sesi oluyor. Bana bir şeyler mırıldanıyor, nazık şeyler, ama elbisemin yırtılma sesinden kelimeleri çıkaramıyorum. Liam'ın bıçağı temiz bir kesim için yeterince keskin değıl, bu yüzden her bir santim için savaşıarak kumaşı kesiyor. Bıçağın etimi kestiğı yerde ateş derimi yalıyor ve Liam savunmamı santim santim yırtarken gözyaşlarım nihayet dökülmeye başlıyor.

Söylendiğı gibi her bir gözyaşını tek tek sayıyorum ve sayıyı hafızama kaydediyorum.

Liam eteğıe ulaştığında, yaptığı işe hayranlıkla bakmak için geri çekiliyor. Beni tutan korse olmadan, göğüslerim serbest kalıyor ve kalan kumaş parçalarıyla zar zor kontrol altına alınıyor. Bıçağın temas ettiğı yer derimi acıtıyor, aldığım her sığ nefes ciğerlerimi yakıyor.

Liam avucunu göğüs kafesimden karnıma kadar çıplak bedenimde, taze yırtıkların üzerinde gezdiriyor. Acımın kaynağından uzaklaşmaya çalışırken tüm bedenim sertçe irkiliyor. Fark ediyor ve dilini şaklatıyor. "Hadi ama Zena, yaralanman senin suçun, benim değıl."

Ne?

Mikhail'in öfke patlamasını bastıracak kadar yüksek bir sesle kulaklarımda kan uğulduyor. "Bıçağı tutan ben değılim," diye tıslayarak Liam'a bakıyorum. Vücudumdaki her çentik acıyor ama kesikler derin değıl. Tanrı'ya şükür sadece yüzeysel yaralar ama bu hiçbir şeyi daha iyi yapmıyor. Benim suçum olmadığı da kesin.

Liam'ın gözleri benimkilerle buluşuyor, gülümsemesi vahşi. "Olmak ister misin?" Bıçağı yüzümün önünde tutuyor. Ufacık bir kırmızı parçası keskin kenarını kaplıyor. Benim kanım. Ya da onun. Onun hastalıklı saplantısı yüzünden kanımızın birbirine karıştığını düşününce mideme kramplar giriyor.

Bunun hileli bir soru olup olmadığından emin değilim. Evet dersem, beni gerçekten çözüp bıçağı bana verecek mi? Seçeneklerimi düşünürken tereddüt beni terletiyor. Hayır dersem, bana dokunmasını engelleyecek hiçbir şey kalmayana kadar kesmeye devam edecek mi? Ama evet dersem, beni cezalandırmak için başka acımasız bir yol mu bulacak?

Derin bir nefes alırken ciğerlerim yanıyor. Yeniden on sekiz yaşında olmak ve iki zıt yola bakmak gibi bir his bu: annemi benden alan ailemle kalmak ya da topuklarımın beni taşıyabildiği kadar uzağa kaçmak. Ama bu tür bir düşünce çok dar; önümde sandığımdan çok daha fazla seçenek var. Eğer o zamanlar A ve B seçenekleri benim için işe yaramıyorsa, bir C seçeneği yaratabileceğimi anlamış olsaydım, belki de kalabilir ve kendim için daha fazlasını talep edebilirdim.

Belki de en başta Liam'la tanışmaktan kaçınabilirdim.

Elindeki bıçağı bakıyorum ve göğüs kafesimin içinde çırpınan paniği görmezden geliyorum. Liam'ın oyunlarını oynamak zorunda değilim. Başka bir sonuç seçebilirim.

"Sen lanet bir korkaksın, bunu biliyor musun?"

Liam'ın hınzır ifadesi gözlerimin önünde donup kalıyor.

Çarpık burnuna dik dik bakıyorum. Her şeye rağmen Ezra'nın onu dövmesine sevindim. Çürümüş kalbine uygun çirkin bir yüzü hak ediyor. "Büyükannem ne demişti?" Düşünüyormuş gibi yaparak başımı eğiyorum. "Beni güvence altına almak için beş yılın olduğunu mu? Ve başarısız oldun, değil mi?"

"Başarısız olmadım." Liam'ın sözleri yapmacık geliyor.

"Ben

Sen, Valentina. Sen benimsin."

Bağlarımın altında elimden geldiğince tek omzumu

silkiyorum. "Bedenimi bu sandalyeye bağlamış
olabilirsin ama

sahip olabileceğin diğer parçam. Ne ismim, ne kalbim, hiçbir şeyim. Düşündüğünden daha erken öleceksin ve kimse seni hatırlamayacak, ben bile. Bence bu standartlara göre başarısız oldun Liam."

Sessizlik Mikhail'in kahkahasıyla bozulur. "Oh, onu hatırlayacağım. Ellerimde atan kalbi, soğuk kış gecelerinde beni sıcak tutacak tatlı bir anı olacak."

Bakışlarım Liam'dan ekrandaki erkek arkadaşımın resmine kayıyor. "Yatağını ısıtan ben olacağım aşkım, bu lanet olası korkağın anıları değil."

Liam'ın ifadesi kararıyor, donuk gülümsemesi kenarlarından çatlıyor. "Beni test etme Valentina. Olacaklardan hoşlanmayacaksın."

Bu tehdit karşısında derimin altında öfke cızırdıyor. Bu piç kurusu beni bu şekilde aşağılamaktan başka ne yapabilirdi ki? "Ne yani, fotoğrafımı çekip bir köşede otuz bir mi çekeceksin?"

Tokadın geldiğini görmüyorum. Görmeliydim. Bana daha önce de vurmuştu. Ama erkek arkadaşlarınız ekranda izlerken bağlanmak ve sinirlenmek bir kadının bu önemli ayrıntıları gözden kaçırmasına neden olabilir.

Başım büyük bir gürültüyle yana savruluyor, görüşümde karanlık noktalar dans ediyor. Hoparlörden gelen bir çığlık odayı dolduruyor ve kalbimin gümbürtüsünü bastırıyor.

Liam'ın nefes alış verişini düzensizleştirdi. Saçlarımdan bir tutam yakalıyor ve başımı yukarı çekerek bana bakıyor. "Ağızdan çıkana dikkat et, Zhen. Güzel yüzünün bu gece benimkine benzemesini istemem." Birkaç saniye geçti ve gözle görülür bir şekilde kendini toparlayarak nefes aldı. Yanağımda bıraktığı izi incelerken yüzünde bir pişmanlık titreşimi belirliyor ve parmaklarının ucuyla sıcak, şişmiş etime hafifçe bastırıyor. "Zalim olmamalısın Valentina, yoksa kendimi kaybederim. Sana iyi bir koca olmak istiyorum. Bunu zor bir iş haline getirmemeye çalış."

Onun dikkatini görmezden geliyorum ve ekrana yeniden odaklanıyorum. Mikhail'e acele edip beni bulmasını söyleyeceğim. Ve Ezra. Nerede o?

Mikhail sorumu hissetmiş olmalı ki başını sallıyor ve hayır diyor.

Sanırım erkek arkadaşlarımdan birinin video akışından düştüğü gerçeğine dikkat çekmemem gerekiyor. Umarım, çevrimiçi olduğumuz sürece konumumu takip ediyordur.

Liam iç geçiriyor ve saçlarını serbest bırakıyor. "Katya işaretlendiğin için kızacak. Ama bizim balayında olmamız gerekiyor. En azından bir hafta boyunca kimsenin seni görmesine gerek yok. Katya bile." Dudaklarını şişmiş yanağıma indiriyor ve oraya nazık bir öpücük konduruyor. "Uslu durmanı öneririm, yoksa balayımız senin için acı bir anı olacak."

Omurgamdan aşağı buzlar iniyor, içimde kalan ateşi söndürüyor. Biraz tokatla başa çıkabilirim. Bıçak endişe verici, kabul ediyorum, ama kesip biçmeye heveslenmemeli. Yüzümü güzel tutmalıyım yoksa Bratva sözde evliliğimize karşı ayaklanır.

Liam'ın parmakları korsemın yırtık pırtık kenarlarıyla oynuyor. "Tabii zevkinle birlikte biraz acıdan hoşlanmıyorsan, zhená. Kabul ediyorum, bu daha önce denediğimiz bir şey değil ... ama seni memnun etmek için her şeyi yaparım." Dudakları kulağımın kabuğunda geziniyor ve kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. Sesi kulağımı tırmalıyor, alçak ve tehditkâr. "Seni becermelerine izin mi verdin Valentina? Ben yokken yaramaz bir kız mı oldun?"

Kalbim göğsümde çılgınca atıyor. Hayır. Orası benim Çizgiyi çek. Tam orası. Biraz fiziksel şiddeti kaldırabilirim. Fahişe, kaltak ya da Liam'ın aklına ne gelirse denmesini kaldırabilirim.

Seksle ilgili hiçbir şeye tahammül edemem.

"Bu gerçek bir evlilik değil." Bileklerimi bağlayan ipi çekiyorum, acıya karşı dişlerimi sıkıyorum. Bıçağı bir tutabilsem- "Bu bir balayı değil. Herhangi bir şeyi paylaşmıyoruz-" Kendimi durmaya zorlayarak dilimi ısıırıyorum. Evlilik yatağı ve düğün gecesi kelimeleri

Derin. Bu gece için eski erkek arkadaşımın beni zorlamasını içermeyen planlarım vardı.

Bu beni gerçekten kıran tek şey olabilir.

Dehşete kapılıyorum, kalçalarımın arasında tanıdık bir kayganlık birikiyor, Andrei'nin sesi kafamın içinde yankılanıyor. Korkunun seni azdırdığını biliyorum. Mideme kramplar giriyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bu gerçek olamaz. Böyle bir şey olmayacak.

Dudağım titriyor ve gözlerimde sıcak yaşlar birikiyor. Kurban olmak istemiyorum. Baş belası olmak istiyorum.

Kraliçe olmak istiyorum.

Kraliçeler ağlamaz. Bir kere bile annemin ya da büyükanneimin bir şey için ağladığını görmedim. Bu benim işteki ilk gayri resmi günüm ve şimdiden başarısız oluyorum.

"Malyshka. Bana bak."

Liam söylediğim tek bir kelimeyi bile duyduysa bile aldırmıyor, üstümdeki elbiseyi kapıyor ve göğsümü ona açmak için kalanını yırtıyor. Yoldan çekildikten sonra eteğimden bir avuç alıp çekiştiriyor, yırtabildiği kadarını yırtıp kalanını kesiyor.

"Valentina. Bana bak."

Gözlerimi zorla açıyorum ama gözyaşlarımdan Mikhail'i göremiyorum. Gözlerim açılana ve erkek arkadaşımın yüzünü görebilene kadar hızla kırışıtırıyorum. Çenesi gergin, gözlerindeki öfke alev alev yanıyor. "Gözyaşlarını say," diye hatırlatıyor bana, "ve her biri için ona acı çektireceğiz. Değil mi Ezra?"

Hoparlörden gelen bir homurtu Ezra'nın hâlâ orada olduğunu anlamamı sağlıyor. Kalbim acıyla sıkışıyor. Birden başka bir yerde olmalarını diledim. Nefes alıyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Onlardan gitmelerini isteyemem. Kalmalarını istemiyorum ama Liam'la yalnız kalmak da istemiyorum.

Eteğim yırtıldığında, geriye dantelli beyaz külotum kalıyor - özellikle bu gece için sakladıklarım. Kalçalarımı birbirine kenetliyorum ama faydası yok. Liam onları birbirinden ayırıyor, soğuk hava kalçalarımın tepesini selamlıyor ve beni ürpertiyor.

Bir Şey olmasını bekliyorum.
Bayılmak üzere olmak için dua
ediyorum.

Liam benden uzaklaşırken havayı bir hırıltı dolduruyor, hiç görmediğim kadar öfkeli görünüyor. Bıçağı yere fırlatıyor ve iki elini saçlarında gezdiriyor. "Kanamam var Valentina. Tanrı aşkına."

Göğsümdeki kesikler acıyor. Tabii ki kanıyor. Beni kesti.

Ama sonra onu hissediyorum - bağırsaklarımda derin bir kramp, havada belirgin bir koku, aşağıda sadece şu anlama gelebilecek bir ıslaklık-

"Regl dönemimdeyim." İçim rahatlarırken nefes nefese kalıyorum, gözlerime taze yaşlar doluyor. Tahrik olmadım. Regl dönemimdeyim.

Liam gücenmiş görünüyor, sanki bunu planlamışım gibi. Birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca ben regl dönemimdeyken hiç seks teklif etmedi, ben de hiç sormadım. Bu onun sınırı gibi görünüyor.

Bunun için sonsuza dek minnettarım.

Başparmaklarını göz kapaklarının arkasına bastırıyor ve iç çekiyor. "Biliyor musun, bu geceyi gerçekten dört gözle bekliyordum. Ama sen gidip bunu mahvettin."

Ne zaman regl olacağımı kontrol edemiyorum ama eğer edebilseydim, Liam'ın bana asla dokunmayacağı anlamına gelecekse hayatımın sonuna kadar kanamam olurdu.

"Ama-" Gözleri şak diye açıldı. "Bu, içine bir bebek koyacak olanın ben olacağım anlamına geliyor." Dudaklarını yalıyor ve ağzının kenarları kalkıyor. "Bizim için artık prezervatif yok, Valentina. Ne de olsa artık evliyiz." Küçük bir kahkaha atarak başını sallıyor. "Geçmişte seni onlarla şımarttım, ama şimdi bunun için bir neden yok. Kanamam biter bitmez -" yüzü tiksintiyle çarpılıyor "- rahmini tohumlarımla dolduracağım. Çocuğumu doğurduktan sonra bedeninin kime ait olduğunu göreceğiz." Tablete doğru ilerliyor ve ekrana bakarak alay ediyor. "Güle güle deyin çocuklar. Gösteri sona erdi. Çok yakında karımı dölleriyle doldurmanın tadını çıkaracağım. Ama siz bunu göremeyeceksiniz." İç çekiyor. "Utanç verici, gerçekten. Onu hamile bırakırken adımları haykırışını duymamı çok isterdim."

"Ona dokunamayacaksın," diye hırlıyor Mikhail.
"Fırsatını bulamadan seni öldüreceğim."

Liam omzunun üzerinden bana bakıyor. "Reglin ne kadar sürüyor bebeğim? Beş gün mü?"

"Yedi." Bu kelimeyi neredeyse bağırarak söylüyorum.
"Yedi gün. Beş değil. Çok kanamam var." Bunu konuştuğumuza inanamıyorum. Ama Liam'ı benden daha uzun süre uzak tutacaksa, ona memnuniyetle bir ay sürdüğünü söyleyeceğim. "Bazen iki hafta sürüyor."

En iyisi şansımı fazla zorlamamak.

"Yedi gün," diye tekrarlıyor Liam, yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Bizi yedi gün içinde bulabileceğinizi mi sanıyorsunuz çocuklar?" Dünyanın en komik fıkrasını anlatıyormuş gibi gülüyor, karşısındakini hafife aldığı belli.

Adamlarım yaşlı bir kadının adı ve bağlantıları sayesinde Bratva'nın zirvesine tırmanmadılar. Bunu kendileri yaptılar.

Mikhail'in gözleri parlar ve içindeki kumarbaz ortaya çıkarken dudaklarını yalar. "Bir iddiaya girelim Liam. Seni ve Valentina'yı yedi gün içinde buluruz ve sen Valentina'nın saçının tek bir teline bile dokunmadığın sürece Valentina'yı alır ve seni bırakırız."

Liam kollarını kavuşturur. "Kazanamayacaksınız. Bizi bulmanız imkansız-"

"Kazanırsan Valentina'nın gitmesine izin veririz ve bir daha peşine düşmeyiz."

Ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşalıyor.

Ne diyor bu?

Ezra'nın karşılık vermesini bekliyorum ama adam sessiz kalıyor, ya arka planda ne halt ediyorsa onunla meşgul ya da benim gibi şok olmuş bir şekilde bir şey söyleyemiyor.

Liam önündeki sonsuz olasılıkları düşünmek için bir an durur. Bir bahis. Hayatımın kazanana gümüş bir tepside sunulması dışında pek bir şey yok.

Liam'ın gülümsemesi samimi görünüyor. "Eğer yedi gün içinde bizi bulamazsan, Valentina'yı becerirken beni izlemek zorundasın. Beni durduramazsın ve işimiz bittiğinde onu alıp gitmeme izin verirsin. Bir daha ne benim ne de onun peşinden gelmeyeceksin." Liam gerçekten ilgileniyor.

Ne oluyor lan?

Mikhail sırtıyor, başını sallarken gözleri keskin. "Bir anlaşman var. Yedi gün. Yarından itibaren."

"Bugün."

"Yarın. Unuttuysan söyleyeyim, lanet olası bir düğünü mahvettin. Onu toparlamak günümüzün çoğunu aldı." Mikhail kaşlarını çatıyor. "Yarın başlar ya da anlaşma iptal olur ve seni bulup canlı canlı bağırsaklarını deşeriz. Seçim senin."

Bunun olduğuna inanamıyorum. Mikhail'in sidik yarışı için hayatımı ortaya koyduğuna inanamıyorum. Onu gördüğümde boğacağım.

Liam homurdanıyor ama başını sallıyor. "Geri sayım bu gece yarısı başlıyor." Bana bakıyor, gözleri arzuyla kaplanmış. Pantolonundaki sert bir çadır beni soluk soluğa bırakıyor. "Acele etsen iyi olur, yoksa fikrimi değiştirebilirim. Böyle bağılyken sikilmek için yalvarıyor."

Liam'ın dikkati dağılmışken, Mikhail her zamankinden daha kendinden emin bir şekilde gözlerimin içine bakıyor. Göz kırıyor ve onu boğma isteğim bir ihtiyaca dönüşüyor.

O manyağı öldüreceğim.

Video yayını kesiliyor ve kameradaki görüntüm ekranı dolduracak şekilde genişliyor. Çıplak kadına kalbimde dönen acıma, öfke ve kederle bakıyorum.

Boktan durumu için üzgünüm.

Onu buraya getiren adamlara karşı
öfke. Kaybedilen masumiyet için keder.

Bratva'daki hayat beni buraya getirdi. Tahtın üzerinde oturduğu gölgeleri öğretmeden, kanı ve kemiği gözlerden saklayarak beni bir taht için hazırladı.

Hiçbir zaman aşağıya bakıp onu görmemem gerekiyordu.

Ama beton bir hapishanede cırılçıplak otururken, saplantılı bir psikopat beni esir tutarken, tek görebildiğim etrafımdaki yıkıntı. Artık gölgelerin içindeyim, asla görmemem gereken kısım, başımın üzerindeki ve ulaşamayacağım taht.

Eğer adamlarım gölgelerden çıkıp tahtı ele geçirdilerse, benim de aynısını yapmamın zamanı geldi.

Bölüm 2

VALENTIN

A

"VALENTINA, VALENTINA, VALENTINA," diye mırıldanıyor Liam, başını sallayarak. "Tanrım, her şeyi ne hale getirmişsin." Gözleri vücudumda gezinirken dudaklarını yalıyor, sonra bakışları kalçalarımın arasında donup kalıyor. İç çekerek yere attığı sustalıyı eline alıyor. "Bence davranışlarını gözden geçirmek için biraz zamana ihtiyacın var, değil mi?"

Akmayan gözyaşlarım kirpiklerimden düşene kadar gözlerimi kırıştıyorum, görüşüm açılıyor ve tablet ekranındaki yansımamla yüz yüze geliyorum. Tamamen ihlal edilmiş gibi görüldüğüm için göğsümde bir acı hissediyorum ve titrek bir nefes alarak bakışlarımı Liam'ın bakışlarına çeviriyorum. Benden ne söylememi istediğini bilmiyorum. Evet, kötü bir kız oldum ya da hayır, bence saçmalıyorsun.

En güvenli seçeneği seçmem gerektiğini biliyorum ama Liam'ı daha uzun süre uzak tutmak için her şeyi yaparım. Bunun gerçekleşmesi için onun öfkesi gerekiyorsa, öyle olsun.

Yutkunuyorum ama kuruyan boğazımı rahatlatmak için hiçbir şey yapmıyor. "Bence bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacın var. Beni bütün bir hafta boyunca burada kilitli tutamazsın." Omuzlarımı sarsarak bağlarımı çekiştiriyorum. Sandalyenin ayakları zemini bir santim sıyrıyor.

Lanet olası aptal bu şeyi hiç cıvatalamamış, bu da ya bu konuda deneyimsiz olduğunu ya da elindekiyle idare etmek

zorunda kaldığını gösteriyor.

Beni bağlamak planlanmış bir şey olmayabilir.

"Seninle isteyerek gelmemi mi bekliyordun?" Gözlerime taze yaşlar dolarken öksürük kriziyle savaştık kadar sert gülüyorum. "Gerçekten seni onlara tercih edeceğimi mi düşündün?"

Liam'ın dudaklarının kenarı seğirdi. "Beni daha önce seçtin. Yine beni seçeceksin." Aramızdaki mesafeyi geçiyor ve göz hizamıza gelene kadar belinden eğiliyor, sonra parmak eklemlerini iz bırakmamış yanağıma değdiriyor. "Önümüzdeki yedi gün içinde Valentina, onların hepsini unutacaksın. Bana duyduğun aşkı hatırlayacaksın, kaburgalarının her birini tek tek koparmak zorunda kalsam bile -" serbest eli göğüs kafesimin merdivenini yukarı doğru fırçalıyor- "onu yüzeye çıkarmak için." Parmakları boş boş göğsümü kavlıyor, sanki kalbimi avucunun içinde tutmak için içeriye uzandığını hayal ediyor.

Gözleri çıplak bedenimde gezinirken, parmak eklemlerini göğsümün üst kısmına sürterek takdirle mırıldanıyor.

Midem düğümleniyor ama tüm tiksintimi yutup gözlerinin içine bakıyorum. Adını söylemek boğazımdan aşağı zehir akıtmak gibi ama yine de söylüyorum, dikkatini başka yöne çekmek için neredeyse çaresizim.

"Liam."

Elleri göğsümün üzerinde geziniyor, mavi gözleri yüzüme doğru kayarken kendini tutamayıp seğiriyor. Boynunda ince bir ter tabakası oluşmuş, kulağının kabuğunda bir parça pembe renk var.

Onun gözlerine odaklanıyorum, eskiden baktığım ve geleceğin bizim için neler getireceğini merak ettiğim gözlere. En çılgın hayallerimde bile böyle bir şeyi hayal etmemiştim.

Liam'ın her zaman sıkıcı, nazik ve güvenli olması gerekiyordu. Eğlence için bir kaçamak. Asla uzun vadeli bir şey değildi. Sadece bir son için bir araç. Kaşınacak bir kaşıntı. Çamurlu geçmişimi görmezden gelecek ve beni mutlu edecek kadar beni sevecek bir adam.

Andrei'yi unutmama yardım edecek biri.

Liam'ın buz mavisi gözlerine baktığımda, o bunların hepsi ama hiçbirisi değil. O benim için asla yeterli olmadı.

-Çünkü gerçekten istediğim adamın, benim için seçilmiş olan adamın yanlış olması gerektiğine çoktan karar vermişim. Eğer Andrei yeterli değilse, Liam da olamazdı.

Göğsümün derinliklerinde bir sızı. O zamanlar ne kadar aptalmışım, erkekleri yüzeysel olarak kabul ediyor, yüzeyin altında hangi karanlık sırların saklı kaldığını görmek için yeterince derine bakmıyormuşum.

Bir daha aptal yerine konmayacağım.

Damarlarımda yoğun, ağır ve mide bulandırıcı bir tiksinti atarken eski sevgilime ters ters bakıyorum.

Liam'ın kalın kafasına sokması gereken bir şey var. Aslında iki şey ama şu an ona verecek bir mermim yok.

Öpecek kadar yaklaştığında nefesimi tutuyorum. Ciğerlerimde sıkışan havayla birlikte kararlılığım da sertleşiyor. Dudaklarımız birbirine değdiğinde, sonunda fikrimi söylüyorum. "Seni asla sevmeyeceğim. Yedi gün ya da yedi ömür, hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

Liam dudaklarımın üzerinde geziniyor, boğazının arkasında alçak bir mırıltı yakalanıyor. Onu reddettiğim için bana kızacağını düşünmüştüm ama sanki zırhını zar zor delmişim gibi. Gözlerinin akında hâlâ parlıyor. "İstediğin kadar diren zhena, ama zamanla eskiden nasıl olduğumuzu hatırlayacaksın. Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu." Dudaklarını çene çizgime indiriyor, tüy kadar hafif öpücüklerle çeneme doğru kıvrılıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlanıyor ve titrememek için yumruklarımı sıkıyorum. Nefesi yüzümde gezinirken içimdeki tiksinti çalkalanıyor.

"Cömert bir adam olabilirim Valentina, hatta daha da iyi bir koca... eğer izin verirsen."

Dudaklarımın köşesine bir öpücük kondurmaya cüret ettiğinde, mesafeyi kapatıp ağzını yakalıyorum ve onu gerçek bir öpücükle şaşırtıyorum. Alt dudağını dudaklarımın arasına alıyorum ve

Vücudundaki gerginliğin biraz azaldığını hissettiğimde sertçe ısıyorum. Bakır ağzıma dökülüyor ve Liam ilk bulduğu şeyi, boynumu yakalıyor. Nefes borumu kapatana kadar sıkıyor ve nefes almamı imkânsız hale getiriyor.

Ama bırakmaya cesaret edemiyorum.

Bir hırıltıyla dudağını koparıyor, dudaklarından kan damlıyor ve çenesini boyuyor. Tükürüyor, kan ve tükürük yüzüme ve göğsüme sıçırıyor. "Seni evcilleştirmekten zevk alacağım," diye tıslıyor, "çünkü sonunda bana boyun eğdiğinde, bu enfes olacak." Boynumu sertçe iterek beni kendisinden uzaklaştırıyor, boğazımı serbest bırakıyor ve hışımla kapıya yöneliyor.

"Hepsi bu mu?" Göğsümden bir kahkaha dökülüyor, boğazımda kuru bir şekilde çatlıyor. Liam'ın kanı dilimin üzerinde geziniyor ve onu yutarak rahatsızlığımın bir kısmını hafifletmesine izin veriyorum. Bu su değil, ama lanet olsun, kanımdaki ateşi tutuşturuyor. Tekrar dikkatini çektiğimde, nabzım damarlarımda hızla atarken ona tembel, orantısız bir gülümseme veriyorum. "Babam seni asla seçmezdi, biliyorsun. Pakhan için."

Liam'ın tüm vücudu donduğunda sözlerimin hedefine ulaştığını anlıyorum; nefes almayı unuturken göğsü bile hareketsiz kalıyor. Kimse kral unvanı için uygun olmadığını duymak istemez, özellikle de merhum kralın kızımdan.

İğneyi daha derine batırıyorum. "Tacı sadece büyükannem sana verdiği için elinde tutuyorsun. Ne kadar aksini iddia edersen et, kimse sana saygı duymayacak Liam." Büyükannemin gül bahçesindeki muhafızlarını ne kadar kolay kontrol ettiğini düşünüyorum; onun tek kelime etmesine bile gerek kalmadan her hareketini nasıl takip ettiklerini.

İşte gerçek güç budur. O arkasına saklanmak zorunda değil

Bu sokaklarda yürüyecek kimse yok. Liam adamlarım peşindeyken eğilip saklanmak zorunda kalacak.

Tehlikeli bir oyun oynuyor, kurulu bir suç imparatorluğunu ele geçirmeye çalışıyor. Kral gibi giyinmiş bir piyon. Başka bir Bratva'dan bir piyon, bizimkinde gücü ele geçiriyor çünkü gelecekteki kraliçesini rehin almış durumda.

En azından Andrei'nin kendi iş ahlakıyla zirveye çıkacak cesareti vardı. Güç elde etmek için Baranova ismime Liam kadar ihtiyacı yok.

Liam'ın gözlerinde görebiliyorum. Korkuyu. Yüzeyin hemen altında dalgalanışını, sahipmiş gibi davrandığı her türlü güven kırıntısına ihanet edişini. Ne yaptığını gerçekten bilmiyor.

Ve o bunu biliyor.

Dudaklarımı yalıyorum, metalin tadını bir kez daha alıyorum. "Eğer güç istiyorsan Liam, gerçek güç, onu elde etmene yardım edebilirim. Rütbe olarak üstümüzde duran tek kişiden alabiliriz. Bu çok kolay olacak." Başımı iki yana sallayıp, dilimle dişlerime vurarak bir çatırtı sesi çıkarıyorum. "Katya'nın aradan çıkmasıyla Bratva bir sonraki liderini arıyor olacak." Başımı ona doğru eğiyorum. "Tahta yeterince yakın duran ilk kişi tahtı ele geçirecek. Merak ediyorum -" derin bir nefes alıyorum- "bu sen mi olacaksın Liam?"

Yoksa ben mi olacağım?

Tahtı hiçbir zaman istemedim. Bir kadının, hatta benim gibi Baranova kanı taşıyan birinin bile, tahttan herhangi bir güç talep edemeyeceği bir sır değil. Bratva gelenekleri buna izin vermez. Ama Andrei, Mikhail ve Ezra bana kendimi güçlü hissettiriyor. Eğer kendime biraz güç almak isteseydim, bunu bana seve seve vereceklerini biliyorum. Kendi emirlerimi verebilirim. Yeni kurallar yaratmak için birkaç kuralı çiğneyebilirim.

Andrei ile evlenmem ihtimaller dahilinde.

Öte yandan Liam'ın yanında yer almak hiçbir işe yaramayacaktır.

Ama sadece kendi güvenliğimi değil, sevdiklerimin güvenliğini de sağlamak istiyorsam, önümde iki kişi var. Liam ve büyükannem.

Liam'ın ölmesi an meselesi. O sadece geçici bir baş belası. Ama Katya kolayca sıvışabilir, gölgelerin arasına karışıp duman gibi kaybolabilir. Bunu yaparsa, bu saçmalığı tekrar ne zaman deneyeceğini, sırtımıza hedefler koyacağını ve ödülleri yüksek tutacağını kimse bilemez.

Onun ölmesini hiç istemedim ama artık başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Sırtıma bıçak dayayan hainlerin listesi gün geçtikçe büyürken, riske giremem - beni çoktan derinden kesmişken olmaz. Onun bıçağı hepsinden keskin.

Liam küçük odanın diğer ucundan bana dikkatle bakıyor. "Büyükanneni öldürmemi mi istiyorsun?"

Bunu nasıl oynayacağım konusunda akıllı davranmalıyım, yoksa bana inanmaz. "Şapelde, törenimizden önce, tek istediğinin ben olduğumu söylemiştin." Alt dudağımı ısıyorum ve kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "Geri kalan hiçbir şeyin, paranın, şehrin, Bratva'nın, hiçbirinin önemi yoktu." Yüzümün düşmesine izin verip hızlı bir nefes alıyorum. "Sadece ciddi olduğundan emin olmak istiyorum. Beni gerçekten istediğinden, diğer şeylerden değil."

Katya'yı öldürmek, Liam'ın tahtın sağladığı tüm güce sahip olabileceği anlamına geliyor. Bu nihai bir sınav olacak - beni mi istiyor, yoksa hayatta kalan tek Baranova varisiyle evlenmenin getirdiği gücü mü?

Liam'ın bakışlarında bir yumuşama oluyor ve parmaklarını saçlarında gezdirmek için benden uzaklaşıyor. "Elbette seni istiyorum Valentina. Bütün bunlar bunun için." Yavaşça nefes veriyor, dişlerini sıkarken çenesindeki bir kas zıplıyor. Çenesinden aşağı kan damlıyor ve boş boş koluna siliyor. "Seni her şeyden çok istiyorum Valentina. Her zaman istedim."

Tamam. Bu iyi. Bununla çalışabilirim. Öfkeden bile daha iyi olabilir. Doğru düzgün tahmin edemeyeceğim kadar sıcak ve soğuk biri ama yumuşak taraflarını ortaya çıkarırsam belki kontrol edebileceğim parçalar bunlar olabilir.

Belki birlikte büyükannemin elinden bıçağı çalıp boğazına sokabiliriz. Sonra da adamlarımı Liam'ın üzerine salarım.

İki hain, bir bıçak.

İçimde kaynayan tüm öfkeyi yutarak derin bir nefes alıyorum. İtaatkâr bir eş istiyor. Yıllarımı oynamayı öğrenmek için harcadığım bir rol bu. Bu çukurdan çıkıp erkeklerimin yanına dönmemi sağlayacaksa birkaç gün buna katlanabilirim.

Hüzünlü bir gülümseme taklidi yapıyorum. "Herkes benden sadece adımı istiyor gibi görünüyor. Bundan bile emin değilim-" Nefesim kesiliyor ama sahte değil. Sonraki kelimeler canımı yakıyor. "-sadece ben olsaydım beni isterlerdi."

Valentina hiçbir yerden gelmeyen isimsiz biri olsaydı erkeklerim onu yine de sever miydi?

"Önce ben oradaydım," diyor Liam ve sözlerimin arasındaki boşluğu duymak istedikleriyle doldurmak için araya giriyor. Aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyor ve ayaklarımın dibinde diz çöküyor. Dizlerimin her birini öperek şefkatle bana bakıyor. "Her zaman doğru nedenler için buradaydım Valentina. Senin için. Oh, bebeğim, ağlama."

Geldiğini hissetmediğim bir gözyaşı serbestçe kayıyor. Bu sözleri hiç yüksek sesle söylemedim - adamlarımın beni kim olduğum için değil, adım için isteyebileceklerini. Bratva'nın toprakla birlikte geldiğini biliyorum - Andrei'ye benimle evlenmesi için anlaşmanın bir parçası olarak pakhan pozisyonu vaat edildi. Bu inkar edilemez bir gerçek.

Ayrıca beni sevdiğini de söyledi.

Ama Mikhail ve Ezra söylemedi.

Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzülürken dudağımı ısııyorum. Bir parçalarının beni sevdiğinden eminim. Sanırım birlikte olduğumuz anlarda bunu hissettim. Seslerinin tınısında titreyen bir vahşilikle beni korumaya nasıl kararlı olduklarını. Önümde diz çöken adamdan nasıl şiddetle nefret ettiklerini. Büyükannemin yalanlarından ve entrikalarından, beni kendi çıkarları için

manipüle etmesinden nasıl da nefret ediyorlar.

Başkalarının beni taciz etmesinden nefret ediyorlar. Bu da bir çeşit sevgi değil mi?

Liam ayağa kalkarken gözyaşlarını siliyor ve yanağını avucunun içine alıyor. "Bana güvenebilirsin bebeğim. Bana iyi davran, ben de sana iyi davranayım. Ne kadar iyi olduğumuzu hatırlamıyor musun? Bunca yıldır sana ne kadar iyi davrandığımı?" Alnını alnıma yaslıyor, dudaklarıma doğru bir nefes üflüyor. "Kafanı karıştırdılar, kafana yalanlar soktular." Dudakları bir hırıltıya dönüşüyor ve gözlerime bakmak için geri çekildiğinde, az önceki öfke yüzeye geri dönüyor.

Ona nasıl davranacağıma çok dikkat etmem gerekecek.

Gözlerimi kapatıyorum, bir parçam bunun beni ne kadar savunmasız hale getirdiğine dair içimde büzüşüyor. Bu duyguya tutunuyorum, onu diğer duygularımın yanına düzgünce istifliyorum. Korku. Öfke. Acı. Bıçağımı Liam'ın sefil kalbine saplama zamanı geldiğinde, önce onu keskinleştireceğim, metali bana verdiği her bir iğrenç duyguya vuracağım, ta ki taşı kesecek kadar keskinleşene kadar.

Cevap verirken sesim yumuşak. "Bilmiyorum. Belki de."

Liam iç çekerek dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve daha fazla kanını dudaklarıma bulaştırıyor. Parmağını yapışkan pisliğin içinde gezdiriyor ve ağzımı onun tadıyla kırmızıya boyuyor. "Eğer iplerini çözersem, uslu duracak mısın?" Bunu düşünürken gözleri kısılıyor. "Eğer benimle dövüşürsen, bu gece burada kalırsın."

Bütün gece sert bir sandalyeye bağlı kalmak istemiyorum. Kıçım şimdiden uyuşmakla tehdit ediyor.

"İyi olacağım."

Bu onu yeterince yatıştırıyor ve beni yerime bağlayan her düğümü dikkatlice çözüyor. Olması gerekenden daha uzun sürüyor, çünkü iplerin altındaki her bir çiğ deri parçasını nazikçe ovuyor, avuçlarını kollarımda, baldırlarımda, sırtımda, dokunabildiği her yerde gezdiriyor, sanki özür dilermiş gibi.

Ama ben daha iyi biliyorum. Hiç de üzgün değil.

O da benimle aynı oyunu oynuyor, diğeri kazanmaya çalışıyor. Ancak aramızdaki fark, içten içe beni kendisiyle kalmaya ikna edebileceğine inanması. Acı ve ceza verdikten sonra yeterince şefkat ve cömertlik gösterirse, kurallara uymayı öğreneceğime inanıyor. Bana gerçekten iyi bir koca olabileceğine.

Bu saçmalıkların hiçbirini istemiyorum.

Tek istediğim özgürlük ve bunun bedelini kanla ödeyeceğim. Onun. Katya'nın. Yoluma çıkan herkesin. Aramızdaki bu cılız barışın kalıcı bir şeye dönüşeceği hayaline kapılmıyorum. Kalmak için burada değilim.

Ve kurtulmak için en fazla yedi günüm var.

Bölüm 3

VALENTIN

A

Beton bir hapishaneden ana yatak odasına geçiş sarsıcı, Liam kravatını rahatça çözüp ayakkabılarını çıkardığında daha da sarsıcı, sanki gerçekten uzun bir günün ardından yatmaya hazırlanan evli bir çiftmişiz gibi. Herhangi bir zayıflık belirtisi var mı diye onu izliyorum - bir bacağını tuttuğuna ya da kolunda bir kurşun deliği olduğuna dair herhangi bir fiziksel işaret- ama Ezra'nın izniyle gözlerinin etrafındaki iyileşmekte olan mor ve sarı çürükler dışında bulduğum tek şey omzunun üzerindeki bir yama. Hareket ettiğinde irkilmiyor ama omzunu döndürürken ya da sol kolunu kaldırırken daha hassas davranıyor.

Bunun Mikhail'den aldığı bıçak yarası olduğuna bahse girerim.

Ama bunun için bana karşı bir kin besliyorsa, bunu göstermiyor. Bunun yerine, benim onu incelediğim kadar yakından inceliyor beni. "Yatağa girmeden önce duş almalısın Valentina."

Tenim terden yapış yapış olmuş durumda ve umutsuzca kanı sadece göğsümden değil, bacaklarımın arasından da temizlemek istiyorum. Liam'ın takım elbise ceketini daha sıkı kavriyorum, düşmandan gelmiş olsa da bunun için minnettarım. Kanlı külotum dışında giymem gereken tek şey bu.

Liam'ın bıçakla kesmesinden sonra gelinliğim kurtarılamaz hale geldi. Kalıntılar bodrum katını

dolduruyor, üzgün kumaş ve dantel şeritleri, mahvolmuş bir rüyanın kanıtı.

Liam'ın beni yüzlerce kez çıplak gördüğünü biliyorum ama bu onun önünde isteyerek soyunmamı kolaylaştırmıyor. Özellikle de alt kattaki zorlamalarından sonra.

Ben yavaşça, gergin bir şekilde kıyafetlerimi çıkarırken gözlerinde en ufak bir pişmanlık belirtisi yok. Onun önünde çıplak olmaktan rahatsız olduğumu biliyor olmalı ama onu rahatsız eden şey benim rahatsızlığım değil.

Onun sevgisine karşılık verme isteğimin olmaması bunu yapıyor.

Bunu çenesinin sıkılmasından, ben kendi içime kapanmaya çalışırken kaslarının gerilmesinden anlayabiliyorum. Bakışları vücudumda geziniyor ama yaklaşmıyor, başını banyoya doğru eğiyor. "Önce sen, aşkım."

Bu sevecenlik kalbimi acıtıyor. Liam önce Andrei'den zhena kelimesini çaldı, şimdi de Mikhail'den aşkı alıyor. Lisichka kelimesini aldığı anı dinliyor olacağım, kalbimdeki bıçak onunla birlikte daha da derinleşecek.

Derin bir nefes alarak omurgamı çelikleştiriyorum ve banyoya adım atarken dik yürüyorum. Bu normalmiş gibi davranmalıyım. Liam'la birlikte olmak iç burkucu değil, istediğim bir şeymiş gibi. Yanıma her yaklaştığında tüylerimin diken diken olmasını istemek yerine, bu konuda sadece biraz gergin olduğumu.

Ben duş alırken banyo tezgahına yaslanıyor, ben vücudumu fırçalayıp temizlerken gözleri karanlık ve kapalı. Cam kapı buhardan buğulanıyor, ama suyun akıntısının altında bir meme ucu ya da kremi kalçalar görecektir kadar yakından izlemediği yanılsamasına kapılmıyorum.

Duştan çıktığımda bana kabarık beyaz bir havlu uzattığında şaşıyorum. Kadınsı ürünlerin yerini gösterip gece rutini bittiğinde beni yatağa soktuğunda daha da şaşıyorum. Dişler fırçalanmış, saçlar havluya sarılmış, kalçalarımızdan sarkan uyumlu ipek pijamalar ve dudaklara nazik bir iyi geceler öpücüğü.

Liam'ın yanıma yatmasını ve beni çıplak göğsüne çekmesini bekliyorum ama onun yerine beni yataktan izliyor.

uzak duvara yaslanmıştı. Uzanmış, uyuyormuş gibi yapmıyordu; oturuyordu, dirseklerini dizlerine dayamıştı, ğenesi kenetlenmiş ellerinin üzerindeydi.

Bakıyorum.

Bu yüzden o kadar yorgun olmama rağmen bir an bile dinlenemiyorum. Tüm vücudum ağrıyor ve banyo lavabosundan içtiğim suya rağmen dilim damağıma yapışıyor. İlaçların yan etkileri, stres ya da Liam öğleden sonra beni kiliseden dışarı sürüklerken verdiğim mücadele.

Her şey son derece rahatsız edici ama bir şekilde kalbim duşa, kıyafetlere, yatağı ve özellikle Liam'ın mesafesini koruduğı gerçeğine minnettar.

Beni kazanmak için yaptığı planın bir parçası olmalı. Bana iyi davranırsa belki ben de onun için sırt üstü yatarım. Kolayca yatağı tırmanabilir, beni istediğı herhangi bir pozisyona zorlayabilir ve yakıcı bir öpücükle ağzımı alabilir, karnıma kalın ipler halinde boşalana kadar sikini yarığıma sürtebilir. Odanın diğerk ucundan bana bakmaktan daha fazlasını yapabilirdi.

Ama yapmıyor.

Ve bu beni daha da geriyor. Diğerk ayakkabının düşmesini bekliyorum. Akıl sağlığıının bozulması için. Bir şeyin onu uçurumun kenarına itmesini, kızdırmasını.

Liam'ın bu yumuşak versiyonu geçmiş günleri anımsatıyor; onun yüksek apartmanında aynı yatağı paylaştığımız, çarşafların altından parıldayan şehre baktığımız, şarabımızı yudumladığımız ve sabaha kadar aralıklı olarak seviştiğimiz günleri. Ama onun bu versiyonu bir yalan. Gerçek Liam beni eyalet sınırları boyunca takip ediyor, hoşuna gitmeyen bir şey söylediğimde beni şiddetle tehdit ediyor ve başka bir erkeğink bana dokunma fikrine öfkelenip sahipleniyor.

O adamın ortaya çıkmasını bekliyorum.

Dakikalar acı içinde geçiyor, karnımdaki keskin kramplar acımı daha da artırıyor. Komodinin üzerine bir şişe ağrı kesici bırakmış ama dokunmaya cesaret edemiyorum. Bana bir kez ilaç vermişti; bunu tekrar yapmasına izin vermeyeceğim.

Güneş nihayet doğduğunda hala bekliyordum. Ayağa kalkıyor, şakağıma nazik bir öpücük kondurmak için yatağımın yanına geliyor. Kulağıma tatlı bir şeyler fısıldarken nefesimi tutuyorum.

Tatlı rüyalar, Prenses.

O odadan çıkarken nefesimi tutuyorum, geri gelmeyeceğinden emin olana kadar kılımı bile kıpırdatmıyorum.

Sonra planım başlıyor. Battaniyeleri atıyorum ve tüm odayı baştan aşağı inceliyorum.

Renk düzeni Baranova malikânesindeki odamdan farklı olsa da, düzen tanıdık gelecek kadar benzer ve sistematik olarak her şeyi gözden geçiriyorum: eşleşen maun komodinler, panelli şifonyer, gömme dolap, granit banyo, yatağın altındaki altı inçlik boşluk, odanın köşesine sıkışmış ve şifresini doğru tahmin edemediğim kasa ve ön bahçeye bakan çift geniş balkon.

Dışarı çıktığımda, ılık güneş ışığı tenimi boyuyor ama sonbaharın sert soğuğu, getirebileceği her türlü rahatlığı yok ediyor. Titriyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturarak şehre açılan pırıl pırıl gümüş kapıya doğru kıvrılan ön yola bakıyorum. Arabalar çoktan geçip gitmeye başladı ve arazinin kenarındaki ağaç bariyerine rağmen, günlük işe gidip gelen şehrin gürültüsünü hala duyabiliyorum.

Hayatım normalden çok uzak olsa da, bir bakıma bu berbat durum benim için normal. Her gün, yaşam ve ölümün uçurumunda oturup hangimizin önce düşeceğini görmek için bekliyorum. Bu kadar üzgün olmasaydım gülerdim. Asla normal bir dokuzdan beşe işim olmayacak, antrenmandan sonra çocuklarını alan futbol annesi olamayacağım ya da her sabah ofise giderken en sevdiğim kahveyi alamayacağım.

Babamdan ve Bratva'dan uzakta geçirdiğim o beş yıl boyunca bir süre normal bir hayat yaşamaya çalıştım. Liam da bu çabanın bir parçasıydı ve nasıl olduğunu ancak şimdi anlıyorum.

Ev hayatımın beni şehir sınırları dışında takip etmeyeceğini düşünmek aptallıktı. Giydiğim elbiselerden tanıştığım insanlara kadar hayatımdaki her şey koordine edildi.

Liam'la tanışmanın ve onunla çıkmanın bir başka ip çekme, en iyi manipölasyon taktiği olması sürpriz olmamalıydı. Görünüşe göre büyükannem her zaman bu sanatın ustası olmuş, sadece beni değil Liam'ı da ağına düşürmüştü. İkimiz de daha büyük bir şeyin piyonlarıyız ama oyunun sonunun ne olduğunu henüz bilmiyorum. Bir mafya karısının saf kalması geleneği gibi, muhtemelen bilmemem gerekiyor.

Ama Liam'ı konuşturabilirsem, Katya'nın planlarının tüm kapsamını bilmese bile, onları kendim bir araya getirebilirim. Adamlarım beni bulana kadar, işe yarayacak kadar bilgiye sahip olmalıyım. Ezra gibi güçlü, Andrei gibi taktiksel ya da Mikhail gibi manyak değilim. Ama ben bir Baranova'yım ve bu bana şimdiye kadar kullanmaya çalıştıgımdan daha fazla güç veriyor.

Balkondan çıkarken hızlı bir duş alıyorum ve prenses rolüne uygun bir kıyafet seçiyorum; omuzları açıkta bırakan kesimi ve arkasındaki mükemmel fiyonkuyla soluk pembe bir sundress. Hiç de mevsimi değil ama bir çift beyaz babet giyip saçlarımı omzumun üzerinden örerek görünüşümü koruyorum. Ev bu işi yapabilecek kadar sıcak olmalı ve eğer değilse, herkes tüm öğleden sonra soğuk noktalara sertleşmiş meme uçlarımı görmekle uğraşmak zorunda kalacak.

Denediğim her şey üzerime tam oturuyor. Eminim gardırobum için yapılan öngörü ve planlama için minnettar olmam gerekiyordur.

Ama aslında bu da bir başka kontrol eylemi. Kendi kıyafetlerimi seçemiyorum - kocam zaten seti seçti. Ben sadece o günkü kostümümü seçiyorum.

Bu beni daha da yakıyor.

Dün gece göğsümde oluşan kesikler hala iyileşiyor ama elbise onları gözlerden saklıyor. En derin olanları gün boyunca terden korumak için sütyenimin içine dikkatlice bir tomar tuvalet kağıdı sıkıştırıyorum, acıya karşı dişlerimi sıkıyorum ve titizlikle doğal bir makyaj paleti uyguluyorum

ve

Gözlerimi vurgulayan sabit bir eyeliner sürüyorum. Gözlerimin koyu yeşili elbisemin pembesine karşı patlıyor ve beni koparılmayı bekleyen bir bahar çiçeği gibi gösteriyor. Dudaklarıma bir fırça parlatıcı sürerek görünümümü tamamlıyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve koridorun kapısını deniyorum. Sürpriz bir şekilde hiçbir dirençle karşılaşmadan açılıyor ve irkilerek içeri giriyorum. Gördüğüm ilk şey omurgamın anında dikleşmesine neden oluyor; yüzü bir maskenin ardına gizlenmiş, simsiyah giysili bir gardiyan tam karşımda duruyor.

"Günaydın." Şaşkınlığımı gizlediğimi umduğum bir gülümsemeye çalışıyorum.

Adam başını eğiyor ama sözlü olarak cevap vermiyor. Kollarında tuttuğu tüfeğe bakmamaya çalışıyorum. Bu muhafız Ezra kadar iri yarı değil, muhtemelen o kadar kas kütesine sahip değil.

-Ama tepeden tırnağa yastıklı zırh ve kalkanlı kaplamalarla kaplandığında daha az heybetli görünmüyor. Sanki bir ordunun buradan buldozerle geçmesini bekliyormuş gibi.

Biraz daha geniş gülümsedim. "Bugünkü refakatçim siz misiniz?" Malikânedeki muhafızlara konuşmamaları talimatı verildiğini biliyorum ama belki bu seferki farklı olur. Belki bir kez olsun yanımda bir muhafız olabilir. Ona rüşvet verecek param yok ama evin hanımından gelecek güzel bir gülümseme çok işe yarayabilir.

Memnuniyetle başını salladı.

"Mükemmel." Ellerimi çırpıyorum. "Benim adım Valentina. Sana nasıl hitap edeyim?"

Cevap vermiyor, ki bu şaşırtıcı değil, bu yüzden maskeli yabancıma ne diyeceğimi düşünürken kendi kendime mırıldanıyorum. "Sanırım sana Riot diyeceğim. Olur mu?" Onu kazanabilecek daha çekici bir şey düşünmeye çalışıyordum ama asla hatırlayamayacağım. Onun yerine unutamayacağım bir şey seçtim: İsyan kıyafetli adam eşittir Riot. Pek yaratıcı değil ama akılda kalır.

Şimdi tek yapmam gereken, aynı kıyafetleri giyen bir sürü adam arasından onu nasıl seçeceğimi hatırlamak. Ama belki bu daha sonra aklıma gelir.

"Kocamın nerede olduğunu biliyor musun-" Bir sonraki kelimedede gözle görülür bir şekilde öğürmemeye çalışıyorum- "kocam nerede?"

Riot bana boş boş bakıyor. Harika.

Yüzümdeki gülümsemeyi koruyorum. "Ona kahvaltı getirmeyi umuyordum. Bu sabah çok erken çıktı. Evde mi? Belki ofisinde?"

Yine de Riot cevap vermiyor, ben de bu çabadan vazgeçiyorum. "Pekâlâ, belki bana mutfağın yolunu gösterebilirsin, böylece kendim için bir şeyler alabilirim?"

Başını sağa doğru hafifçe eğdi.

O yöne doğru gidiyorum ve o da sadık bir bekçi köpeği gibi beni takip ediyor. Onun varlığının beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum. Omzumun üzerinden ona bakarak göz kırpıyorum. "Belki bana yardım ettiğin için sana tatlı bir şeyler alabiliriz."

Tanrım, düşmanla flört etmek çok garip. Liam'la bir sonraki flörtümü düşündükçe mideme bir korku çöküyor. İşin içine tam olarak giremem yoksa bir şeyler döndüğünden şüphelenebilir ama tüm tekliflerini de geri çeviremem yoksa bana saldırabilir. Merdivenlerden aşağı inerken alt dudagımı çiğneme isteğime direniyorum, sonra bir koridor daha, sonunda büyük bir merdiven ana kata çıkana kadar. Evin düzenini ezberlemeye çalışarak her dönüşümüzü takip ediyorum.

Ana merdivenlerden aşağı inerken, avuç içimi maun korkuluklara sürterek dikkatli bir şekilde süzülürken, devriye gezen iki muhafız durup inişimi izliyor. Onlara tatlı tatlı gülümsüyorum ve onlar da yollarına devam ediyorlar.

Burada benim hoşuma gitmeyecek kadar çok silahlı muhafız var. Liam'ın temkinli olmasını anlıyorum, çünkü adamlarım şu anda onu avlıyor olabilirler, ama bu biraz fazla gibi. Kaç koruma onun, kaç büyükannemin?

Büyükannemden bahsetmişken, hangi cehennemde o?

Devriye gezen iki muhafızın aksi yönüne gidip her odayı kontrol ediyorum ve dün gece üst kata çıkarken gördüğüm muhafız ve pencere sayısını teyit ediyorum. Birinden çok fazla, diğerinden az. Bir dizi kapalı çift kapıya rastladığımda, muffled sesler dikkatimi çekiyor, bir

İngilizce ve Rusça karışımı bir dil geliyor. Girişin yanında başka bir koruma var.

Burası mutfak değil ama bu da bir şeydir.

Riot'a dönerek kapıya doğru işaret ediyorum. "Burası kocamın ofisi mi?" Cevap vermeyince gülümsememi açıyorum. "Bir kahve tepsisi ve biraz kruvasan ya da başka bir şey getirebilir misiniz? Belki simit? İçeride çok çalışıyor olmalılar."

Prenses kurallarına göre, davet edilmediğim bir toplantıyı bölmek bana düşmez. Ama bir kraliçe farklı kurallara uyabilir, özellikle de ikram getiren biri.

Riot belinden bir telsiz çıkarıyor ve ahizeye kahve ve simitle ofise aksanlı bir ses mırıldanıyor. Biri onaylayarak cevap veriyor ve beklerken ellerimi önümde kenetliyorum. "Teşekkür ederim."

Başını eğiyor. Belki bir yerlere varıyoruzdur.

İkram arabası gelmeden önce sesini duyuyorum, parkeden aşağı iniyor, gümüşler tepesinde takırdıyor. Görevli beni fark edip yüzünü buruşturuyor ve nedenini anlamam bir anımı alıyor.

Baranova malikanesinde çalışıyordu. "Tessa," diye selamlıyorum şaşkınlığımı yutkunarak. Burada ne işin var senin? "Seni görmek ne güzel. Kocam için çalıştığını bilmiyordum."

Bana gergin bir gülümseme veriyor. "Madam için çalışıyorum Prenses. Nikahınızdan sonra başka bir yere taşınmamı istedi."

Parmaklarım seğiriyor, ben de onları birbirine daha sıkı kenetliyorum. "Sizi buraya Madam gönderdi." Tabii ki Katya malikâneye gizlice girmiş. Acaba beni beklenmedik bir şekilde ziyaret ettiği gün haber verdi mi? Ya beni takip et ya da öl ya da onun kadar uç bir şey.

Buradaki her şey ölüm kalım meselesiymiş gibi geliyor.

Tessa'ya bir adım daha yaklaşıyorum. Kızdan hoşlanmıyorum; onu neredeyse hiç tanımıyorum bile. Ama yine de. Bir emsal teşkil etmesi gerekiyor ve bu emsali teşkil eden ilk kişi o.

Hakkını yemeyelim, ayakları yere sağlam basıyor. Benden daha yaşlı, muhtemelen uzun zamandır Baranovalar için çalışıyor. Katya'nın emirlerine uyduğu için onu suçlayamam.

Ama bu Pakhan'ına karşı geldiği anlamına geliyor. Ve bizim için onun sadakatini geri kazanmalıyım.

"Evliliğimi duyduğunuza göre, artık sadece bir prenses olmadığının farkındasınızdır." Gülümsememi tatlı tutuyorum ama yüzünün buruşmasından, sinirlendiğini anladığını söyleyebilirim. "Önceki Madam'ı takip ettiğiniz için teşekkür ederim, ancak bu unvanın artık bana ait olduğuna inanıyorum. Şimdiki Madam olarak, onun için yaptığınız gibi benim için de emirleri hızla yerine getirdiğinizi görmeyi umuyorum." Ellerimi arabanın üzerine koydum. "Sipariş ettiğim tepsiyi getirdiğiniz için teşekkür ederim. Mükemmel olmuş."

Ben arabayı çekiştirirken Tessa da aynı sıklıkla tutuyor, kıpırdamama izin vermiyor. "Bunu senin için içeri götürebilirim-"

"Tessa."

Sesimdeki uyarı karşısında irkildi. "Senden ne yapman istendi?"

Bana göz kırpmıyor, dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Ofise kahve ve simit getir."

"Bu doğru." Başımı salladım. "Tepsiyi içeri götürmekle ilgili bir şey söylenmedi. Yanlış bir adım atıp mükemmel sicilini bu kadar çabuk lekelememi istemem. Ne de olsa daha yeni başlıyoruz, önümüzde yıllarca sürecektir bir hizmet var."

Sonunda arabayı bıraktı. "Evet, Madam." "Harika. Gidebilirsiniz." Sonra Riot'a bakıyorum.

"Bir iyilik yapıp benim için kapıyı açar mısın? Kocama küçük bir sürpriz yapmak istiyorum."

Riot tereddüt ediyor, muhtemelen taraf seçiyor. Eğer beni takip etmesi emredildiyse, beni iş görüşmelerinden ve benzer şeylerden uzak tutması da emredilmiş olabilir. Ama kimin emirlerine uyduğunu merak ediyorum - sözde yeni pakhan olarak Liam'ın mı, yoksa Madam olarak Katya'nın mı?

Çift kapıyı açmak için önüme geçtiğinde cevabımı alıyorum.

Benimkini takip ediyor.

Bölüm 4

VALENTINA

İlk fark ettiğim şey odanın erkeklerle dolu olduğu. Yaşlı adamlar, yani yaşasaydı babamın olacağı yaşta adamlar. Bazıları büyükanneme daha çok benziyor, kır saçları, gözlerinin ve ağızlarının etrafına oyulmuş derin kırışıklıkları var, hatta içlerinden birinin bastonu bile yanında duruyor. Ofise girdiğimde bana dik dik bakmalarından, deri ayakkabılarındaki iğrenç parlaklığa kadar her şey eski para ve ayrıcalığı haykırıyor.

Dekor konuklarıyla uyumlu; eski kitapların bulunduğu tozlu kitap rafları iki duvarı kaplıyor ve uzak tarafta ağır, ahşap bir masa duruyor. Liam bu toplantının lideri olarak masanın arkasında oturuyor, diğer adamlar ise odanın etrafındaki kanepelerde ya da koltuklarda uzanıyor.

Bir düzine adam ve köşede gizlenen soğuk yaşlı bir kaltak.

Odaya olabildiğince sessiz giriyorum ama gümüş servis çatalının aynı derecede parlak gümüş tepside çıkardığı şangırtı, kahve fincanlarının şık metal sürahiye çarpmasıyla birleşince başarısız oluyorum. Riot beni içeride takip etse de fark etmezdi; geniş omuzları güneşi engelleyebilir ve yaşlı adamların iki katı yer kaplıyor. Beni fark etmeseler bile, uzun boylu, heybetli muhafızın pakhanının emirlerine itaat etmeyerek beni içeri aldığını kesinlikle fark ediyorlar.

Tüm gözler Riot ve benim üzerime çevrilince odadaki sohbet bir anda kesiliyor ve bunun bir erkek partisi olduğunu hayal etmekten kendimi alamıyorum, sanki doğum günü çocuğunun bana kocaman bakma mumunu söndürmüşüm ve şimdi herkes onun büyük anını mahveden kadına patlamasını izlemek için bekliyor.

Liam poker suratında ustalaşmış olabilir, ama cerulean gözlerindeki çelik gibi parıltıdan şüphe etmek mümkün değil. Çok kızgın.

El arabasını odanın ortasına götürürken ona tatlı tatlı gülümsüyorum. "Umarım böldüğüm için kusura bakmazsınız. Kocam bu sabah o kadar erken çıktı ki, uzun bir gecenin ardından biraz kendine gelmeye ihtiyacı olabileceğini düşündüm."

Adamlardan birkaçı sırtıyor ve yanaklarımdaki ani ısı artışı yüzde yüz gerçek. Liam'ın yanağımda bıraktığı morluğu kapatmak için çok uğraştım ama burada gülümseyerek durdukça ağrıyor. Liam'ın mükemmel kahvesini dikkatlice dolduruyorum: iki şekerli sade, ortalığı dağıtmamaya özen gösteriyorum.

Başımı kaldırdığımda gözlerimiz buluşuyor ve ona sunduğum meydan okumanın ağır bir pelerin gibi omuzlarıma örtüldüğünü hissedebiliyorum. Bu iş kesintisini hoş görecektir mi, yoksa beni cezalandıracak mı?

Ve eğer beni tüm bu erkeklerin önünde cezalandırırsa, karşılık verecek miyim? Herkesin önünde şaplak yemenin aşağılanmasına ya da daha kötüsüne dayanabilir miyim?

Liam kararını verirken, kahvesini önüne koymak için masanın üzerinden dikkatlice eğiliyorum ve bu sırada ona göğüs dekoltesini bolca gösteriyorum.

Hakkını yemeyelim, göğüslerime bile bakmıyor, bakışlarımı tutmaya odaklanmış.

Eğer bu normal bir gün ve normal bir ilişki değil de boktan bir rehine kink-fest olsaydı, hakarete uğrayabilirdim. Harika göğüslerim var.

"Sevgilim," diye selamlıyorum, gülümsememi tatlandırarak. "Başka bir şey ister misin?"

Burun delikleri alevleniyor, ama gergin bir kalp atışından sonra bakışlarını kaçırıyor ve yanındaki adamla konuşmaya dönmek için beni reddediyor. Ben odada bir tur atıp her bir sakini bir gülümseme ve tatlı bir ikramla selamlarken o hâlâ kahve fincanını tutuyor ve yan tarafını boş boş çeviriyor.

Erkeklerin çoğu bana pek aldırış etmiyor, ağızlarını büzüştürüyor, cevaplarını sertleştiriyorlar. Kahveyi ya da simidi kabul etmediklerinde, bu reddedilme tam da olması gerektiği gibi, yani bir hakaret gibi acıtıyor. Bu adamlar cömert hediyemi reddederek beni aktif olarak rencide ediyorlar. Beni ne kadar az düşündüklerini bilmemi istiyorlar. Topuklarının altındaki yerimi öğrenmemi istiyorlar.

Beni nerede istediklerini biliyorum. Hayatım boyunca nasıl mükemmel bir kucak köpeği olacağım konusunda eğitildim - güzel ama önemsiz.

Ama hayatım için daha iyi planlarım var.

Odadaki her adama sırayla ilgi gösteriyorum, kahve tercihini sorarken elimi birinin koluna koyuyorum, bir diğerine hitap etmek için hafifçe eğiliyorum, odanın kenarlarındaki birkaç kişinin dikkatini çekerken usulca mırıldanıyorum. On iki adamdan bazılarını babamın iş ortakları olarak tanıyorum. Yaklaşık yarısı yeni, sadece ikisi otuzlu yaşlarında olacak kadar genç görünüyor.

Onlar eldeki işi dinlemek yerine odada dolaşırken beni izliyorlar, bu da kulak misafiri olmamı zorlaştırıyor. Liam'ın şimdiki arkadaşlığının iyi yanı, tartışmanın odanın her köşesindeki tüm kulaklara ulaşması için Liam'ın konuşması gerekiyor - özellikle de ben kimsenin istemediği kupalara krema ve şeker karıştırmakla uğraşırken. Bu, odada kimlerin olduğuna olduğu kadar konuşmaya dair zihinsel notlar alarak çoklu görev yapabileceğim anlamına geliyor.

Tüm erkeklere ek olarak, büyükannem köşede oturuyor, boş bir şöminenin yanındaki bir koltuğa tünemiş olarak tamamen göze batmıyor. O kadar iyi uyum sağlıyor ki

İlk başta, burada olduğu gerçeğini neredeyse görmezden geldiğim mobilyalar - ki eminim amacı da tam olarak budur. Önünden geçtiğimde bana attığı bakış cehennemi dondurabilir. Dudaklarının sert baskısı duruşundaki sertlikle eşleşiyor. Sessiz yargılama raundunu kazanmasına izin vermeyeceğim, bu yüzden en sevdiği simidi krem peynirle kaplayıp ona bir ekmek tabağı getiriyorum.

"Senin için, babushka." Tabağı kucacağında tutarken elimi tutuyor ve sıkıca sıkıyor. Tepki vermekten kaçınırken gülümsemem sıkışıyor.

Gözleri benimkileri arıyor, dudakları seğirerek kaşlarını çatıyor. "Ditya. Bu sabah seni görmeyi beklemiyordum." Bakışları kıyafetimin üzerinde geziniyor, kaşları daha da çatılıyor.

"Bir kadının kocasına destek olması gerekir." Dudaklarımdaki meyveli parlatıcıyı şapırdatarak yalıyorum. "Misafirlerini ağırlamaktan daha iyi bir yol var mı?"

Doğrusu, odada kimlerin olacağından emin değildim. Şimdi burada olduğuma göre, bu şekilde giyinerek içeri girmeli miydim emin değilim.

Bazı insanlar için kadın sadece bir hedeftir, istedikleri gibi alay edecekleri ve dokunacakları bir şeydir. Elbise giymiş, benim gibi tatlılık saçan güzel bir kadın neredeyse karşı konulmazdır. Bu küçük takımın amacı da buydu; gözleri ve dikkatleri üzerime çekmek, köşede oturup çağrılmayı beklemeyeceğimi bilmelerini sağlamak ve en azından en genç iki ortağım için bunun işe yaradığı açık.

Acıkmışlar ve bir sonraki yemeklerini bulmuşlar. İki adamdan ilkine yaklaşıırken, kendimi Büyük Kötü Kurt'a yaklaşan Kırmızı Başlıklı Kız gibi hissetmekten kendimi alamıyorum; canavar önündeki cazibeye ağzının suyu akararak bakarken, elimde ikram sepetim.

Ben.

Bir sonraki misafir için yeni bir tabak hazırlarken, Liam konuşmak için o anı seçiyor, yetimhane kelimesi dikkatimi ellerimden alıyor. Dikkatim dağıldı.

bir simidi tepside yere iterken, yumuşak bir gümbürtü Odanın içinde yankılanan sözlerin arasında kayboldu.

"Eğer yeterli adamımız yoksa, daha fazlasını alırız. Orada kaç kişi kalıyor?"

"Henüz yeterince olgunlaşmadılar. Bazıları daha on beşinde bile değil, pakhan. Bırakın silahı, kendi aletlerini bile tutamazlar."

"On beş yaşındaki bir çocuğa ateş etmek öğretilir." "O kadar vaktimiz yok."

Parmak uçları bileğimin iç kısmına dokunuyor ve dikkatimi tekrar bedenime çekiyor. Yanımdaki adam yere düşen simidi arabaya geri koyarken, diğer eli bileğimin üzerinde gezinirken kalbim hızla çarpıyor. "İyi misin aşkım? Biraz kızarmış görünüyorsun." Parmak uçları tenime bastırıyor, titreyen nabzımı bulduğunda gözleri parlıyor. "Kalbim de hızlı atıyor. Aslanın inine girdiğin için gergin misin?" Benden çok kendi kendine kıkırdıyor ve odaklanmak için gözlerimi kırıştıyorum. Odaklanmak.

Francesca'nın adı kulaklarımda çınlıyor, tıpkı silah kelimesi gibi.

ve eğitim. Yetim çocukların bunlarla ne alakası var?

Bir an önce gülümsememin kaybolmasına izin verdim ve bu sefer daha küçük, daha çekingen bir gülümseme vererek dikkatlice yeniden uyguladım. "Bugün biraz sakarım. Size ne getirebilirim bayım?"

Liam'ın sesi gök gürültüsü gibi gümbürdüyor, yukarıdan sertçe çarpıyor. "Eğer o elin sende kalmasını istiyorsan Anton, ne için uzandığını yanlış anlamadan önce çekmeni öneririm."

Anton'un dudakları kendinden emin bir sırtışla kıvrılıyor ve bileğimi bırakıp yanımdan geçerek boş bir kupaya uzanıyor. "Alınmaca güvenmece yok, pakhan. Karın üzerimize titremesi çok tatlı." Pakhan'ına bakmadan önce köpek dişlerini göstererek ön dişlerinin arasındaki bir şeridi yalıyor. "Aslında biraz kıskandım. Keşke benim de beni böyle bekleyen güzel bir karım olsaydı. En büyük sen olduğun için şanslısın kardeşim." Gözlerini tekrar bana çeviriyor, benim de ona baktığımı fark edince gözleri kararıyor. "Yoksa benim olurdun, güzel kız."

Liam uzun zaman önce bir keresinde kardeşlerden bahsetmişti ama ben ikisini bir araya getiremedim, özellikle de her şey bu kadar çılgınca olduktan sonra. Liam mafyadaysa, elbette kardeşleri de öyledir.

Anton Liam'a hitap ederken, parlak sarı soluk kesimindeki ailevi benzerliği, sakallı çenesinin şeklini ve suçlularla dolu bir odada bu kadar rahat olmanın deliliğini görebiliyorum. Bize dik dik bakan suçlular.

Anton etkilenmiyor. Yerine otururken sırtıyor, muhtemelen kızarmamın onun için olduğunu düşünüyor, ama değil.

Çok öfkeliyim. Utanıyorum. Hayatımda hiç bu kadar nesneleştirilmiş hissetmemiştim ve beş yıl önce prenses rolümü mükemmel bir şekilde oynasaydım sahip olacağım hayatın bu olduğunu çok net görüyorum. Doldurulması gereken büyük, ıslak bir deliği olan bir kupadan başka bir şey değil.

Anton elindeki boş fincana vuruyor, ona kahve koymamı bekliyor. "Benimkini krema dolu severim."

Liam'a en yakın duran yaşlı adamlardan biri -sanırım adı Kravinsky- gülüyor. Kardeşler arasında eliyle işaret ediyor, sesi acı. "Bizi yönetmesi gereken aile bu mu? Bir kadına yaltaklanmak mı?" Gözleri büyükannemin üzerinde geziniyor. "Başhemşirenin toplantı odasına girmesine de izin veriyor. Tolkotsky mezarında ters dönüyor olmalı, ruhu şad olsun."

Liam'ın çenesi titriyor. "Lütfen Kravinsky, beni aşağılamaya devam et. Masamdaki yerini doldurmaktan mutluluk duyarım. Bana söyleyip durduğun şey ne? Oğullarının terfi için can attığını mı?" Bir sustalıyı açıyor ve metalle seramiği tokuşturarak kahvesini karıştırıyor. "Bu süreci çok çabuk hızlandırabilirim."

Kravinsky başını geriye doğru kaldırır. "Delirdin mi sen? Kızımızdan senden daha kötü pislikleri temizledik, evlat. Pakhan unvanına sahip olabilirsin, ama hata yapma-" Parmağını odanın köşesine, büyükannemin bir heykel gibi oturduğu yere doğru uzatıyor-"seni

Orada. Burada olmamız bile Madam'a duyduğumuz saygıdan kaynaklanıyor." Başını Katya'ya doğru eğerek, onun bu odada bulunmaması gerektiğini düşünmesine rağmen saygısını gösteriyor. "O sonradan görme Leonov'u devirmek için darbeyi o düzenledi. Şimdi tek yapman gereken inşa ettiğimiz her şeyi mahvetmemek."

Bıçak havayı o kadar hızlı yarıyor ki ısıkalıyorum, sadece adamın boğazındaki ıslak fokurtuyu yakalayabiliyorum, sonra Liam bıçağı diğer adamın etinden çekerken ani bir kıpkırmızı patlamasını. Kravinsky kendi kanında boğulurken gözlerini kocaman açarak boynunu tutuyor. Yere düşüyor ve düşerken masaya çarpıyor.

Liam bıçağı gömleğinin koluna siler. "Buraya gel, zhena."

İsmimi duymayı beklemediğim için sıçradım. Bakışlarımı Kravinsky'nin bedeninden ayırıp bacaklarımı hareket etmeye zorlarken kulaklarım çınlıyor.

Az önce bir adamın ölümünü izledim.

Bu benim ilk ölüm deneyimim - Liam'ın benden aldığı bir başka ilk - ama son olmayacağını biliyorum.

Liam'ın çok yakında bu onura sahip olmasını istiyorum.

Koltuğunda arkasına yaslanıyor, kalçasını okşayıp beni üzerine çağırarak kadar uzaklaşıyor. Dikkatle söyleneni yapıyorum ve dizine tünüyorum. Bir kolunu belime doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor, yanağıma sıcak bir öpücük konduruyor. "Aferin kızıma."

Övgü içimi kemirirken midem bulanıyor. Krallığımızı yönetirken kendimi Andrei'nin kucağında otururken hayal ettim -ya da daha iyisi, birlikte karar verirken- ama Liam'ın kucağında oturmak beni eşit biri gibi hissettirmiyor ve daha çok benden olmasını beklediği köpek gibi hissettiriyor.

İyi kız kelimeleri bu hissi daha da artırıyor. Masanın çekmecesine uzanıp bir ödül maması çıkarmasını bekliyorum.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım beyler." Liam odadaki her erkeğin gözleriyle tanışmak için zaman ayırıyor. "Bu Bratva, lideri ya da karısı hakkında fikirleriniz olabilir." Avuç içi kalçama gömülüyor ve beni daha sıkı kavırıyor. "Ama fikirleriniz umurumda bile değil. Bu lanet savaşı kazanmamızı sağlamak için danışman olarak buradasınız. İşleri nasıl yürüttüğümle ya da kiminle arkadaşlık ettiğimle ilgili bir sorunuz varsa, Kravinsky'yi takip ederek kapıdan çıkabilirsiniz." Başını sallayarak sessizce Riot'a ortalığı temizlemesini emretti.

Riot Kravinsky'nin cesedini odadan çıkarırken bir kan izi onu takip eder.

Liam bıçağını masaya vuruyor ve bu açıdan şehrin önüme serilmiş haritasını görebiliyorum. Simgesel yapılar vurgulanmış, Baranova malikanesi kırmızıya boyanmış, çok renkli çizgiler, notlar ve semboller sayfaya yayılmış.

Neye baktığım hakkında en ufak bir fikrim yok ama Liam kalçama masaj yapıp işine geri dönerken, sadece insan gücümüz değil, ateş gücümüz ve gayrimenkullerimiz hakkında da tavsiyelerde bulunmak üzere bir sonraki adamı çağırırken, ben de Liam'ın yanına yerleşip rahatlamış görünmeye çalışıyorum.

Rakamlar, ticaret yolları, strateji gibi her şeyi kavırıyorum ve tek bir ayrıntıyı bile unutmayacağıma dair söz veriyorum.

Bunu yapmak için şeytanla oturmam gerekse bile.

Bölüm 5 MIKHAIL

Bu şehirdeki her binayı biliyorum. Kimin olduğunu. Kimin tasarladığını. Parasını kim ödedi. Daha da ileri gidiyorum; arazinin kime ait olduğunu ve altında ne yattığını biliyorum - ister kanalizasyon sistemi, ister nükleer bir sığınak ya da bir sürü toprak olsun. Bu şehrin gayrimenkulünde olan her şeyi biliyorum, çünkü en büyük kısmı bana ait.

Yakın zamana kadar neredeyse tamamı bana aitti - yani Monrovia ailesine aitti ve evin reisi olarak bu benim anlamına geliyordu.

Bu nedenle, mimarının adından inşa eden inşaat ekibine, şu anki sahibine ve yöneticisine kadar yakından tanıdığım bir binaya bakıp da içine adım atamadığımda sinirleniyorum.

"Ne demek giriş yasağım var?" Maaş bordromuzda olması gereken ama görünüşe göre olmayan güvenlik görevlisine dişlerimi gösteriyorum ve gülmemeye çalışıyorum. Bütün bu olanlar çok saçma.

"Gaz kaçağı var," diyor bekçi bana, canı sıkılmış gibi bir sesle. Terk edilmiş bir depoda bebek bakıcılığı yapmak için para alsaydım ben de sıkılırdım. "Belediye müfettişlerini beklemeliyiz, sonra da tamir ekibini."

Adamın yanından geçip içerideki boş ofise bakıyorum, yarısı dolu kahve cezvesinin yanında hâlâ buharı tüten kâğıt bardağı görüyorum. Yönetici masasının üzerine saçılmış kağıtlar var.

Orada kim varsa vardiyası bitmeden ya da sözde bir tehlike nedeniyle kovulmadan önce temizlik yapamadı.

Ya da benim beklenmedik gelişimle kesintiye uğrarlarsa.

Elimi esnetiyorum, parmaklarımı uzatıyorum. Ezra burada olsaydı, yolumdan çekilmesi için adamlarla boğuşmasını sağlardım. Ama o burada olmadığına ve yeteneklerim başka yerde olduğuna göre, başka bir taktikle idare etmem gerekecek.

Cüzdanıma uzandım ve bir tomar nakit çıkardım. Sadece yüzlüklerle iş yaparım ve gardiyanın gözlerini açmasına bakılırsa, ünümü bildiğini söyleyebilirim. İstedğim zaman cömert bir piç olabiliyorum. "Çocuğunuz var mı-" Üniformasına işlenmiş isme bakıyorum- "Bay Simmons?"

Çenesini sıkıyor. "Gitmeniz gerekiyor efendim. Burası özel mülk ve size söylediğim gibi, kimsenin içeri girmesine izin verilmiyor."

Banknotların keskin kenarlarını Billy Simmons'ın göğsüne vurarak adını ve yüzünü hafızama kazıyorum. "Gaz sızıntısı yüzünden."

"Evet."

Parayı almak için kıpırdamıyor, ben de desteden bir banknot çıkarıp gömleğinin cebine sokuyorum. "Tamam o zaman. Marcus'a selamlarımı ilet, olur mu?" Parayı cüzdanıma geri koyuyorum ve çıkmak için dönüyorum, tam Andrei'yi arıyordum ki Billy Simmons dişlerimi kenetleyen bir şey söylüyor.

"Duymadın mı? Marcus geçen hafta öldü."

Dünya gıcırdayarak durur. Andrei tam o anda telefonu açmayı seçer. "Ne oldu?"

Gözlerimi Billy'ye kaldırarak, "Marcus öldü," diye tekrarlıyorum. "Ne zaman?"

"Geçen Salı. Kardeşi mülkü istemedi, o da eyalet dışından birilerine sattı. Mülkle ilgilenen firma da bu işe atladı. Marcus'un cesedi daha soğumamıştı bile."

"Emlak şirketinin adını," diye emrediyor Andrei, "ve geçmişteki ve şimdiki tüm çalışanlarını,

onlar ve depo için-"

Benimle konuşmadığı belli, o yüzden birkaç banknot daha çıkarıp Billy'nin gömleğinin cebine sokuyorum. "Yeni sahibi kim?" Bunların hiçbirini duymadığıma şaşırdım, ama kendi emlak şirketimin son zamanlarda ne kadar boktan bir performans sergilediğini göz önünde bulundurursak, bir rakibi kaçırmalarına şaşmamalı.

"Bu benim maaş derecemi aşar."

"Tabii ki öyle." Gülümsemem gerginleşiyor. Bunun için hiç zamanım yok. Andrei'nin biraz araştırma yapması gerekecek ve bu arada kadınıımız Tanrı bilir nerede. Valentina Liam'la birlikteyken bu oyunları oynamak kendi derini yavaş yavaş soymak gibi bir şey. Dayanılmaz bir şey.

Aslında bunu yapmak zorunda değilim. Telefonumu cebime sokup silahımı almam sadece iki saniye sürüyor. Billy benim gibi bir adamın her zaman silahlı olduğunu bilecek deneyime sahip değil ya da işinde gerçekten kötü.

Namluyu Billy'nin çenesinin altına bastırmak temiz bir nefes almak gibi. Onu cam ön kapıya doğru omuzlamak nabzımı bir kademe yükseltiyor ve birdenbire her şey çok daha katlanılabilir hale geliyor. "Beyninizi kafatasınızın içinde tutmak istiyorsanız, Bay Simmons, konuşmaya başlamanızı öneririm. Gerçekten neyi koruyorsunuz, çünkü dürüst olalım, bu çöp deposu değil."

Dirseğimi kaburgalarına sapladığımda Billy'nin gözleri kısıldı, tüm vücudu gerildi. "Silahınızı indirin, Bay Monrovia. Bugün kimsenin ölmesine gerek yok."

Ne kadar aptalca, klişe bir söz.

Cam aniden arkasında kırılıyor, o kadar gürültülü ki kırılan camın sesi altında bir silahın patlamasını neredeyse kaçırıyorum. Billy'nin vücudu görünmez kurşunun etkisiyle sarsılırken dudaklarından bir homurtu geçiyor, sonra ikimiz de kapı aralığından yere yuvarlanıyoruz. Kendimi göğsünden yukarı ittiğimde, dudaklarından kan fokurduyor ve gözleri solmaya başlıyor. Ön tezgâhın arkasına saklanırken ayaklarımın altındaki cam kırılıyor.

Kapak. Billy hareketsiz bir şekilde tavana bakıyor, çoktan ölmüş. "Tanrım, Andrei, bana destek getir!"

Sesi cebimden geliyor. "Sana bir takım almanı söylemiştim."

"Takımları sevmediğimi biliyorsun!"

Ayak sesleri koridorda gümbürdüyor, sonra uzakta bir kapı çarparak açılıyor. Billy'nin katili kaçıyor.

Takip etmek için ayağa fırladım.

"Peşindeyim." "Kendini öldürtme."

"Öyle bir planım yok."

Kovalamaca, ben bir kapıdan geçip kirli depo zeminine çıktığımda başlıyor ve çevremize bir bakış, hedefimin de benim gibi yalnız çalıştığını doğruluyor. Depo bomboştu. Bir tür revizyona tabi tutulmak üzere enkaz haline getirilmiş ve bu revizyon için izin alınmamış. En azından bu kadarını biliyorum.

Katil hâlâ her biri kapalı olan rıhtım kapılarının en ucuna doğru koşuyor. Daha iyi bir kaçış rotası seçmeleri gerekirdi ama düz bir çizgide koştuklarına bakılırsa, hayatları için koşmaya alışık olduklarından şüpheliyim.

Genç, deneyimsiz ya da düpedüz aptal.

Güneş ışığı tavana yakın yüksek pencerelerden içeri süzülüyor ve odaya, havalanan tozların arasından görebileceğim kadar bir parlaklık veriyor. Her şey kahverenginin sessiz tonlarında ve çok çirkin.

Ölmek için korkunç bir yer.

Saldırgan arka kapıyı deneyip kilitli bulduğunda, paniklerine şahit olmak için yavaşça koşmaya başlıyorum. Sadece normal kapıyı değil, en yakın rıhtım kapısını da eliyle açmaya çalışırken, onu yerinde tutan pimi fark edemeyip kollarını sağa sola sallayarak ağzından sert bir şekilde nefes almasını. Tıkırdıyor ama açılmıyor.

Tozlu molozların arasında ilerlerken silahımı hazır tutuyorum, adım attığım yere dikkat ediyorum. "Eğer şimdi teslim olursan, bunu çabuk yaparım."

Kendi kiralık yardımcılarını öldürdükten sonra bunu hak ettiklerinden değil.

Billy ile ilgili düşünceleri aklımdan uzaklaştırıyorum. Umarım hiç çocuğu olmamıştır.

Onlar kendi silahlarını hatırladıklarında benim silahım çoktan havaya kalkmış, onu almak için seçiyorlar. Ön ceplerine sokuşturulmuş küçük gümüş bir şey. Billy'yi indiren iyi nişan almaktı, ateş gücü değil.

"Ölmesi gerekmiyordu, biliyorsun. Onu öldürmeyecektim." Bir adım daha yaklaşıp bol kargo pantolonuna, eski püskü siyah gömleğine, dağınık saçlarına ve Tanrım, kara gözlerindeki dehşete bakıyorum. Öldürme kaydı olan bir Bratva adamıyla karşı karşıya değilim. -O sadece bir çocuk. Görünüşe göre sırık gibi ve az beslenmiş.

Billy onun ilki olabilir.

Birbirimize bakarken nefesleri köşeye sıkışmış bir tavşan gibi sığ ve hızlı.

Derin bir nefes alıyorum. "Sakin ol. Seni incitmek istemiyorum. Sadece burada ne yaptığını ve kimin için çalıştığını bilmem gerekiyor."

Bu bina iki hafta önce bizim yetki alanımızdaydı, ancak adamlarım bir şekilde şehirdeki birden fazla mülk için sözleşmelerimizi yanlış yere koyunca işler ters gitti ve hala toparlanamadık. Sorumluları kovdum ama şimdi çok aceleci davrandığımı düşünüyorum. Belki de sabotaj için para almışlardır.

Belki Madam onları da etkilemişti. Birkaç gün önce düğün şapelindeki tüm o insanları düşünüyorum; havamızı soluyan, şampanyamızı içen, Ezra, Andrei ve benimle dalga geçip gülen tüm o hainleri. Kazanacaklarını sanıyorlardı. Onu bizden alacaklarını, Bratva'mızı alacaklarını, şehrimizi alacaklarını düşünerek.

Hiç kimse bu şehri, her gün yaşayan ve nefes alan insanlardan alamaz. Ben de Andrei gibi Harlin Heights'ta doğdum ve burası için dişimizle tırnağımızla mücadele edeceğiz.

Dışarıdan biri kazanamaz, özellikle de savaşmak için çocukları kullanan biri. Çaresizlik kokuyor ve

Kötü planlama, yani bu işi her kim organize ediyorsa - Katya'dan şüpheleniyorum- sandığımız kadar kaynağa sahip değil.

İlerleyişimi durdurup çocuğa kaşlarımı çatıyorum. Eğer bir pislik yaparsa, onu bacağından vuracağım ama öldürmeyeceğim. Muhtemelen Bratva işine bulaştığında sokaklarda hayatta kalmaya çalışıyordu. Biri onu yakalamış olmalı.

"Adın ne senin?"

İlk geldiğimiz kapı açılıyor ve biri ışıkları yakıyor. Her seferinde bir klik sesiyle canlanıyorlar ve odanın monotonluğu, önümde herhangi bir raf ya da iskele olmadan odanın ne kadar geniş olduğunu görmem için yeterince aydınlanıyor. Buraya çok fazla şey sığdırabilirsin. Mühimmat ya da araç yerleştirmek için harika bir yer.

Şimdi floresanlarla yıkandığı için çocuğa gözlerimi kısarak bakıyorum. Eğer odanın kirli olduğunu düşündüysem, çocuğu hafife almışım - günlerdir toz içinde yuvarlanıyormuş gibi görünüyor. Boynuna, kıyafetlerine ve saçlarına toz yapışmış, tırnaklarının altına dolmuş.

Ezra bir an sonra yanımda beliriyor, kaşları çatık ve boynundaki bir kas seğirerek çocuğa bakıyor. "Diğer odada altı kişi daha var. Binayı süpürmemişsin."

"Biraz meşguldüm."

Beni görmezden geliyor, onun yerine çocukla Rusça konuşuyor.

Kaç kişisiniz?

Çocuğun omuzları biraz gevşiyor ve ben de onun rastgele bir gecekonducu olmadığını anlıyorum; doğma büyüme Bratvalı, ama eğer öyleyse, olması gereken yerde değil. Eğer bir ailesi yoksa, çocuk evinde bir sürü yatak ve onu memnuniyetle kabul edecek bir düzine koruyucu aile var.

Peki bir çocuğun burada ne işi var?

Aklıma mantıklı bir senaryo gelmediği için dişlerimi sıkıyorum. "Onun burada ne işi var, Ezra?"

Ezra beni görmezden gelerek çocuğun yanına gidiyor ve ona daha fazla soru soruyor. Çocuk boynunu kaşıyor ve fark ediyorum ki derisine bulaşan kir değil, biri Ezra'ninkini yansıtan kalın çizgili dövmeler.

Çocuk doğruca Rusya'dan geldi. Bizden biri değil, yoksa ona bundan daha iyi davranırdık. Çocuk Ezra'ya silahını verip yaşlı adamın onu omzundan alkışlamasına izin verince öfke göğsümde alevleniyor.

Amerikan toplumunda mütevazı derecede varlıklı bir ailede doğduğum için ayrıcalıklıyım. Ben hala Bratva'yım ama Ezra ya da Andrei gibi toplumun alt tabakalarında yetişmedim. Hiçbir merdivenin tepesine tırmanmak zorunda kalmadım. Hayatım başladığından beri en tepedeyim; soyadım ve organizasyonumuzdaki konumum bana avantaj sağladı.

Çocuğun bana bakışları, en azından bu kadarını anladığını gösteriyor. Ama eğer bu şehri ve Bratva'yı istediğim gibi şekillendirebilirim - eğer Andrei gerçekten değişiklik yapmak için yeterince güç ve nüfuz kazanırsa - halkımızın hiçbirinin böyle adaletsizliklere maruz kalmaması için birlikte çalışacağız.

Lanet bir depoda yaşıyorum.

Yüksek sesle alay ediyorum ve Ezra'yı çocukla kendi başına konuşması için yalnız bırakıyorum. Cebimden telefonumu çıkarırken Andrei'nin hâlâ hatta olduğunu görünce şaşıyorum. "Burada çocuklar var. Rus Bratva. Muhtemelen Katya onları getirtmiştir." Temizlik ekibinin Billy'yi ceset torbasına koymasını izlemek için tam zamanında ön ofise giriyorum.

Bütün bu olanlar çok boktan. Buraya yerleştirilen çocukların doğru düzgün bir koruması bile yoktu; sadece para kazanmaya çalışan rastgele bir sersem vardı.

Telefonu kulağıma götürürken sesim titriyor. "Bu çocuğun son olmasını istiyorum Andrei, beni duyuyor musun? Bu şekilde bulduğumuz son kişi."

"O kadar basit değil."

"Bu kadar basit olsun!" Yumruğumu duvara vuruyorum. "Valentina'yı geri istiyorum ama ona ulaşmak için düzinelerce çocuğu biçmek zorunda kalırsak bizden nefret edecektir." Bahse girerim Katya'nın planı budur.

-Valentina'ya gerçek canavarların kim olduğunu göstermek için. Çocukları kalkan olarak kullanan kadınların değil, karımızı güvende tutmak için onlara karşı silah kaldırmaya hazır erkeklerin. "Katya lanet bir korkak."

"O çaresiz. Çaresiz insanlar hata yapar, Mikhail."

Ne demek istediğini anlıyorum; çaresiz kalamayız, yoksa altından kalkamayacağımız bir hata yapma riskini alırız. Arabama doğru ilerlerken Ezra'nın ekibinden kaçarak dışarı çıkıyorum. Onu görmek bana Valentina'yı kız kardeşimle tanışmaya götürdüğüm gün yolcu koltuğundaki halini hatırlatıyor ve göğsüm sıkıca sıkışıyor.

Sürücü koltuğuna oturduğumda, direksiyonu parmak eklemlerimi beyazlatacak kadar sert kavırıyor, kaburgalarımın altındaki zonklayıcı ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyor ve başaramıyorum.

"Burada olabileceğini düşünmüştüm." Bu fikrin ne kadar aptalca olduğunu düşünerek acı acı gülümsüyorum - bir depoda kilitli kalacağını, tek bir adam tarafından korunacağını, hem de sadece bir adam tarafından. "Belki, belki burasıdır diye düşündüm. İçeride beni bekliyor olabilir."

Görüntülü görüşmemiz kesildiğinden beri kontrol ettiğim yirminci bina. Son birkaç haftadır radarımızdan kaybolan yirminci bina. Düzinelerce daha var. Hepsi depo değil, bazıları apartman, bazıları rastgele arsalar ve konutlar. Kontrolümüzün ne zaman kaymaya başladığından emin değilim, ancak daha önce radarda sadece bir işaret olan şey bir kabusa dönüştü.

Katya bunu uzun zamandır planlıyordu. Dikkatimizi nasıl dağıtacağını ve kuvvetlerimizi nasıl zayıflatacağını. Nasıl gizli kalacağını. Lanet Bratva'mızı burnumuzun dibinden nasıl çalacağını.

Kontrolümüz her zaman zayıf olmuştur. Dizginleri Tolksky'nin sert, ölü parmaklarından aldık ve onlarla koştuk, sadece birkaç ay sonra fark ettik ki

Tolkotsky'nin danışma konseyindeki herkes bizim çıkarlarımızı düşünüyordu. Bazıları emirlerimizi baltalıyor ve kendi emirlerini veriyordu. Bazıları bizim onaylamadığımız uyuşturucular kullanıyordu. Bazıları dövmeli bir tanrının tüm şehri yok etmesini ve her şeyi sıfırdan inşa etmesini bekliyordu.

Onları teker teker ortadan kaldırdık ve kaybettiğimiz zemini geri kazandık, ancak bu zaman aldı. Para. Hayatlar. Kaybetmeyi göze alamayacağımız şeyler.

Valentina gitmemiş olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. Eski Bratva ailelerinden biri olarak Baranovaların her zaman kan takıntısı olmuştur ve Baranovalar var olduğu sürece veraset için kan bağıını takip etmek bir gelenek olmuştur. Valentina kalıp Andrei'yle evlenseydi, yükselişimiz bu kadar sorgulanmayacaktı.

İmparatorluğumuz için harcadığımız onca emeğe rağmen hala onu korumak için mücadele ediyor olmamız, elimizden çok fazla şeyin kayıp gitmesine izin verdiğimizizi kanıtlıyor.

Kraliçemizi riske attı. Bundan sonra bizi temelli terk etmeye kalkarsa hiç şaşırmam. Yapabileceğinden değil. Ona izin vereceğimizden değil.

Hayır, Valentina bir daha kaçamayacak ve Katya'yla olan bu saçmalık biter bitmez Bratva'mızın boğazını sıkacağız. Yaşlı kadın ayaklarının dibinde ölü yattığında, Bratva'nın muhalif yarısı geçmişin kırılğan bir vaadine inandıklarını anlayacak.

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak ve bunu dört gözle beklediğimden eminim.

"Onu bulmamız an meselesi." Beş yılını kayıp gelinini arayarak geçiren bir adam için Andrei onu tekrar kaybetme konusunda çok sakın. Bunun bir kısmı pakhan unvanından kaynaklanıyor. Zayıflık gösteremez ya da Ezra ve benim kadar sarsılmış olduğunu belli edemez.

Ama ben böyle bir standarda tabi değilim. Durumumuz hakkında istediğim kadar karamsar olabilirim. "İki gün oldu."

Andrei'nin sessizliği boğucu. Söylemedi ama küçük bahsime kızgın olduğunu biliyorum. Yedi gün onun için çok uzun bir zaman gibi görünmeyebilir ama benim için bir ömür. Bu bir ölüm cezası.

Valentina'yı yedi gün içinde bulamazsam delireceğim ve onu ararken tüm şehri yakıp yıkacağım. Ezra'nın görüntülü aramadaki ping'i aramayı güney tarafına kadar daraltmamıza yardımcı oldu ama yine de samanlıkta iğne aramak gibi.

Çok sinir bozucu.

"Belki bizi bulur," diye düşünüyor Andrei, sesi neredeyse hüzünlü geliyor. "Belki de çoktan yola çıkmıştır."

"Aklını nasıl kaçırmıyorsun anlamıyorum." Ben kendiminkini kaybediyormuşum gibi hissediyorum ve on yılın yarısında ona aşık olmamıştım.

"Onu bulacağımızdan eminim, tıpkı bulduğumuzda Liam'ın acı çekeceğinden emin olduğum gibi." Andrei fiziksel olarak arabada benimle birlikte olmayabilir, ama hükmedici varlığı devam ediyor. Kendine güveni bulaşıcı ve kalp atışlarım yavaşlayarak normale dönüyor.

Ezra yolcu camıma vuruyor ve ben de onun için kapıyı açıyorum. Kolayca içeri süzöldü, homurdanarak selam verdi. "Toplam yedi çocuk. Hepsi Rusça konuşuyor. Henüz sadakati bilmiyorlar." Alay ediyor. "İlk hatam onları eğitmemek oldu."

Bir süre sessizlik içinde oturuyoruz. Hiçbirimiz uyumuyoruz ve bilincimizi kaybedecek olsak bile bu en fazla birkaç dakika sürüyor. Kafein ve adrenaline idare ediyoruz ama Ezra'nın daha sert bir şey aldığından şüpheleniyorum. Askerlik günlerinden kalma bir şey onu çok uzun süre ve çok sıkı bağlı tutuyor.

Bir sigara yakıyor ve aracımda sigara içtiğı için ona bağıramayacak kadar yorgun ve stresliyim.

"Yılan nereye saklanır?" Ezra bir duman üfler. "Katya şehrin içinde kendini nerede güvende hissediyor? Valentina'yı yalnız ya da güvenli olmayan bir yerde bırakmaz."

Bu muhtemelen doğru.

"Yüksek mevkilerde arkadaşları var." Kafatasımdaki ağrının dinmesini dileyerek alnımı ovuşturuyorum. "Herhangi biriyle yatağa girmez ve bizim haberimiz olmadan büyük bir alışveriş yapmış olamaz. Buralarda yaşamaya değer her yer en az bir milyon eder."

Eski Madam, onun seçtiği gaspçı ve Baranova Bratva'nın gerçek varisi sizin günlük otelinizde ya da evinizde saklanmayacaktır. Katya onları halkın görebileceği bir yere koymaya cüret ederse, halkımızın onları bulma ihtimali de bizimki kadar yüksek olacaktır.

"Onları göz önünde saklayabilecek biriyle birlikte. Parası olan biri."

"Ya da etki," diye katılıyor Andrei.

"Ya da ikisi birden." Ezra sigarasını parmaklarının arasına sıkıştırıyor. "Belediye başkanından en son ne zaman haber aldınız?"

Andrei'nin nefes verışı hoparlörde çatırdıyor. "Geçen hafta doğum günü partisinden ayrıldığımızdan beri ondan haber almadım."

Belediye başkanı yaşlı bir adam, Tolkotsky'nin hükümdarlığı sırasında göreve getirilen eski muhafızlardan biri. Gücü, nüfuzu ve parası var. Ceplerini cömertçe dolduruyoruz, ancak bu fırsat verilirse bize sırtını dönmeyeceği anlamına gelmiyor.

Andrei'nin emri geldiğinde kontağı çevirmeye başlamıştım bile.

Benimle onun çatı katında buluş.

Yaşlı herife hoş karşılanmayan bir ziyaret yapma zamanı.

Chariea h

VALEFIIFA

Liam'ın toplantılarına katılmanın bana bir şeyler öğreteceğini düşündüysem, haklıymışım.

Çok haklısın.

Liam'ın sadece Bratva'yı değil, şehri de ele geçirme planlarının tamamına erişimim var. Kenarlara yazılmış notların çoğu İngilizce, ancak hassas bir el birkaç sayfayı Rusça kelime ve ifadelerle işaretlemiş.

Büyükannemin el yazısını nerede görsem tanırım. Evdeki her odanın köşesinde saklanan sessiz bir gözlemci gibi davransa da, hala görünmez ipleri çektiğini biliyorum. Liam her hareket ettiğinde onların havada süzüldüğünü görebiliyorum.

Onu ne söyleyeceği konusunda iyi eğitmiş. Ona bu kadarını vereceğim.

Ancak toplantılar dışında Liam bana yeni evimizi her gün biraz daha göstermek için zaman ayırıyor. Bu bana onun programına eşi benzeri görülmemiş bir erişim sağlıyor, böylece günün her saatinde ne yaptığını ve nerede olduğunu tam olarak biliyorum. Birlikte olmadığımız zamanlar nadiren oluyor ve personel ve ev misafirleri de pakhanları kadar benim varlığımı da beklemeye başlıyorlar.

Bu da kaçış için plan yapmayı çok daha zor hale getiriyor.

Liam araziden her ayrıldığında kendime ayırdığım birkaç dakikam oluyor. Yanına bir avuç muhafız alıyor ve saatlerce ortadan kayboluyor. Ne yaptığını ya da nereye gittiğini bilmiyorum; tek bildiğim, kendimi bir anda zamanın içinde bulduğum.

Her saniyesini evin en iyi saklanan sırlarını bulmak için dikkatlice dolaşmak için kullanıyorum. Bulması en kolay olanlar, beni çok şaşırtan bir şekilde, kağıt üzerinde yazılı olanlar değil.

En çok bilgiyi, bakımlı personelinden üzerine inşa edildiği temele kadar mülkün içine gömülü olanlar sızdırır.

Daha önce fark ettiğimde haklıydım; duvarlarındaki boyanın tonundan koridorları kaplayan dekorun türüne kadar tüm alan benim büyüdüğüm yerlerin bir kopyası. Ama bir şey apaçık ortada; hepsi sahte.

Babam hayattayken birçok şeyle gurur duyardı. Özgünlük listenin en başındaydı. Yaptığı her şeyde ve topladığı her kupada Baranova'nın resmi onay mührünü taşıdığından emin olurdu. Bu mührün altından daha fazla ağırlığı olduğuna inandırıldım. Bu yüzden itibarımız bizden önce geliyor. Biz eski bir şehirde, geleneklerine bağlı eski bir isimiz.

Hayatım boyunca paha biçilmez nesnelere baktım, bu yüzden sahte bir şey gördüğümde anlarım. Bu evin etrafındaki tabloların ve dekorun çoğu iyi yapılmış, hala güzel ve seçkin ama sahte.

Büyükannem evi döşerken aradaki farkı fark edebilmeliydi, o yüzden bu işte parmağı olmadığını biliyorum, çok şaşırdım. Görev bana geçene kadar evi onun idare etmesini beklerdim.

Gerçek çok daha endişe vericidir.

Şu anda oturduğum evin önünde duran, beyazlamış gülümsemesi geniş, kalın bıyıkları kıvrılmış, kocaman alnı parlayan, kel bir adamın çerçeveli portresine bakıyorum. Resimde, el sıkıştığı

Babam, Bratva'mızın eski pakhan'ı Tolkotsky Baranova'dan başkası değil.

Babam böyle bir yeri finanse edip döşemezdi, ne büyükannem, ne annem, ne de bu şehri sahiplenene Baranovas soyundan herhangi biri. Kendi evimizin ucuz bir kopyasını yapmazlardı. Babam bile resimde sıkılmış görünüyor, sanki orada bulunarak zamanını boşa harcıyormuş gibi.

Ama görünüş önemlidir ve babamın bir zamanlar yeni olan bu malikânenin sahibini tebrik etmek için gününden zaman ayırmasının nedeni de budur. Andrei'nin geçen hafta beni o partiye sürüklemesinin nedeni de buydu. Etkili insanların ceplerini doldurun, desteğinizi gösterin ve onları avucunuzun içine alın, her an emirlerinizi yerine getirmeye hazır olsunlar.

Sahibine bakan iyi beslenmiş bir köpek gibi.

Burası şık bir görünüme sahip, ancak hileli ve ucuz.

Tıpkı sahibi olan adam gibi.

"Bayan Baranova!"

Adım anons edilince kafamı kaldırıyorum. Dikkatimi dağıttığım için kendime küfrediyorum, sonra da bir ziyaretçimiz olduğunu haber vermediği için Riot'a bir tane daha fırlatıyorum.

"Sayın Belediye Başkanı," diye selamlıyorum en iyi gülümsememi takınarak. "Sizi tekrar görmek ne güzel."

Odaya -ofisine- girerken bıyıklarını parmaklarının arasında evirip çeviriyor; beni masasının arkasında durmuş, çekmeceleri karıştırırken yakalayınca gözlerinde meraklı bir parıltı belirliyor.

Özel korumama ters ters bakmamak için çenemi sıkıyorum.

"Korkarım bu belgeleri oldukça sıkıcı bulacaksınız," diye devam ediyor Belediye Başkanı, salyangoz hızıyla yaklaşarak. "Sözleşmeler ve benzerleri. Avukatımın yardımı olmadan doğru dürüst okuyamayacağım bir sürü hukuki jargon." Yukarı çıkıyor

ve alt çekmeceyi sert bir hareketle kapattı. "Aradığınız şeyin bu olmadığına eminim zaten."

Aslında Liam'ın operasyonları hakkında daha fazla bilgi ya da büyükannemin veya babamın adının geçtiği herhangi bir şey arıyordum. Ama başkan haklı, masasında işe yarar en ufak bir şey bulamadım.

Bu tür belgeler başka bir yerde kilit altında tutulmalıdır.

Şehirde sevgiyle Bay Başkan olarak bilinen Henry Mastiff bana gülümsüyor. Ama bu odadaki diğer her şey gibi bu da sahtelik kokuyor. "Söylesene, hâlâ Bayan Baranova mı diyorsun, yoksa artık sana Bayan Dolohov diye mi hitap etmeliyim?" Başını sallıyor. "Geriye doğru evlenmek biraz tuhaf, değil mi? Kendinizi büyükannenizin soyuna bağlamak? Ama sanırım aşk içinse seni suçlayamam. Senin üzerine titriyor gibi görünüyor, gerçi ben de sizi birlikte gördüğümde Bay Leonov için aynı şeyi söylemiştim." Gözleri benimkilere dikildi. "Bir adamdan diğerine oldukça hızlı geçiyorsun, değil mi?"

Utanç öfkeyle birleşince yüzüm alev alıyor, her ikisi de damarlarımda sıcak bir şekilde parlıyor. Kendi durumum dışında durumumla ilgili herhangi bir incelemeyle henüz karşılaşmadım ve belediye başkanının üstü kapalı kınaması beni bu kapıların dışında nelerin beklediğini hatırlatıyor. Halk Andrei'den Liam'a partner değiştirdiğimi öğrendiğinde, bu bir orman yangını gibi yayılacak ve bacaklarımı birden fazla erkek için nasıl açtığıma dair söylentiler şehirdeki en sulu dedikodu olacak.

Duvar kâğıtlarının arasına karışmaya alışkınım, herkesin görüp yargılaması için kalabalık bir odanın ortasına itilmeye değil. Aradaki fark sarsıcı ama artık beklenen bir şey. Seyirciler, pakhan'ın yeni eşi olarak yaptığım her yanlış hareketin dedikodusunu yapabilmek için tökezlememi izlemek istiyorlar. Bu, onların herhangi bir kusur görmelerine izin veremeyeceğim anlamına geliyor - en azından istemediğim bir spot ışığına zorlandığım için - bu yüzden lanet olası şeyin içine kendim gireceğim. Hikayeyi dönmeden önce kontrol edeceğim.

Henry Mastiff gibi gözlemcilerin bunu şimdi anlaması en iyisi.

"Bundan sonra söyleyeceklerinize dikkat edin Bay Mastiff, yoksa ses tonunuzu kınama olarak algılayabilirim."

Riot yaklaşmak için inisiyatifi ele alıyor, iki yüz küsur kiloluk kaslarıyla gölgelerin arasından çıkıp Henry'nin arkasında duruyor. Kolları geniş göğsünün üzerinde çapraz duruyor ama eminim istese uzanıp yaşlı adamın kafatasını çıplak elleriyle ezebilir.

Görünüşe göre, evdeki en büyük muhafızı seçtim ve o cılgın alfa hisleri yayıyor.

Başkan açıkça fark ediyor, vücudu aniden Riot'a ya da bana dokunmadan hareket edemeyeceğini ve ikisinin de onun için iyi olmayacağını fark ederek geriliyor. "Hiç de değil," diyor hızla, parlak alnında boncuk boncuk ter birikiyor. "Bir yerlere gelmek için yüksek mevkilerdeki insanlarla yatağa girmeyi bilen biri varsa, o da benim." Gülüyor, ama yapmacık. "Ne de olsa babana yaklaşan bendim - adam ilk başta benimle hiçbir şey yapmak istemedi."

Sesindeki acının notasını yakalıyorum. Babamla kendisinin çerçeveli fotoğrafına bakıyor, gülümsemesi benimki gibi donup kalmış. O da karakterini korumaya alışkın.

"Biraz ikna etmek gerekti ama sonunda başarılı bir ilişki kurmayı başardık, sizi temin ederim. Andrei ise -" diye alay ediyor- "senin Dolohov'un aksine geleneklere nasıl saygı gösterileceğini bilmiyor. En azından sözleşmelerimize uyuyor. Leonov babanın anlaşmalarına sadık kalmaktansa kendi dişlerini sökmeyi tercih eder-"

Belediye başkanına olabildiğince hoş bir şekilde bakıyorum, ama o ölmüş babanızın resmine bakarken ve tırnağıyla masasının üstündeki bir oyuğu kazarken bunu yapmak zor. Tedirginlik, tavrındaki değişikliği anlatmaya yetmez. Adamın hiç evlenmemiş olmasına şaşmamalı.

kanında bu kadar kin taşıyan birine bağlanmak delilik olurdu.

Muhtemelen Andrei'nin babamın sözleşmelerinden kurtulmaya çalışmasının nedeni de buydu - eğer belediye başkanını herhangi bir şekilde ilgilendiriyorlarsa, muhtemelen onu olduğu gibi görüyordu. Olmadığı biri ya da bir şey olmaya çalışan acılı, yaşlı bir adam.

"Ama babanı seçilmemi desteklemesi için ikna ettim ve o zamandan beri görevdeyim. Siz Baranovas'larda güç var, biliyorsunuz. Tüm organizasyonunuz, bu ..." uygun kelimeyi kullanmayı düşünürken alnı sıkışıyor, "bitmez tükenmez, Bayan Baranova. Siz Bratva halkıyla ilgili her şey bu şehrin iliklerine kazınmış. Hiçbir şey bu izi silemeyecek. Hiçbir şey."

Belediye başkanı konuşurken bakışlarım odanın içinde dolaşiyor; sesindeki tuhaf hürmet notası altın kaplama bir kürenin parıltısına, alacakaranlıkta şehrin silüetini gösteren bir metre uzunluğundaki etkileyici baskıya, sahte antika şezlong takımının üzerindeki parlak pirinç düğmelere takılıyor. Bu eşyaların aynalarını babamın ofisinde görmüştüm ve odanın benzerliği dengemi bozdu. Kendimi masanın üzerinde yakalıyorum ve Henry Mastiff'e yeni gözlerle bakıyorum.

Bratva'mızla sadece çalışmıyor, ona tapıyor. Bu fikir aklına geldiğinde bana dönüyor, yanakları kızarmış ve ela gözleri bir parça çılgınlıkla parlıyor. "Eğer istediğin bir şey varsa Valentina, sana verebileceğim bir şey. . ." Eli kolumun dış tarafına değiyor ve ben tepki veremediğim Riot araya giriyor.

Henry'nin parmaklarını geriye doğru çok fazla bükteğinde ortaya çıkan kemik kırılmasını bir çılgılık izliyor.

"Ona dokunma," diye homurdanıyor Riot maskesinin altından, "yoksa parmaklarından fazlasını koparırım. Anladıysan başını sallla."

Henry'nin gözleri dehşet içinde açılmış, yüzü terli ve solgun, Riot'un elindeki eline bakıyor.

İki gün önce Liam'ın beklenmedik cinayetinden sonra daha fazla şiddet beklemiyordum ama işte yine buradayız.

Görünüşe göre hiçbir şey ruhla acı kadar iyi konuşamaz.

Dikkatini çekmek için parmaklarımı Henry'nin yüzünün önünde şıklatıyorum. "Bu şehirde gücün olduğunu düşünebilirsin Henry ama sana söz veriyorum, seni öyle bir gömerim ki öz annen bile adını unutur. Baranova olmanın anlamı budur. Bunların hiçbirisi-" Odanın etrafındaki ıvır zıvırları işaret ediyorum, göğsümde yeni bir iğrenme duygusu kıvrılıyor

-"Bu Bratva ya da bu şehir için bir bok ifade etmiyor. Eğer benim gözüme girebileceğini ya da bu şehirde gerçek bir güce sahip olabileceğini düşünüyorsan, acınacak haldesin. Aslında, bence küçük bir gösteri yapman gerekiyor." Odanın diğer tarafındaki kırmızı koltuğu işaret ediyorum. "Oturun, Sayın Başkan."

Riot, Henry'yi ensesinden tutup sandalyeye doğru çekerek oturmaya zorlar.

Kapıya gidip kilidi çevirmek için acele etmiyorum, misafirimizle yüzleşmek için arkamı dönmeden önce güvenli olup olmadığını kontrol ediyorum. "Babamın ofisi ses geçirmez. Uygun bir kopya olarak sizinkinin de öyle olduğunu varsayıyorum?"

Henry cevap vermeyince Riot parmaklarını sıkarak yaşlı adamın çılgılık atmasını sağlıyor. "Evet! Evet, Tanrım, ses geçirmez, söz veriyorum."

Masanın üzerine çıkıp bileklerimi çaprazlıyorum, eteğimi düzeltiyorum ve kendi kendime mırıldanıyorum. "Bunu bildiğim iyi oldu, Henry. Bir süre burada kalacağız. Bir sürü şey hakkında bir sürü sorum var ve bu konuşmayı arkadaşlar arasında gizli tutmayı tercih ederim. Anlıyorsun tabii." Odaya bir kez daha bakıyorum, yeni gözlerle kontrol ediyorum. "Burada hiç kamera var mı Henry? Dürüst ol."

Bana dört kamerayı işaret ediyor, onları nasıl kapatacağımı ve son bir saatin görüntülerini silmek için gizli monitörü nerede bulacağımı söylüyor. Bunlar bittikten sonra ona içten bir gülümseme veriyorum. "Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim. Şimdi kolay bir soruyla başlayalım." Küçük bir not defteri ve metal bir kağıt çekiyorum.

Henry'nin eşyalarından bir kalem. "Şehirde tam olarak neredeyiz ve bu evi kim biliyor?"

Bölüm 7

EZRA

Belediye başkanının çatı katına çıkan asansör yirmi kişinin sığabileceği kadar büyük olsa da, içeride sadece üçümüz varken kutu boğucu bir hal alıyor. Mikhail arkadaki altı metrelik aynada volta atıyor ve Andrei'nin pasiflik maskesi Tolkotsky hayattayken ondan görmediğim bir soğukluk yayıyor.

Mikhail'in kaygıları saklanamayacak kadar fazlayken, Andrei duygularını şişeleyip olabildiğince derine gömmeye kararlıdır. Dünyanın merkezi yeterince derin olmayacaktır. Öte yandan Mikhail, Valentina'yı bulmak için çatılardan bağırmaya hazır görünüyor.

Sürekli baş ağrısına bir başka acı verici zonklama eklemeye yetiyor.

Asansör geçtiğimiz her katta çınlarken cebimdeki hap şişesini karıştırıyorum. Kardeşlerim acil durumlar için bir zula dolusu uyuşturucu bulundurduğumu biliyor ama o kadar yükseldim ki yakında bir kaza olacak. Büyük bir kaza.

Tabii biraz daha ertelemezsem.

Kapağı açıp iki hapi ağzıma atıyorum ve kuru kuru yutuyorum.

Andrei'nin kaşları çatılırken maskesi düşüyor ama bir şey söylemiyor. Mikhail arkamdan omzumu iten kişi oldu. "O şeylerle kendini öldüreceksin."

"Bu geçici bir durum." Ki öyle. Onları sadece Valentina'yı bulana kadar alıyorum, sonra biraz dinlenip uyuyacağım.

bir ya da iki hafta. Umarım kadınıımız kollarımın arasında güvende olur.

Mikhail alay ediyor. "Bundan hoşlanmayacak."

Zemin seviyesine bakıyorum. İki tane daha var. "Bilmesine gerek yok."

"Eğer askeri düzeyde bir saçmalıkla kafayı bulduysan bunu fark edecektir. Yürüyen bir saatli bomba gibisin."

"Ben iyiyim."

Andrei'nin yorumu çok daha az patronluk taslıyor. "Sınırlarınızı aşmayın. Soğukkanlılığını koru." Bir iniltiyi bastırarak ensesini ovuşturuyor. "Sadece dikkatli ol."

"Öyleyim." Her zaman.

Bir kat kaldığında, her birimiz silahlarımızı çekeceğiz. İlk toplandığımızda bir plan yapmıştık: Mikhail çıkışı kapatacak, ben çevreyi tarayacağım, Andrei de doğrudan kalbe yönelecek.

Başkan evdeyse, keşke olmasaydı diyecektir.

Her geçen saniye kalbimin düzenli atışını hissedebiliyorum. İşte o an geldi. Sonunda bazı cevaplar alacağımız an. Son birkaç gün söylentileri kovalamaktan ve Bratva'ya yönelik tehditleri yönlendirmekten başka bir şey yapmadık - harcadığımız tüm çabaya rağmen yeterli sonuç alamadık. Mikhail'in rüşvetleri ve anlaşmaları. Andrei pazarlık ve bilgi arayışıyla. Ben, adamlarımıza tüm şehri taramaları için verdiğim emirlerle. Ben de ava katıldım ama yeterince tatmin edici olmadı. Yeterince sonuç alamadım.

Düşmanlarımızın nerede yattığını bilmezsek kendi şehrimizi yerle bir edemeyiz. Sokaklarda çok fazla masum kanı akar.

Ama şimdi bir yönümüz var. Artık harekete geçebiliriz.

Asansörün kapıları kayarak açılıyor. Dışarı adımımı attığımda, ana odada duran siyah zırhlı, iri yarı bir silüet görüyorum; adamın omzunda rahatça asılı bir silah ve ağzında acımasız bir ifade.

Planımız daha başlamadan suya düştü. Görevimizi unuttum ve adama bir adım daha yaklaştım.

yıllar önce kaybettiğimizi sanıyorduk.

Mikhail arkamda bir yerde küfrediyor, ama Andrei ben ilerlerken yanımda duruyor. Konuşurken sesim tutuklaşıyor, kelimelerden çok bir homurtu. "Senin öldüğünü sanıyordum."

Thanatos başını eğiyor. "Belki de bir hayalet görüyorsunuz, kardeşim." Adının çağrıştırdığı gibi görünmüyor -ölüm tanrısı- bunun yerine, yaş onu belirgin elmacık kemikleri, yontulmuş kaslar ve kehribar gözlerinde eskisinden daha keskin bir bakışla kutsamış.

Eğer şeytanlarıyla savaşmak için uzaktaysa, onları alt etmiş gibi görünüyor. Ancak Bratva'daki her ruh bilir ki, iblislerimiz asla tam anlamıyla yok edilemez - onlar topuklarınızı ısırır ve karanlıktan size kıkırdar, varlıklarıyla sizinle alay eder, ta ki sonunda kancalarını takıp parçalamaya başlayana kadar.

Bratva'ya katılmanın risklerini hepimiz biliyoruz. İçimizdeki şeytanlar, mafya adamı olmanın getirdiği bir şeydir. Derimizdeki mürekkep gibi, şeytanlarımız da bizi damgalar ve geriye kalan canavarın arkasında küçük bir adam kalana kadar kalbimizi bükür. Bunun hem dürüst hem de kötü niyetli erkeklerin başına geldiğini gördüm - ya şeytanlarını uzak tutmak için içiyorlar ya da başka istismarlarda boğuluyorlar. Kadınlar. Uyuşturucu. Şiddet. Suda yüzenler için destek programları sunuyor ve toplantılar düzenliyoruz, ancak bu sürekli bir savaş. Bazıları başa çıkmayı öğreniyor.

Diğerleri tükenir.

Ama çoğu erkek geçmişin şeytanlarıyla savaşır. Tanık oldukları yanlışlar. İşledikleri suçlar. Kaybettikleri ya da hayal kırıklığına uğrattıkları insanlar.

Thanatos ve üç küçük kardeşini Bratva'nın geri kalanından farklı kılan şey, iblislerinin etten kemikten olması. Hala nefes alıyorlar. Günahları için cezasız kaldılar.

En büyük kardeş beş yıl önce iblislerinin izini sürmek için ayrıldı. Thanatos'u şehir duvarlarının içinde görmek için.

Ya başarılı oldu ya da iblisi yarım kalan işini bitirmek için şehre döndü.

Bu da kardeşlerini tehlikeye atar. Ve Thanatos O çocuklar için her şeyi yaparım.

Terk ettiği Bratva'ya bile dönebilir.

Planımızı görmezden geliyorum ve doğrudan Thanatos'a yaklaşıyorum. Silahlıydı ama yaşadığımız onca şeyden sonra adamın ateş etmeyeceğini biliyordum. Çevik kuvvet teçhizatı vücudunu tepeden tırnağa sarıyor - yepyeni teçhizat, kılıfsız ve hala parlak, neredeyse hiç giyilmemiş. Eğer onunsa, alışacak kadar uzun süredir giymiyor demektir. Eğer değilse, bu zengin biri tarafından kiralandığı anlamına gelir.

Benim gibi, Thanatos da en iyi koruma ya da infazcıdır. Bu yüzden beş yıl önce sağdıcımdı. Bizi yan yana koyduğunuzda bu sokakların gözünü korkutur ve halkımızı hizada tutardık. Onsuz da idare ettim ama ayrılışının bize zarar verdiğini söylemezsem yalan söylemiş olurum.

Ama ortak geçmişimizden daha önemli olan şey Valentina'yı kurtarmak. Thanatos buradaysa belediye başkanı Bratva işine karışmış olmalı.

Thanatos yabancılarla çalışmaz.

Ve Baranova Bratva onu işe almadı.

Andrei ve ben yaklaşırken bana soğukkanlılıkla bakıyor. "Kadının çok ilginç."

Andrei soğukkanlılığını koruma konusunda her zaman bir usta olmuştur. Birinin tırnaklarının kargaburunla sökülmesini seyretmeye katlanabilmek insanı tedirgin eder ve Andrei sorgu odasında mükemmel bir poker suratına sahiptir. Daha önce onun uyuyan bir Rus ajanı olduğuna dair şaka yapmıştım, özellikle de ailesini ya da geçmişini hatırlamadığı için. Omuz silkiyor ama Valentina'yı bu yüzden bu kadar çok arzuladığını biliyorum.

Ben ve Mikhail dışında hiç kendi ailesi olmadı. Valentina her zaman sadece bir pakhan'ın karısı değil, onun karısı olmak için yaratılmıştı. Onun yatağını, kalbini ve beraberinde gelen tüm hayallerini paylaşan kadın.

Kayıp gelininden bahsedilince Andrei'nin parmakları silahının kabzasına daha sıkı sarılıyor, eklemleri beyazlaşıyor, sakın dış görünüşünün kenarları yıpranıyor. "Bana nerede olduğunu söyle, ben de cezayı hafif tutayım."

Mikhail alay eder, açıkça hoşnutsuzdur. "Hangi suç için, Pakhan, firar mı yoksa kaçırılma mı?"

Thanatos'un suçları aleyhine yığılmış durumda; bu iki suç bile büyük suçlar. Tolkotsky onu hain ilan eder, gördüğü yerde öldürür, bir imha ekibine parçalatır ve köpeklere yedirirdi. Merhum Pakhan'ın tarzı böyleydi. Ona karşı gel ve öl.

Yaşlı adam hüküm sürerken her şey daha basitti.

Andrei kanlı bir yumrukla hükmetmek istemiyor. Bazı şeylerden kaçınılamaz -şiddet Bratva'nın damarlarında akan bir dildir- ama cezalandırmak kadar ödüllendirmeyi de sever. Valentina'yı geri almamıza yardım etmek, verilmesi o kadar da kolay olmayan bir ödül gerektirecek.

"Tam bir af istiyorum." Thanatos kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturur. "O zaman konuşuruz."

Bu istek beni şaşırtmadı. Bu cüret Thanatos'un sarsılmaz özgüvenine işaret ediyor; adam her zaman kendine sarsılmaz bir inanç duymuştur, sanki tanrıların yolunda yürüyormuş gibi. Adaşı her zaman uygun olmuştur. Silahımı yukarı kaldırıp namluyu kafasına doğrulturken çenemi sıkıyorum. Thanatos benim için Andrei kadar kardeş olsa da, sadakatimin nerede yattığını biliyorum. Kendime değil, pakhanıma. "Sen emir veremezsin."

Thanatos, aramızda asılı duran ölüm tehdidine rağmen gözlerimin içine bakmaya devam ediyor. "Eğer kızını tek parça halinde geri istiyorsan, ben de istiyorum."

Mikhail arkamdan homurdanıyor. "Ona ne yaptınız?"

Thanatos bir kaşını kaldırarak bakışlarını aramızda gezdiriyor. "Eğer ima ettiğin buysa, ona dokunmadım. Yine de sorun çıkarıyor ve bu herkesin hoşuna gitmiyor. Pakhan'ın karısından daha ruhlu.

Bana sorarsan öyle. Sonunda biri kafayı yiyene kadar başı beladan kurtulmayacak."

"Kimse sana fikrini sormadı," diye tıslıyor Mikhail. "Ve sen de lanet olası bir af almayacaksın, seni kibirli orospu çocuğu-"

"Özür dilerim-" diye araya giriyor Andrei, güvenli bir mesafede kalamayacak kadar ileri adım atarak. Thanatos ona zarar vermek isterse, tek yapması gereken uzanıp yumruğuyla vurmaktır. Andrei, Thanatos kadar sarsılmaz bir duruş sergileyerek diğer adamın önünde boyunun tamamına kadar yükselir. Thanatos'un aksine Andrei'nin gücü bedeninden değil, ruhundan geliyor. "-Bizi Valentina'nın bulunduğu yere götürdüğünde, onun sağ salim kurtarılmasını sağladığında ve Bratva'ya tam olarak geri döndüğünde, yani şu andan itibaren tüm geçmiş şikayetler için-"

"Zor durumdaki genç kızı kurtar, muhalifleri öldür, koşucularını kontrol altında tut, Bratva kurallarını uygula, pislik yapmaya çalışan herkese sert davran ve halkımızı her ne pahasına olursa olsun koru." Thanatos'un karanlık gözleri benimkilerle buluşuyor ve yan yana çalıştığımız onca yıl bana geri yansıyor. "Nasıl gittiğini biliyorum."

Mikhail, Andrei'nin diğer tarafına geçerek ayakkabısının burnunu öfkeyle mermer zemine vuruyor. "Ciddi olamazsın Andrei. O gitti. Kuralları biliyorsun."

"Uymaya hiç niyetim olmayan kurallar." Andrei elini Mikhail'in omzuna sıkıştırır. "Başboş dolaşan her adamı öldürmemeliyiz Mikhail, özellikle de evlerine döndüklerinde."

"Hediyelerle," diyor Thanatos, yaralı üst dudağı bir sırtışıla kıvrılıyor. "Bir prenses, bir harita-" Elini cebine atıyor ve küçük bir şey çıkarıyor. Andrei'ye fırlatırken kendi kendine kıkırdıyor. "Bir giriş yolu, beyefendi."

Andrei'nin elindeki anahtar antika gibi görünmek için yapılmış ama gerçek demir değil. Andrei başparmağını üzerinde gezdirirken siyah kaplama ucundan parçalanıyor. "Bu ne için?"

"Malikane." Thanatos kemerine asılı keseye uzanır ve katlanmış bir tomar kâğıt çıkarır. Bunu Mikhail'e fırlatır. "Belediye başkanının gizli sığınağı, şehir sınırlarının hemen dışında. Kırmızıyla işaretlenmiş."

Mikhail Baranova bölgesinin haritasını açarken ona yaklaşıyorum. Konağın yeri parlak kırmızı mürekkeple daire içine alınmış, kırmızı çizgiler şehrin sokaklarına doğru uzanıyor. Birden fazla şehir bloğu siyahla daire içine alınmış, belediye başkanının evinden gelen kırmızı çizgiler hepsini birbirine bağlıyor.

"Bir şey daha var." Thanatos bu kez elinde bir nesneyle bana yaklaşıyor. Onu göğsüme doğru itiyor ve bunu yaparken silahımın kolunu önünden çekiyor. "Bunu senin almanı istedi."

Üstünde Henry Mastiff'in masasından yazılmış bir kâğıt parçasıdır, ancak kibir işaretinin altında, yüzeyin derinliklerine kazınmış öfkeli bir dizi rakam vardır.

99'a çıktım.

Kağıdın arkasından mürekkep akıyor ve mesajın geri kalanını okumak için kağıdı ters çeviriyorum.

100 yaşında ölüyor.

Mikhail'in Valentina'dan gözyaşlarını saymasını istemesi bu noktaya kadar önemsiz görünüyordu. Geçen hafta boyunca saymayı sürdürdüğü gerçeği - doksan dokuz lanet olası gözyaşı - göğsüme bir av tüfeği mermisi gibi çarptı. Üçümüz nesneleri değiş tokuş ediyoruz ve saniyeler içinde oybirliğiyle bir karara varıyoruz. Bu iş bu gece bitecek, ne kadar kan dökülürse dökülsün.

Valentina'nın yüze kadar saymasına izin vermeyeceğiz.

Bölüm 8

VALENTINA

Her şeyden çok istediğim tek şey Liam'ın pantolonunda saklı kalsın.

O bakmadığı zamanlarda ona bakıyorum; avucumdaki ağırlığını, kılıfının ne kadar pürüzsüz, bıçağının ne kadar keskin olduğunu hayal ediyorum. Dalgın bir şekilde kılıfla oynuyor, her yarım saatte bir kılıfı çıkarıp parmak uçları arasında sallıyor ama bu kadar küçük bir hareketle bile kılıfı elinde tutmaya alışık olmadığını anlayabiliyorum.

Mikhail bana bıçak kullanmayı öğretirken, bıçağın sizin bir uzantınız olduğunu, yani iradenizin ortaya çıktığını söylemişti. Eğer avucunuzu sapın etrafında kıvrır ve onu sadece size aitmiş gibi tutarsanız, o zaman değerli hale gelir ... ve böyle bir şeyi asla düşürmezsiniz.

Ya da o öyle iddia ediyor. Antrenmanımız sırasında, bıçağı benimmiş gibi hissettirme çabalarımın rağmen, yine de beş seferden dördünde beni etkisiz hale getirdi. Ancak Liam'ı bıçakla izlemek, Mikhail gibi bir adamla Liam gibi bir adam arasında bir fark olduğunu açıkça ortaya koyuyor: erkek arkadaşım bıçağı bir sevgili gibi tutarken, eski sevgilim bıçağı bir alet gibi tutuyor.

Eminim onlar da beni aynı şekilde görüyorlardır.

Soğuk eller omuzlarımı arkadan kavırıyor ve Liam makyaj aynamın önüne geliyor. Onaylamaz bir şekilde mırıldanarak kaslarımdaki gerginliği sıkı daireler çizerek ovuyor.

"Her neye üzülüyorsan, zhena, eminim düzeltebilirim." Yansımamıza bakmadan önce yanağıma nazik bir öpücük konduruyor. Daha önce birlikte çıktığımız son gezideki kadar iyi görünüyoruz. Bakışları dudaklarımda, hoşuna gittiğini bildiğim mat bordo allığımda geziniyor.

Eğer bu gece manipölasyonla ilgiliyse, ilk ben saldıracam.

Dudakları tenimde geziniyor. "Bana ne istediğini söyle, senin olsun."

Milyonlarca kız böyle bir açıklama karşısında kendinden geçerdi, ama ben bunun ne olduğunu görebiliyorum: başka bir ince örtülü manipölasyon taktiği. Liam'ın şefkatli bakışlarının ardında, parmaklarının soğukluğuyla eşleşen hesapçı bir soğukluk yatıyor. Beni nasıl kazanacağını bulmaya çalışıyor.

Ona neye ihtiyacım olduğunu söyledim zaten. Sanırım tetiği çekmek için oyalanıyor.

"Bu gece gerçekten gerekli mi?" Kapanmayan lal küpemle oynuyorum. "Ailenle zaten tanıştım ve kardeşin Anton bana biraz fazla düşkün görünüyor."

-"Aşındırıcı."

"Bu gece sadece ailemle ilgili değil." Liam bir parmağını ensemden sarkan lüle lüle saçıma geçiriyor. "Bu bizimkiyle ilgili. Gerçek bir birliktelik." Parmağını buklenin etrafına dolayıp çekiştirirken bukleye takılıyor. "Tıpkı bu gece birleşeceğimiz gibi. Bana döngünün sona erdiğini söyleyecek miydin Valentina?" Sesinde öfkesini kanıtlayan keskin bir ton var ama sözleri olmasa da bunu hissediyorum. Parmakları saçlarıma gömülüyor, arkadaki sıkı, çapraz tokaların içine sıkışmış her bir tutamı çekiyor.

Kanım soğurken bile kafa derim acıyor. Adet dönemim bu sabah sona erdi, her zamankinden çok daha erken - lanet olası stres döngümü mahvetti - ama numara yapmak için elimden geleni yaptım. İhtiyacım olmamasına rağmen tampon kullandım ve hatta banyo çöpünde bir kağıt izi bırakacak kadar kan çekmek için tırnaklarımı uyluğuma batırdım. Belki de tuvalette

ya da ben uyurken kasıklarına bakıyor. Ben olsam ikisini de yapmazdım.

Her iki şekilde de, o biliyor.

Aynada Liam'ın bakışlarıyla karşılaşyorum. "Hayır." Bu adama beni soyması için daha fazla motivasyon vermeye hiç niyetim yok. Ona kısa süreli regl dönemimden bahsetmek, şiddetle kaçınmak istediğim yangına körükle gitmek olur. Ama yüzünü kurtarmak için hemen ekliyorum: "Partiden sonra sana sürpriz yapmak istedim."

Liam'ın ifadesi bir anda yumuşuyor. Parmaklarını saçlarımdan çözüyor ve kafa derime masaj yapıyor. "Ve sürprizi mahvettim. Özür dilerim, sevgilim." Bir elini sarı saçlarında gezdiriyor ve derin bir nefes alıyor. "Şüphesiz senin de bildiğin gibi çok baskı altındayım."

Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. Bu iş için donanımlı olsaydı stresli olmazdı.

Sesi tenimde gürlüyor. "Bu gece karımın biraz sevgisi gerginliğimi azaltacak... ve ben çok sabırlıyım." Elini başımdan omuzlarıma doğru kaydırarak kaslarıma masaj yapmaya devam ediyor ve dokunduğu her yerde tenime şefkatli öpücükler konduruyor.

Makyajıma son rötuşları yaparken nefesimi tutuyorum, itaatkâr eş rolünü oynamaya özen gösteriyorum. Bana her dokunduğunda derimin ürperdiğini ve midemin bulandığını gizlemek için.

Bu gece. Eğer buradan siktir olup gideceksem, bu gece olmalı.

"Yedi gün oldu," diye mırıldanıyor Liam enseme doğru, "ve seni almaya gelmediler."

Gözleri benimkilere kayarken yüz ifademi olabildiğince nötr tutuyorum. Son zamanlarda o kadar çok şey sayıyorum ki, ama en zoru günler oldu, her biri itiraf etmekten korktuğum bir şeye işaret ediyor-

Ya adamlarım beni bulamadılar ya da bu kadar çabaya değmeyeceğime karar verdiler.

"Buna değdi mi Valentina?"

Allık kutumu kapattım. "Buna değdi mi?"

"Kendini onlara vermek."

Andrei, Ezra ve Mikhail'le birlikte bir gelecek için duyduğum özlem ve umut, onların yokluğuna duyduğum üzüntüyle karışarak göğsümde bir duygu seli oluşturuyor. Sessizlik kelimelerden daha yüksek sesle konuşur ve üçü de günlerdir sessizlikten başka bir şey yapmadılar. Eylemsizlikleri beni istemediklerini kanıtlıyor, sonuçta onlara her şeyi verecekken bile.

Kendimi gelinliğimin içinde hayal ediyorum ve taze kalp acısı dallarını kaburgalarımın sıkıca sarıyor. Utanç duygusu bedenimi sararken yanaklarımda bir kızarıklık oluşuyor. Bedenimi istedikleri gibi kullanmalarına, adımları kendilerininmiş gibi almalarına, tahtımı ellerinde tutmalarına, Bratva'mı yönetmelerine, hayatımı yönetmelerine izin verecektim.

Hepsi aşık olduğumu sandığım içindi. Acı fışkırıyor ve gözyaşlarımı tutabilmek için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

Sonunda, buna değdi mi?

Ezra'yı buruşuk çarşafıya sarılmış, mürekkepli kolunu gözlerinin üzerine atmış, öğleden sonra uyurken görüyorum. Andrei akşam yemeğinde yanımda oturuyor, tenimde geleceğimize dair vaatlerin izini sürerken sahiplenici bir avuç içi kalçamda. Mikhail'in hınzır gülümsemesi, beni arazide takip ederken, avcının her zaman avının tadına baktığı bir kedi-fare oyunu oynarken ayak sesleri arkamda yankılanıyor.

Bir saniyesinden bile pişman değilim ama keşke olsaydım. Yedi -bir ya da iki değil- yedi gün geçmesine rağmen hâlâ burada olmam kalbimi sızlatıyor. Küçük, naif bir parçam hâlâ beni kurtarmaya geldiklerine inanırken, daha yüksek sesle konuşan diğer parçam tüm bu aşk ilişkisini benim uydurduğuma inanıyor. Ne de olsa sadece bir ya da iki haftadır birlikteydik.

Sanki bu sonsuza kadar sürebilirmiş gibi.

Liam'ın kristal mavisi gözlerine bakıyorum ve Andrei'nin okyanusunu özlüyorum; her şeyi tüketen, özür dilemeyecek kadar güçlü, sahiplenici, tekrar tekrar üzerime akan, beni kendisininmişim gibi sahiplenilen okyanusunu.

Liam ne kadar çabalasa da hiçbirisiyle kıyaslanamaz.

"Bin   m  r ya  sasam bile," diye itiraf ediyorum sonunda, "hiçbir şeyi de  i  tirmezd  m."

Belki bundan sonra olacaklar hariç.

Liam'ın ağzı öyle derin bir ka   çatıyor ki, ac  sa   a  ırmazd  m. "Sen bana aitsin. Her zaman bana ait oldun. Onlara hakkın olmayan bir şeyi vermiş olursun."

Oturdu  m yerden yavaşça kalkıyorum, kendimi tam boyuma çekiyorum. Bir mafya prensesi kendine ait tek bir parçaya bile sahip değildir. Ne ismi. Ya da kişiliği. En azından vücudu. Bunların hepsi, o sırada iktidarda hangi adam varsa ona aittir; ister babası, ister kardeşi, ister kocası olsun.

Ancak bir prensesin aksine, bir kraliçe kendisinin her parçasına sahiptir. İsted  i  i parçalarını güvendiği kişilere hediye olarak küçük bakışlarla verebilir ya da sevdiği kişileri kendisinden başka hiçbir şeye boğmadan bütünüyle verebilir.

Liam ne benim par  alarımı ne de b  t  n  m   hak ediyor ve zamanımı benden daha değersiz bir adamla harcamaktan yoruludum.

Yüzümü ona dönüyorum, çenesini nazikçe avucumun i  ine alıyorum ve ona gerçekten bakıyorum. Her şeyine - yüzünde dalgalanan her bir hayal kırıklığı ve arzu çizgisine- ve bunun tadını çıkartıyorum. Onun hayal kırıklığının kendi öfke ve k  zg  nli  ımı k  r  klemesine izin veriyorum.

Bu gece kurtulmak için son damlasına kadar ihtiyacım olacak.

Manik  rl   tırnaklarımı Liam'ın yanağının yumuşak tenine bastırıyor, tenindeki kırmızı cilaya hayranlıkla bakıyorum. B    k her zaman olduğu gibi cebinde ve eğer onu alabilirsem, tam buradaki ete batırabilirim.

Kontrol etmek için aşağı bakıyorum,   n sol cebinde ana hatlarını yakalamaktan memnunum ve Liam'ın kemerinin altında büyüyen şişkinliğe dikkat ediyorum. Eğer saldıracaksam, onun dikkati dağılmışken yapmalıyım.

Bu gece benim ilk şansım. Tek   ansım. Eğer bunu mahvedersem, beni bu sefer temelli olarak alt kattaki beton hapishaneye kapatacak ve sadece oynamak istediğinde dışarı çıkaracak.

Kavrayışımı daha yumuşak bir okşamaya dönüştürerek dudaklarıma bir gülümseme yerleştiriyorum. "Bu gece seninim."

Liam'ın gözlerindeki bir belirsizlik titreşimi sinir sistemimde bir şimşek çaktırıyor. Pakhan olarak gösterdiği performans aksini söylese de aptal değil. Bu oyunu nasıl oynayacağıma dikkat etmeli ve sadece o gerçekten, yüzde bin savunmasızken saldırmalıyım. Doğrudan şahdamarına saldıracağım. Ya da uyluğundaki atardamara. Onarılamaz bir şey. Erişilebilir bir şey.

Dudağımı ısııyorum, çok özel bir şey için gidebileceğimi biliyorum.

Bu gece dişlerimin arasına alabileceğim bir parçasını, ama düşündükçe midem bulanıyor.

Liam beni öpüyor, dilini dikişin üzerinden geçirirken rujumu lekeliyor ve beni makyaj masasına bastırıyor, ağzıma sahip olmak için parfüm şişelerini ve cilt ürünlerini deviriyor. Kalbim aşırı hızlanırken omuzlarına yapışıyorum, bunu yapmak istediği için panikliyorum - beni becermek istiyor - hemen şimdi. Kalçasını kavıyorum, avucum bıçağın kenarından geçiyor ve göğsünün derinliklerinde inliyor.

Bıçağı elime almamı cesaretlendirme, nabzımın titremesini de sinir yerine heyecan sanıyor.

"Sonra, aşkım, söz veriyorum." Sesinde, sikiinin karnıma yaptığı sert baskıdan da hissedebildiğim bir acı var. "Sana her şeyi vereceğim, her şeyi, Valentina, ve sonunda içine bir bebek koyacağım, seni tekrar benim yapacağım-" Geri çekiliyor ve gözlerindeki sıvı ateş bir acı vaadi. Beni çürütecek, acıtacak, mahvedecek kadar sert alacak.

Binlerce kez seçtiğim adamlarım beni kurtarmaya gelmediğinde kalbimi kırmak için.

Üç adamıma elimdeki tüm güç kartlarını verdim. Son yedi günde öğrendiğim her şeyi. Koordinatlar. Sadece buranın değil, Liam'ın şehri ele geçirmek için çıktığı seferde vurmayı planladığı her yerin lanet olası bir haritası. Onlara Riot'ı verdim, bu kabus gibi evde beni savunan tek adamı. Ben

Her zamankinden daha savunmasızım ve beni kurtarmadılar. Denemediler bile.

Liam dudaklarındaki ruj lekesini çıkarmaya çalışırken ben makyaj masasından kayıyor ve elbisemi düzeltiyorum. Liam'ın pantolonundaki şişkinlikten bıçağı görmek zor ama orada olduğunu biliyorum. Kullanma zamanı geldiğinde onu alabileceğimi biliyorum. Andrei, Ezra ve Mikhail bu gece beni kurtarmak için zamanında gelmezlerse, sözümü yerine getirip kendimi kurtarmak zorunda kalacağım.

Bodrumda uyandığımdan beri doksan dokuz gözyaşı saydım. Artık saymayacağım - sonuncusu düşerken Liam'ın boğazına bir bıçak sokmak zorunda kalsam bile.

Liam bana aşağıya kadar eşlik edip yemek masasına oturttuğunda, Riot görevinin başına dönmüş, diğer misafirler odaya girerken sandalyemin arkasına yakın bir yerde beklemeye başlamıştı. Zamanlamasının planlı olduğunu söyleyebilirim ama benim bununla hiçbir ilgim yok. Bugün nereye gittiğine ya da Andrei ve diğerlerini bulmayı başarıp başaramadığına dair hiçbir fikrim yok. Yapabileceğinden emin görünüyordu - nedenini sorma zahmetine girmedim - bu yüzden sözüne inandım.

Odadaki diğer tüm muhafızların yüz kalkanlarına bakıyor, arkalarında gizlenen adamları hayal etmeye çalışıyorum. Büyükanneimin arkasındaki tıknaz olan Ezra kılık mı değiştirmiş? Kapının yanında duran uzun boylu, zayıf olan Mikhail mi?

Andrei odaya davetli bir misafir gibi mi girecek, yoksa silahlarını kuşanıp içeri mi dalecek?

Omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti akıyor. Geliyorlar mı ki?

Eteklerimi ellerimle kavriyorum ve masanın karşısında oturan büyükanneime bakıyorum. Dudaklarının arasına kazınmış en ufak bir kaş çatmayla bakıyor. I

Günlerdir onunla konuşmadım. Ona söyleyip de iğrençleşmeyecek hiçbir şey yok.

Dilimde asılı kalan söylenmemiş sözlerin zehrini tadabiliyorum ve kelimeleri şarabı bir dikişte yutuyorum. O sırada Liam gözüme çarpıyor ve yerine otururken beceriksizce bir gülümseme veriyorum.

"Gergin misin?" Avuç içi dizimi buluyor. "Bunlar bizim insanlarımız Valentina. Bizim ailemiz." Başparmağını tenimde gezdiriyor. "Seni sevecekler çünkü ben seviyorum."

Yemek, erkekler arasındaki iş konuşmaları ve ağzımda eriyen bir meze ile başlıyor. Kimse bana seslenmediği için konuşmak zorunda kalmıyorum ve herhangi bir rahatsızlığa karşı odayı taramaya devam etmek için zaman ayırıyorum.

Yanlış bir şey yok. Normal bir akşam yemeği partisi veriyormuşuz gibi görünüyor.

Hayal kırıklığı kalbime ağır geliyor. Arkamı dönüp Riot'a bakmak, ellerimi omuzlarına koyup onu sarsmak istiyorum. Adamlarımı buldu mu, yoksa pes edip eli boş mu döndü?

"Söylesene Valentina, yetimhane için ne planlıyorsun?"

Bıçağım yemek tabağımı gürültüyle sıyrıyor. Kibar bir sohbeta girmeyi beklemiyordum. Kaçıp Liam'ı bir arka odada bıçaklayarak öldürme zamanı gelene kadar radara yakalanmamayı umuyordum.

Boğazımı temizleyerek mutfak eşyalarımı yere bıraktım. Beklenmedik çağrıya rağmen, bunun için hazırlanmıştım. Savaş toplantıları sırasında Liam'ın kucağında oyuncak bebek gibi oturmadığım zamanlarda Baranova'nın varlıklarıyla ilgili raporları gözden geçiriyorum -en azından büyükannemin Andrei'den aşırı olduklarını. Beş yıldır buralarda değilim, bu yüzden ona ya da Liam'a doğrudan sormadan, toplam hacim ve değerleri hakkında sadece tahmin yürütebilirim, ancak kaba tahminlerime göre, Bratva varlıklarının yaklaşık yüzde otuzunu Andrei'nin burnunun dibinden çalmış olmalı. Çoğunlukla savunmasız gayrimenkullerin rastgele parçaları. Baranovalar her zaman şehrin çoğuna sahipti, bu yüzden

Daha az değerli bazı parçaların gözden kaçması şaşırtıcı değil. Ya birileri dikkat etmedi ya da Katya, Andrei'nin personelinin bazılarını da kaptı.

Cevabımı bekleyen herkesin bakışlarına karşılık veriyorum.

-Ki bu lanet masanın tamamı oluyor. Harika. Anton'un bakışları en doğrudan, tereddütsüz ve özür dilemeyen bakışlar ve kendimi Mikhail'i özlerken buluyorum. Eskiden o da bana öyle bakardı.

"Tahminlerime göre orada bir düzineden fazla sahipsiz çocuk barınıyor. Mülkü yenileyene kadar onlara uygun evler bulmak bizim için en iyisi olacaktır. Görmek istediğim birkaç iyileştirme ve ek gözetim ve yönetim için daha geniş bir personel var. Tembellik bireyin yaratıcılığına fayda sağlayabilir, ancak sosyalleşmeyi ve bağ kurmayı teşvik etmek için onları yıl boyunca faaliyetlerle meşgul etmek istiyorum. Anladığım kadarıyla annem eskiden koruyucu aile programını yürütüyordu ve ondan önce de büyükannem film geceleri düzenliyordu. Her iki programı da devam ettirmekle kalmayıp daha da genişletmek istiyorum. Öğrencileri geleceklerine yatırım yapan ailelerle eşleştirmek; onlara yemek pişirme, temizlik yapma ve bütçe tutma gibi yaşam becerilerini öğretmek. Yaşları ilerlediğinde ihtiyaç duyacakları şeyler bunlar."

Büyükannem günlerdir ilk kez dilini dişlerine vuruyor. Akşam yemeğinin tadını çıkaran insanların göreceli sessizliğinde, bu ses bir silah sesi gibi duyuluyor.

"O çocukların ek eğitime ihtiyacı yok Valentina. Çabalarınızı başka bir yerde harcasanız daha iyi olur. Belki de bir başkasının unutulmuş çocuğunun üzerine titremek yerine kendi çocuğunuzu yetiştirmek için."

Döndüğümde beri ilk kez bir varisten bahsediliyor ama ben bunu bekliyorum. Bir Pakhan'ın karısı daha fazla mafya yumurtası için bir kuluçka makinesi değilse nedir?

Ancak büyükannemin unuttuğu şey, hem Andrei'nin hem de Ezra'nın o terk edilmiş çocuklardan geldiği.

Yetiştirilme tarzlarından asla şikâyetçi olmasalar da, Bratva'ya resmen kabul edildikten sonra kendi başlarına hayatta kalmayı öğrenmek zorunda kaldılar. Zaten yeterince zor bir hayat; bunu daha da zorlaştırmamalıyız, yoksa yetimhanenin kurtardığından daha fazla insan kaybederiz. Andrei ve Ezra'nın başlangıçta kendi başlarına yükselmeleri bir mucize. "O çocuklar," diye başlıyorum, büyükannemin

"Kuruluşumuzu destekleyen temel haline geliyorlar, değil mi? Onlara verdiğimizden daha iyi bir eğitimi hak ediyorlar. Onlar da bu ailenin doğrudan içinde doğan herkes kadar bir parçası."

"Yaşlandıklarında hepsinin yaptığı gibi sokaklarda çalışacaklar. Koruma ücretlerini toplamak ya da kulüplerimizdeki huzursuzlukları gidermek söz konusu olduğunda daha fazla sosyalleşmeye ihtiyaç duymayacaklar - burada kelimelerden başka araçlar da kullanıyoruz, ditya." Bu sözleri duyanlardan birkaç kıkırdama geliyor ama büyükannem şarap bardağını doldurması için bir garsona işaret ederken hiç etkilenmiyor. "Bu Bratva'nın bir parçası olacaklar ve bu da onlar gibiler için yeterli bir onur olacak." Boşalan şarap şişesinin gug-glug sesi havayı dolduruyor, yeni doldurduğu bardağın parfümü masanın üzerinde dolaşıyor. Burnumu kırıstırıyorum ama bu içkinin acılığından çok onun sözlerinden kaynaklanıyor.

Yetimlerden nefret ediyor. Öz aileleri yapamadığı ya da yapmadığı için korumakla yükümlü olduğumuz, kendi çocuklarımız olarak sahiplendiğimiz çocuklardan. Bu onları daha değersiz yapmaz; bize daha çok ihtiyaç duymalarını sağlar.

"Pakhan'ımızın ve sağ kolunun tam da küçümsediğin o evden geldiğini unutuyor musun, babuşka? Seni duysalar ne derlerdi-"

Büyükannem bardağı dudaklarının üzerinde tutarken gözleri keskinleşiyor. "Senin pakhan'ın bir Dolohov Valentina, kenar mahalleden fırlamış bir çöp değil. Biz en eski soylardan biriyiz, tahta layıkız çünkü onun için doğduk, onu çaldığımız için değil."

Oda gergin bir sessizliğe gömülürken hatamı anlıyorum. Buradaki herkes Liam-Donovan Dolohov'u pakhanımız olarak görüyor, babamı bir şekilde etkileyerek varis ilan edilmesini sağlayan yetim Andrei Leonov'u değil. Tolkotsky'nin yerine kimi seçtiğini unutuyorlar ya da görmezden geliyorlar. Peki ne için? Bratva üzerinde meşru bir hak iddia ettiklerini söylemek için mi?

"Dolohovların bu Bratva üzerinde hak iddia etmelerinin tek nedeni bu masada benim oturuyor olmam, başka kimsenin değil." Odada bakışlarımla karşılaşacak kadar cesur olan herkesi süzüyorum. Bu örtülü siyasi hamlelerden bıktım usandım. Olduğu gibi söyleyelim, olur mu? "Buraya nasıl geldiğimin hikâyesini paylaştık mı? Hm? Bunu duyan var mı?" İçkisini yudumlayan büyükanneme, sonra da sessiz kocama ters ters bakıyorum.

Liam masanın başında taşa dönmüş, bakışlarını bana değil Katya'ya dikmiş, sanki ondan kendisini kurtarmasını bekliyor. Şimdiye kadar binlerce kez yaptığından emin olduğum gibi.

Gerçek kuklacı hiçbir zaman Liam olmadı, kendine Donovan Dolohov dese de demese de. Her zaman Katya oldu - Katya Baranova değil, Katya Dolohov. Aile soyunu tekrar iktidara getirmeye çalışan kadın.

"Valentina-"

Büyükannemin sözünü kestim. Yeterince konuştu. Sıra bende. "Dolohov'ların uyuşturucu ticaretine el atmış olmalarına şaşırmadığınıza eminim ama birbirleri üzerinde kullandıklarını duymamış olabilirsiniz. Biliyorum, ilk başta ben de şok olmuştum ama bu ancak uyuşturucunun etkisi geçmeye başladıktan sonra oldu." Başımı sallıyorum, boğazıma acı bir kahkaha takılıyor. "O zamana kadar, sevgili Pakhan'ımızla evlenmek için o lanet koridorda - yanlış koridorda, dikkatinizi çekerim- tökezlemeye başlamıştım bile. Öyle değil mi hayatım?" Liam'ın ayağını masanın altına tekmeliyorum. "Neden onlara boynuma nasıl iğne batırdığını anlatmıyorsun? Ya da saldırıyı, özellikle o kısmı seveceklerini biliyorum."

Büyükannem söylediklerimi örtbas etmek için boğazını temizleyip yüksek sesle öksürüyor ve ben de o öksürük nöbeti numarası yaparken gözlerimi deviriyorum. Yüzü kızarıyor, sonra şarabının yarısını hızla içiyor. Patlamam karşısında öfkeden boğulmuş olmalı.

Kaltağın hakkını veriyor.

Konuklarımıza genişçe gülümsüyorum. "Açık konuşmak gerekirse, Dolohov'ların bu şehirde herhangi bir güce sahip olmasının tek nedeni, büyükannemin evlilik yoluyla Baranova adını taşıması ve benim de kan yoluyla Baranova adını taşımamdır. Bratva'nın gözünde hangisinin daha ağır bastığını tahmin etmenize izin vereceğim."

"Yeter, Valenti-" Büyükannem aniden hırıldıyor, gözleri yuvalarından fırlıyor. Biz onun cümlesini bitirmesini beklerken, ağzı sessizce açılıp kapanıyor.

Beklenmedik bir korku dalgası beni olduğum yerde donduruyor. "Büyükanne? Ne oldu?"

Yüzü kararmaya devam ederken kemikli parmakları boğazını kaşıyor, kırmızıdan neredeyse mora dönüşüyor. Sandalyesini yere vurarak ayağa kalkıyor ve sığ, tıkrıtlı nefesler alıyor. Gözleri benden Liam'a kayıyor, ifadesi paniklemiş bir şaşkınlıktan bir anda öfkeye dönüşüyor.

Adam ona sırtıyor.

"Bu şarabı özellikle senin için seçtim Katya, benim için yaptığın her şeye bir teşekkür olarak." Kadehinin kenarına vuruyor. "Bağbozumu kırmızısını ne kadar sevdiğini biliyorum. Sonunda acı bir nota var, değil mi?" Kadehini çeviriyor ama bir yudum bile almadan bırakıyor. "Dediğin gibi, zhená. Biz Dolohovlar ürünlerimizi test etmeyi severiz ve yıllardır en güçlü partilerimiz üzerinde çalışıyoruz. Bunu özellikle seviyorum."

Elimi kendi şarap kadehimden çekiyorum ve içgüdüsel olarak yutkunuyorum.

Liam masanın altından kalçamı okşuyor. "Endişelenme canım, bu akşam için ona özel bir şişe verildi. İçmeyecek.

iştahınızı kaçırır."

Büyükannem ksrmeye devam ediyor; kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken eden ve midemde korku düğümleri oluşturan kuru, sert bir ses. Masadaki hiç kimse bir şey söylemiyor. Korumaların hiçbiri de kılını kıpırdatmıyor; büyükannem yumruklarını masaya vurup şarap kadehini devirirken bile. Seçilen şarap bana doğru akıyor, beyaz saten masa örtüsüne kanıyor. Hızla yayılıyor, dudaklarımdaki renkle eşleşen bordo bir leke.

Liam'ın favorisi.

Katya Dolohov-Baranova sallanıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda zaman yavaşlıyor ve kısa bir an için aramızdaki tüm düşmanlık yok oluyor. Beni yetiştiren, beş yıl önce o şapelden kırık bir kalple katığımda beni koruyan, yeniden ayağa kalkmama yardım eden kadını görüyorum.

O küçük an için kalbim kırıldı.

Son bir nefes alıyor ve onunla birlikte aramızda kalan azıcık sevgiyi de sahipleniyor. Masa örtüsünün üzerinden bana doğru yayılan zehirli şarap kadar acı, lekeli, sert ve zalim.

Bedeni masanın üzerine yığıldığında, boş sessizlikte geriye kalan tek şey tanık ve gnahkr arasındaki bir yemindir.

Sessizlik yemini. Sadakat yemini.

Liam uyluğumu şefkatle sıkıyor ve bana kanla mühürlenmiş bir başka sz hatırlatıyor.

Bir aşk yemini.

Chariea 

AFDAEI

ÇOĞU İNSANIN HAKKIMDA BİLMEDİĞİ ŞEY, bir sabah uyanıp pakhan olmaya karar vermediğimdir. Ailesi beş yaŐından önce kaybolmuŐ bir ocuk olarak, yarından başka bir Şey için plan yapma fikri bana tamamen yabancıydı.

Ülkedeki en kötü Őöhretli mafya ailelerinden birinin lideri mi oluyorsunuz?

Bu asla yapmak için yola çıktığım bir Şey değildi.

Bazıları bunun beni kayıtsızlaŐtırdıĐını söyleyebilir. EĞer bu pozisyon için hiç mücadele etmediysem, sahip olduğu görevleri veya koruduğu insanları gerçekten önemsiyor muyum? Ancak çoğu insanın bilmediği bir diğer nokta ise Valentina Baranova ile tanıştığım anda her Şeyin deĐiŐmiŐ olması.

O masumdu. Kalbi ve zihni yüzde yüz saftı, tıpkı gün doğumunda Şehri rten yeni yaĐmıŐ toz kar gibi. Tertemiz, pırıl pırıl ve ışık doluydu. Daha önce hiç görmediğim bir Őeydi; o kadar güzeldi ki, kıymetinin bilinmesi gerekiyordu.

Bir süre için Valentina'nın bana bir amaç vermek için yoluma çıktığına ikna olmuştum. Bratva'ya resmen katıldığımdan beri kendim için iyi Şeyler yapmıştım -Ezra ve ben üstesinden geldiğimiz her yeni görevle kendimize bir isim yapıyorduk- ama her Şey parçalara ayrılmıŐtı. Bu gece sıcak bir yemek için bu ilaçları alıŐtır. Bu ofisi gzetleyin ve rapor verin ki

Bir haftalık yatağınızı hak ediyorsunuz. Günlük yaşamın dışında hiçbir şeyin önemi yoktu ve Ezra ile ben saat başı yaşamakta iyiydik.

Ama gözümün önünde pakhana sarılmış, narin pembe elbiseli güzel bir kız olan Valentina'yı gördüğümde, sadece ona sahip olmam gerektiğini değil, Tolkotsky'yi yeterince etkileyebilirim onu bana vereceğini de biliyordum.

Etkilemeye devam edersem bana Bratva'yı ve bir gelin vermeyi teklif ettiğinde haklı olduğum kanıtlandı.

Ama Ezra ve ben yükseldikçe, zirveye tırmanmak için gereken işler daha kirli hale geldi. Uyuşturucu kaçakçılığı misillemeye dönüştü. Gzetlemeler suikastlara dönüştü. Para toplama işleri aklama planlarına dönüştü.

Yazıldığı gibi yola devam edersem, sonunda pakhan olduğumda ve Valentina'yı kucakladığımda, Bratva'nın beni mahvettiği gibi onu da mahvedecektim. Bu yüzden rgt içeriden, her seferinde bir parça değiştirmeye karar verdim. Böylece sevgili karımı kucağıma aldığımda parlak beyaz ayakkabılarına kan damlatmayacak ya da pudralı burnunu lekelemeyecektim.

Masa örtüsünün üzerinden Valentina'ya doğru yayılan zehirli şaraba bakarken, onun ruhunun da aynı şekilde göründüğünü hayal ediyorum. Saten beyazı, kanayan koyu kırmızı lekelerle, tıpkı geri kalanımız gibi onu da lekeliyor. Masumiyetinin ilk ne zaman mahvoldğunu söylemek zor, ama sonuçta zaman çizelgesinin bir önemi yok.

Artık masumiyetine zarar verme korkusu olmadan karıma sarılabiliyim. Eğer o da hepimiz gibi lekelenmişse, gece yarısı da şafakta olduğu gibi ışıl ışıl parlamasını sağlayacağım.

Okyanus incileri yerine derin obsidyenden yapılmış olacak, ama yine de benim olacak ve yine de aynı derecede mükemmel olacak.

Liam, muhafızlardan biri kılığına girmiş olan Mikhail'e Katya'nın cesedini masadan kaldırmasını işaret eder. Mikhail emirlere uymadan önce bir an tereddüt eder ve

onu odadan çıkarıyor. Onu nereye götüreceğinden emin değilim - Liam'ın gerçek korumaları gibi zehir planı hakkında bilgilendirilmedik - ama çok geçmeden geri dönecektir.

İkimiz de Valentina'yı gözümüzün önünden ayırmak istemiyoruz.

Thanatos'un ekibe katılması beklenmedik ama memnuniyet vericiydi. Ezra ile her zaman iyi çalıştı ve kendi adına bir isim kazandı. Çok iyi bir nişancı ve başkalarının arkasını kollamakta çok iyi. Valentina'yı buradan sağ salim çıkarmak için onun yardımına ihtiyacımız olacak.

Ama beni öldüren beklemek. Valentina tam orada. Masanın karşısında, tam önümde oturuyor. Onu kollarıma alıp buradan götürebilirim. Liam dışında masadakilerin beni durdurmak için bir hamle yapacağından şüpheliyim ama asıl endişelendiğim muhafızlar.

Bu haliyle bile sayıca bizden üstünler.

Bu yüzden Ezra ve ekibi önce arazide devriye gezenleri, sonra da binanın içindekileri teker teker indirmeli. İşaret verdiğinde Valentina'yı alıp buradan defolup gideceğiz.

Çalışanlardan biri Katya'nın masasını kaldırıyor ama lekeli masa örtüsü onun ani ölümünün çirkin bir hatırlatıcısı olarak kalıyor. Kadına acımıyorum - öyle ya da böyle ölecekti - ama iktidara gelmesine yardım ettiğin adamdan zehir içmek

Karma tam bir orospu.

Valentina Liam'ın yanına eğiliyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Duyacak kadar yakın değilim ama onun başka bir erkeğe dokunduğunu görmek tüm bu maskaralığa hemen son vermek istememe neden oluyor.

Bizden başka kimseye dokunmasına izin yok.

Karşımda Thanatos başını hafifçe sallayarak hayır diyor. Eğer bir olay çıkarırsam, tüm planımız mahvolur ve Valentina yaralanabilir.

Liam dudaklarını karımın yanağına bastırırken dişlerimi sıkıyorum. Ona gülümsüyor ve bunu gözlerinde görebiliyorum; ona karşı duyduğu gerçek sevgiyi. Kolu karımın altından geçiyor.

ve hiç Ő phem yok ki ona orada da dokunuyor, dizine ya da kalçasına, hatta belki de parmaklarını belinde gezdiriyor - ya da daha kötüsü, eteğini kaldırıp benimkine dokunuyor-

Yumruklarım sıkıca kenetlendi. Bu adamın kadınıma dokunmasına asla izin vermeyeceğim. Önümde olmaz. Arkamdan olmaz. Bir daha asla.

Valentina hiç uyarmadan kolunu sallıyor ve bir sustalıyı aıp Liam'ın kalçasına saplarken gümüş rengi bir parıltı yakalıyorum.

Kulağına sert bir Şeyler tıslıyor ve kelimeleri yakalayamasam da, bileğini keskin bir Şekilde çevirerek bıçağı çevirdiğini görebiliyorum.

Liam'ın yüzü kıpkırmızı olur ve bir sonraki kalp atışında Valentina'nın boğazını avuçlarının arasına alıp sıkmaya başlar.

Thanatos onlara ilk ulaşan oluyor, adamın kafasına tabancayı indiriyor ve onu yere itiyor. Valentina Liam'ın elinden kurtulup nefes nefese kaldığında, odada kalan muhafızlara yarım Őarj r boşaltmıştım bile. Üzerlerindeki lanet olası zırhlar yüzünden onları durdurmayacak ama Valentina'yı koruyabilmem için onları yeterince yavaşlatacak.

Pakhan'a saldırmak ona bizden başka kimsenin gözünde puan kazandırmayacak.

Silah sesiyle birlikte Valentina masanın altına saklanırken, yemeğın diğ r konukları çıkışa doğru koşuşturmaya başladı. Belediye başkanı beni geçmeye çalışırken yüzünü duvara çarpıyorum ve kırık bir burnun verdiğı ıtırtıdan memnun oluyorum. Bağırdığında, dizine bir kurşun sıkıp ona bağıracak daha kötü bir Şey vermeyi arzuluyorum ama ne yazık ki zamanım yok.

Odada kontrolümüz altında olan iki muhafız, olmayanlarla mücadele ediyor ve ben Valentina'yı bulmak için dizlerimin üzerine  k yorum.

Masanın altından Liam'a doğru sürünerek ilerliyor, avucunu Liam'a sararken gözlerinde kararlılık var.

sustalıyı Liam'ın kalçasından çekip çıkarır. Körü körüne ona tekme atıyor ve ıskalayarak Thanatos'a diz çöküyor. Koruma hızla ön kolunu Liam'ın boğazına bastırıyor.

Valentina hızla yaklaşıyor ve Thanatos'u elinden geldiğince omuzlayarak Liam'ın üstüne yerleşiyor. Valentina Liam'ın beline sarılıp bir elini dizinin altına sıkıştırırken, Thanatos da diğer elinin kendisine ulaşmasını engelliyor.

Onunla konuşmasını, ona son sözleri olarak acımasız, gaddar ve kesici bir şeyler söylemesini bekliyorum ama bıçağı omzuna saplarken çok öfkeli.

Kızgın olmanızı anlıyorum, ancak böyle bir öfke sizi umursamaz yapar ve şimdi gardını düşürmenin zamanı değil.

Bu yüzden Thanatos'un sırtından ona ulaşmak için hamle yapan sarışın adamı görmüyor.

Ama yaptığım iyi bir şey.

Sırtına üç el ateş ettim ve hemen yerine geçip kollarımla Valentina'yı arkadan sararak Liam'ın üzerinden çektim. "Zhena, bırak onu. Gitmemiz gerek."

Ezra henüz işaret vermedi. Düşman bölgesinin ortasında kalırsak savunmasız kalırız.

Kızgın bir kedi gibi benimle savaşıyor, kollarını ve bacaklarını çırparak onu bırakmam için beni zorluyor. Kollarımı daha sıkı sarıyorum ve onu odadan sürüklüyorum, ona gitmek için benden uzaklaşmaya çalıştığı gerçeğinden dolayı hayal kırıklığım artıyor.

Bu kabul edilemez.

Odadan çıkıp koridora çıktığımızda, rastgele bir kapıyı omuzlayıp açıyorum ve onu içeri fırlatıyorum. Kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyorum ve bir sandalyeyi kolun altına yerleştiriyorum. Uzun sürmeyecek ama yapmam gereken şey için yeterince uzun sürecek.

Yüz siperimi çıkardım ve karıma öfkeyle baktım. Hâlâ cılgına dönmüş, siyah saçları yüzünün etrafında savrulurken bana doğru hışımla geliyor. İki eliyle göğsümü iterek, "Çıkarın beni," diye bağıyor. "Onu öldüreceğim."

Tanrım, o mükemmel.

"Hayır." Eldivenlerimi çıkarıp yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve onu odanın derinliklerine doğru itiyorum. Onu geriye doğru iterken tökezliyor ama umurumda değil, düşmesine izin vermeyeceğim. "Sen benimsin Valentina. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Bensiz olmaz.

Bileklerimi tutup çekiştiriyor ama faydası yok. Öfkeliyken bile beni itecek kadar güçlü değil. "Bırak beni Andrei, onu öldürmem gerek-"

Ağzımı onunkinin üzerine kapattım, itirazlarını yuttum. Siktir et o adamı. Kızacaksa bana kızsın, bu kadından her şeyi istiyorum. Tüm öfkesini, kızgınlığını, acısını. Her parçasını kendim için talep edeceğim.

O benim.

Onu yerden kaldırıp sırtını duvara çarpıyorum, zırhımı pençelerken hırlıyorum. Onu da siktir et, zırhımı iki elimle çözüyorum ve sessiz kalması için dudaklarımı Valentina'ninkilerin üzerinde tutuyorum. Göğüs parçasını çıkardıktan sonra gömleğimi yırtıyor ve ben de ayaklarımı ayırıp kalçalarımı onunkilere geçiriyorum. Onu ezıyorum. Öyle olduğumu biliyorum ama birbirimizi parçalarken ikimizin de umurunda değil. Külotu kolayca yırtılıyor, kemerimin tokası kalçalarımın üzerinde şingirdiyor ve sonra onun sıcaklığının derinliklerine gömülüyorum.

Dudaklarıma karşı inliyor ve dilimi dikişin ötesine geçirip tadına bakıyorum. İnleyerek elbisesinin altından uzanıp kalçasını kavriyorum ve ona sertçe vuruyorum, başka bir adam için görmezden gelinmeye duyduğum öfke beni yemek odasında olduğu kadar pervasız yapıyor.

Topuklarımı sıkıyorum ve vücutlarımızı birbirine çarpıyorum.

Çıglık atıyor ama çıkardığı her sesi açgözlülükle yutuyorum. Kime ait olduğunu bildiğinden emin olmak için onu sertçe beceriyorum. Liam'a değil. Bu lanet yere değil.

Ne de

Bratva'yı da. Hayır, lanet olsun onun soyuna. Ondan talep ettiklerini sikeyim.

Onun her parçasının benim olmasını istiyorum.

Tırnaklarını omuzlarıma ve boynuma geçirirken onun dokunuşu da benimki kadar sert, benim onu işaretlediğim kadar o da beni işaretliyor, ikimiz de sabah nasıl görüneceğini umursamıyoruz.

O ne kadar benimse ben de o kadar onunum. Bana istediği gibi dokunabilir.

Sırtımı eğip açıyı değiştirdiğimde, onun için daha iyi bir noktaya vurduğumda, daha da ıslanırken inlemesini sağladığımda, kulağımda nefes almak için ağzını benimkinden ayırıyor, etlerimizin buluşmasının tokatları odayı dolduruyor.

"Sen benimsin," diye homurdanıyorum boynuna doğru, tenindeki bir izi emiyorum. "Sen her zaman benim oldun Valentina. Beni duyuyor musun?" Kalçalarını benimkilerin üzerine hızlı ve sert bir şekilde çarpıyorum ve o da kollarını boynuma dolayarak beni tutuyor.

"Senin," diye tekrarlıyor, benim için mükemmel bir şekilde inliyor. "Tanrım, Andrei, geliyorum-"

Sikimin etrafında kenetlenirken çıkardığı sesleri çalmak için ağzını yalıyorum, kalçalarının belimi ne kadar sert sardığıyla beni neredeyse ikiye bölüyor. Bu beni uçurumun kenarına getirmek için yeterli. Taşaklarım sıkılaşıyor ve sertçe boşalıyorum, yükümü onun derinliklerine boşaltırken gözlerim geri dönüyor.

Yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. "Valentina." Şakağına, göz kapaklarının kenarına, yanağına, burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum. "Buraya gelmemiz bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm bebeğim, ama ben buradayım. Buradayız. Hisset beni bebeğim. Ben buradayım."

Elleri vücudumda geziniyor, görünen her deri parçasını yakalıyor. İkimiz de hâlâ giyinik olduğumuz için fazla bir şey yok ama parmaklarını boynuma ve omuzlarıma attığı çiziklerin üzerinde gezdiriyor, sanki kırmızı çizgiler onun içine boşalmamdan daha çok burada olduğumu kanıtlıyor.

Gözlerinde hâlâ bir öfke titreşimi görebiliyorum ama parmaklarını çenemde gezdirip uçlarını dudaklarıma bastırırken bunu çok iyi saklıyor. Hepsini öpüyorum, her birini. "Neredeyse yapacağını düşünmüştüm..." Yutkunuyor ve bakışlarını arkamda gezdirerek gözlerimden kaçıyor. Boynunda bir kızarıklık belirliyor. "Buna karşı karar verdim. Beni kurtarmak f a l a n ." Yarım bir omuz silkme hareketi yaptı, itirafını geçiştirmeye çalışıyordu ama dudakları hafifçe titriyor.

Onu terk edeceğimizi nasıl düşünebilir?

"Zhena, seni aramak için kendimizi deli ettik. Bu kadar uzun sürmesinin tek nedeni o lanet olası kaltak-" Sözlerim sert bir hırıltı olarak çıkıyor ve dizginlemek zorunda kalıyorum. "Gardımızı düşürdük ve sen bunun acısını çektin bebeğim, özür dilerim. Böyle bir şey asla olmamalıydı. Bir daha asla olmayacak. Söz veriyorum."

Başını sallıyor ama emin olmadığını söyleyebilirim. Bir kez kaçırılmasına izin verdiysek, bir dahaki sefere birileri bu boku denediğinde onu güvende tutacağımıza nasıl inanabilir? Lanet olsun, her şeyi berbat ettik. Müttefiklerimiz ve sadakatimiz var sanıyorduk - bırakın kadınıımızı, kimse bizden bir bok alamaz sanıyorduk - ama Katya bir bilek hareketiyle yanıldığımızı kanıtladı.

Lanet kadın sonsuza dek cehennemde çürümeli.

Valentina'nın gözleri uzaklaşıyor ve ben onu daha sıkı tutuyorum. Benden kaçmıyor, zihninin içinde bile kaçmıyor. "Ne oldu bebeğim? Söyle bana."

Benden uzağa, uzaklara bakarken alnı kırışıyor. "Büyükannemi öldürdü. Öldüreceğinden emin değildim-" Sığ bir nefes alıyor. "Onu benim için öldürdü, Andrei."

Parmak eklemlerimi Valentina'nın boynunda oluşan morlukların üzerinde gezdiriyorum. Thanatos zamanında yetişemeseydi Liam onu öldürebilirdi. Tanrım, tüm bunlar bittiğinde adama zam yapmam gerekecek.

"Bunu senin için neden yapsın ki?"

"Çünkü ondan ben istedim." Düşmek üzere olan bir damla gözyaşını siliyor, sonra gözlerindeki ıslak çizgiye bakıyor

kaşlarını çattı. "Tanrım, Andrei, beni sevdiğini kanıtlamak için onu öldürdü. Ondan yapmasını istediğim şey buydu. Onu öldürmesini. Bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim, anlıyor musun? Bunu yapabileceğini düşünmemiştim."

Derin bir nefes alıyorum. "Aşk bize her türlü şeyi yaptırır Valentina. Peki ya sana olan aşk?" Başımı sallıyorum, gülümsediğimi hissediyorum. Kahretsin, bu kadına aşık oldum. "En güçlü motivasyon kaynağıdır. Sana aşık olan herkes ne istersen yapar." Bratva da ona aşık olduğunda, tüm organizasyonu avucunun içine almış olacak. Bu sadece bir zaman meselesi.

"Bir şey var mı?"

Avucuna bir öpücük kondururken başımı sallıyorum. "Her şeyi yaparım, Zhena." Zümrüt gözleri anında sertleşiyor ve keşke sözlerimi yutabilseydim. "Bunun dışında her şey."

"Onu öldürmem gerek,
Andrei." "Şimdi zamanı
değil."

Gözlerini deviriyor ve kucığımdan kayarak elbisesini düzeltmek için benden uzaklaşıyor. Eteği kalçalarının etrafını sarıyor ve bir tur daha atmak için onu geri çekmek cazip geliyor. "Onu zaten incittim. Sadece işi bitirmeme izin ver ve her şey bitsin."

"Keşke bu kadar basit olsaydı, Zhena. Gerçekten isterdim."

"Bu kadar basit olsun. Sen lanet olası Pakhan'sın! Senin sözün kanundur."

"Bu evde olmaz." Kendimi ayağa kaldırdım, hızla pantolonumun fermuarını çektim ve kemerimi bağladım. "Bu insanlarla olmaz. Onlar sadık değil Valentina, bana değil."

"Onu öldürmek için bir sebep
daha." "Bu bir savaş başlatır."

O çıkışa doğru ilerlerken, ben öne atlıyorum ve kapıyı vücudumla barikatlıyorum. Bana kaşlarını çatıyor, hala bir cehennem kedisi kadar ateşli. "Zaten savaştayız, bırak da bitireyim. Tam burada, hemen şimdi. Benimle gel."

Kalbim ona istediğini vermek için can atıyor, onu diğer
odaya kadar takip etmek ve silahı

Piçin şakağına. Beynine bir kurşunu hak ediyor ve daha da önemlisi, tetiğı çeken kişi olmayı hak ediyor.

Ama onun ölümlü sorunlarımızı çözmeyecek. Sadece daha da kötüleştirecek. Valentina'nın çenesini kaldırıp gözlerini benimkilere dikmesini sağlıyorum. Nedenini bilmesi gerekiyor. "Beni dinle Valentina. şu anda Liam sadece sana sahip olduğı için pakhan gibi davranıyor. Eğer onu şimdi öldürürsek, yerini almak için altı adamımız daha ortaya çıkar. Bratva'ya kimin liderlik edeceğı konusunda yeni bir savaş çıkacak. Peki ya bu diğerk adamlar?" Nefesimi sertçe veriyorum, benim olan şey için başka adamların yarıştığı düşüncesi hoşuma gitmiyor. "Sana sahip olmak için savaşacaklar Valentina, çünkü onlara unvanı ve onunla birlikte gelen gücü vereceksin. Ama seni sevmeyecekler. Seni sikilecek bir delik ve kan akıtılacak bir vücut olarak kullanacaklar."

Yüz ifadesi sertleşir. "Bunun bir önemi yok. Ben Sen. Bu sana unvanını verir. Bu yeterli olmalı."

Başparmağımlı alt dudağımda gezdiriyorum. Neredeyse hiç ruj kalmamış ama kalanlar da çizgilerin dışına bulaşmış. İyi ve düzgün bir şekilde becerilmiş görünüyor ve odaklanmak için gerçek bir çaba gerekiyor. Ona dokunmayı bırakmalıyım, yoksa sikimi tekrar içine sokmak için onu lanet olası bir lambanın üzerine eğeceğim.

"Resmi olarak evlenene kadar meşrulaşmış sayılmayız." Bir elimi saçlarımda gezdirip uçlarını çekistiriyorum ki karımın ne kadar sikilebilir göründüğüne değil de konuşmaya odaklanabileyim. "Sağda solda saltanatımıza itiraz eden insanlar olacak. Evlenmemiz lazım, sonra savaş kendiliğinden bitecek. Sana sahip olan Bratva'ya da sahip olur. İşler böyle yürür."

Gözlerini benimkilere kaldırıyor ve gözlerinin derinliklerinde bir şeyler kıvılcımlanıyor. Bir fikir kök salarken parlak yeşil bir parıltı. Saniyeler içinde, kararlılıkla birlikte gördüğüm en parlak aleve dönüşüyor.

"O zaman bana sahip olamazsın, Andrei."

Tüm vücudum geriliyor ve onu duvara yaslayıp tekrar anlamsızca tekmeleme dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum. "Sen benimsin-"

Elini kaldırdı. "Biliyorum. Ben seninim. Buna itiraz etmiyorum." Hızlı bir nefes alıyor. "Ama seninle evlenirsem, bu aptal sidik yarışmalarında hâlâ bir piyon olacağım, çünkü Baranova sürtüğünü resmen beceren sen olacaksın. Ama bu benim soyum. Benim adım. Sahibi benim. Bratva'da benim adım geçiyorsa neden sorumlu ben olmayayım?"

"Senin sakin yok Valentina." Bratva bir kadını dinlemez. Bu bir gelenek değil. Tahtı onunla paylaşmaktan memnunum, gücünü kullanmasını ve benim yanımda hüküm sürmesini istiyorum.

Ama kendi başına hüküm sürmeye çalışmak?

Bir kadının Bratva'nın başına geçmesine izin vermeden önce düzinelerce insan onu öldürecektir.

"Ben bilmiyorum," diye kabul ediyor, "ama siz biliyorsunuz. Üçünüzün de var ve ben size sahibim. Anlamıyor musunuz?" Vücudunu benimkine bastırıyor ve avucunu göğsümde şehvetli bir şekilde kaydırıyor. "Herhangi bir erkeğin güce sahip olmasının tek nedeni, evlendiğimizde kan bağımın, adımın onlara bu gücü vermesidir. Ama bu senin Bratva'n değil. Benim Bratva'm. Kiminle evleneceğimi ben seçmeliyim."

Öfke damarlarımda dolaşıyor. Eğer başka biriyle evleneceğini düşünüyorsa-

Valentina avucunu ağzıma vuruyor. "Evleneceğim kişiyi ben seçmeliyim Andrei ve ben hepinizi seçiyorum. Seni, Ezra'yı ve Mikhail'i."

Elini yüzümden çekip sıkıca kavıyorum. "Üç kişiyle evlenemezsin."

Gülümsememeye çalışırken dudakları seğiriyor. "İzle beni. Bu benim hayatım, benim bedenim, benim Bratva'm. Kiminle istersem onunla evlenirim." Avucunu göğsüme koyuyor ve seçtiği her erkek için bir kez olmak üzere üç kez sıvazlıyor. "Sen. Ezra. Mikhail. Bunu bir düşün. Bu evdeki insanlar ve buna bağlı olarak bu

Bratva, seni dinlemeyecek çünkü biz yasal olarak evli değiliz. Ama sizinle evlendiğimde, üçünüzle de, hepimizi dinlemek zorunda kalacaklar. Dördümüzü de."

Bir Bratva'yı dört kişi yönetiyor. Pakhan ve danışmanları her zaman vardı ama onun önerdiği şey farklı. Sadece görev ve yetki paylaşımı değil, her şeyin arkasındaki kadını da paylaşmak. Bu Bratva'ya adını veren Baranova.

Planladığımızdan çok da farklı değil, sadece pakhan unvanını Ezra ve Mikhail ile paylaşacağım ve Bratva'nın gözünde sadece ben değil hepimiz Valentina'nın kocası olarak tanınacağız.

Eyalet ya da federal yasalarda tanınmıyor olsak bile, mesele bu değil.

Hesaplaşmamız gereken Bratva. Bu gerçekten işe yarayabilir mi?

Valentina beni teselli etmek istercesine bir kez daha göğsümü okşuyor. "Ve sonra, her şey yoluna girdiğinde ve aslında kendi lanet hayatımın sahibi olduğumu ve yanımda hüküm sürmesi için kendi kocalarımı seçtiğimi anladığımızda, tüm bu savaş saçmalığı olmadan Liam'ı öldürebiliriz."

Bu noktada bir savaş kaçınılmazdır, ister bir kişiye ister yirmi kişiye karşı olsun. Dolohovlar n e pahasına olursa olsun tacı ele geçirmek istiyor. Katya'yı öldürdükleri duyulursa, bir saat içinde sokaklar kanla dolar. "Sana nasıl baktığını gördüm." Dudaklarım kaşlarımı çattı. "O senin için savaşacak ve ailesi de Bratva'yı ele geçirmek için savaşacak. Çoktan başladı bile, zhena. Savaşın ilk eylemi seni kaçırmak, ikincisi ise Katya'yı öldürmektir."

Tek gereken küçük bir nefes, söylediklerimi anlaması için küçük bir an, zırhındaki bir çatlağı görebilmem. Tüm savaş ve ölüm konuşmalarının altında yumuşak ve kırılgan bir şeyin ipucunu görmek. İlk aşık olduğum kadını görmek için.

"Daha çok insan ölecek, değil mi?" Sesi, onunla tanıştığım günkü kadar yumuşak ve o küçücük şey için,

masumiyeti geri gelir.

Onu korumak istiyorum. Onu güvende tutmak ve gözlerini kaçırmak, ona hayır, kimse ölmeyecek demek, ama bu bir yalan olur. Onun anlayacağı bir yalan.

Valentina'nın başını ellerimin arasına alıp onu göğsüme çekerek geçmişe dönme dürtüsüne direniyorum. Onu cesaret edebildiğim kadar sıkı tutuyorum, muhtemelen çok sıkı, kalbim bu komik küçük şeyi yaparken, beş yıl önce onu kollarımda ilk tuttuğumda olduğu gibi pıt pıt ediyor. Keşke o halimize dair küçücük bir pırlıtyı bile kurtarabilseydim, ama o çok uzakta kaldı ve bu hayat onun bir parçasını bile canlı tutamayacak kadar karanlık ve çarpık.

Benim masumiyetim yıllar önce kayboldu ve Valentina'nın her geçen gün parmaklarımızın arasından daha hızlı kayıyor. Yakında o utangaç, kırılğan prenesten geriye hiçbir şey kalmayacak.

Onun yerine, bir Bratva kraliçesi olacak.

Kraliçemiz.

"Evet, insanlar ölecek."

Benden uzaklaşıyor, uzun, koyu renk bukellerini ellerinde toplayıp ensesinde düğümlerken kaşlarını çatıyor. İşi bittiğinde düğümü tutuyor ve iç geçiriyor. "Liam sonuncusu olacak. O zaman bu kâbus sona erecek."

Kollarımı beline doluyor ve onu öpüyorum - kadınıımı, karımı, kraliçemi. Fazla yalnız zamanımız kalmadı. Bu an çalınmış bir zaman dilimiydi ve hızla tükeniyor. Uzaktan bağırışlar ve silah sesleri yağıyor ve birinin bizi bulması sadece birkaç dakika meselesi.

Kelimeleri dudaklarına bastırarak ona son bir yemin ettiriyorum. "Onun hayatı senin, zhenâ. Almak ya da kurtarmak senin seçimin."

Valentina başını sallıyor, zümrüt gözlerindeki saf güç nefesimi kesiyor. Onu ilk çaldığım zamanki öfke kıvılcımı bir duygu yangını başlatmıştı, ama şimdi

artık onu kontrol ediyor. Kendi kaderini, Bratva'nın kaderini ve benim kalbimin kaderini kontrol ediyor.

Bölüm 10

MIKHAIL

Katya'nın cesedini taşımak hayatımda yaptığım en saçma şey olmalı. Ölü kaltakla baş başa kaldığıma inanamıyorum. Odadaki herkes arasından sık suratlı, onu oradan çıkarmam için beni seçmek zorunda kaldı. Aklımın yarısı yüzüne gülmek ve kafasında bir delik açmaktı.

Bu çok tatmin edici olurdu.

Onun yerine, buz kraliçesinin kendi tükürüğünde boğulmasını ve yemek tabağına yüzüstü düşmesini izledim. Ne şaka ama.

Onu koridordan aşağı çekerken dişlerimi gıcırdatıyorum. Başına gelenden daha kötüsünü hak ediyor.

Ben yanlarından geçerken diğer gardiyanlar sanki bir cesedin yanında olmaktan korkuyorlarmış gibi beni görmezden geliyorlar. Dışarı fırlayıp onları ısıracak değil ya. Bu sürtüklerin hepsi ibne. Bu kadar acemiyseler hiçbiri Bratva'nın bizim tarafında bir hafta hayatta kalamaz.

Yine de özellikle bu cesede karşı duyulan tiksintiyi yüzde bin anlıyorum. Kan çanağına dönmüş gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak kadar iğrenç ve çenesinden aşağı pis kokulu kırmızı bir köpük akıyor.

Bir mide bulantısı dalgası omurgamdan aşağı yuvarlanıyor ve öğürerek yutkunmak zorunda kalıyorum. Cesetler iğrenç. Temizlik işleriyle uğraşmamamın bir nedeni var; çürüyen parçalarla aram iyi değil.

sert uzuvlar. Pis işleri benim yerime yapmaları için başkalarına para ödüyorum. Hep yaptım, hep yapacağım.

Bu benim kurtarma görevim olsaydı, kaltağı başkasının üzerine atar, akşam yemeğine geri döner, Valentina'nın güzel kıcını Liam'ın kucağından kapar ve Dodge'dan defolup giderdim.

Valentina büyükannesinin ölümüne tanık olduktan sonra o odada kalmaya zorlanmamalıydı. Herkes cinayet silahının kabuslara neden olan büyük kötü şey olduğundan bahsediyor ama kimse cinayet mahallinden bahsetmiyor. Babamı vurduğum gün, o yatak odasından çıktım ve bir daha asla geri dönmedim. Bugüne kadar o eve adımımı bile atmadım. Valentina, Baranova'nın evindeki yemek odasına bir göz atıp oradan uzaklaşırsa hiç şaşırım.

Sevdiğimizi düşündüğümüz insanların ölümünü izlemek zordur ve onlar öldükten sonra odada kalmak daha da zordur. Katya son nefesini verirken Valentina'nın yüzündeki ifade ...

Elimi yüzümde gezdiriyorum ama görüntüyü aklımdan çıkaramıyorum.

Büyükannesi daha kötüsünü hak ediyordu ama Valentina daha iyisini hak ediyordu.

O piç bunu ödeyecek.

Bir sonraki köşeyi döndüğümde boğazımda bir hırıltı gümbürdüyor. Katya ile ne yapmam gerekiyordu? "Hey," diye sesleniyorum, çenemi başka bir gardiyana doğru sallayarak. "Onu nereye koyayım?"

Zaten çok tedirginim, ama bu adamın ses tonu -"Fırın bodrumda, salak. Bir dahaki sefere dikkat et." demesi beni çileden çıkarıyor. İyi ki maskenin arkasındaki yüzünü göremiyorum çünkü o zaman daha sonra bir şeyler yapmam gerekirdi.

Şu anda gerçekten çok mutluyum, ama bunu kadınıımızı ağlatan sarışın piç için saklıyorum.

Geçen haftaki her bir gözyaşını saymış olsa iyi olur, çünkü Liam

Her birini. O piçi doksan dokuz kez bıçaklamam gerekiyorsa, öyle olsun. Valentina yanımda olsa, bıçağı etine defalarca saplarken elim elimde olsa daha da iyi.

Yüz kesim ya da bin kesim asla yeterli olmayacaktır. Gerçekten yetmeyecek. Ama kızımızın sonunu getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Yanımdan geçerken tone-boy'a ters ters bakıyorum. Eğer bu ev bizim evin bir kopyasıysa, bodrum katı üç kapı aşağıda demektir. Hızımı arttırıyorum. Katya'yı cehenneme hızlı bir biletle göndermek ve kâğıt gibi ince yılan derisi cayır cayır yanarken el sallamak için sabırsızlanıyorum.

Bodrum kapısını açmak için bedenini itip kakarken, koridorda silah sesleri yankılanıyor. Kafamı o yöne çeviriyorum ama etrafımdaki diğer muhafızlar daha çabuk tepki veriyor. Harekete geçiyorlar, sese doğru hızla ilerliyorlar, silahlarını kaldırmış, tek bir birim halinde hareket ediyorlar.

Küçük bir ordu Andrei'ye doğru gidiyor ve ben buradayım.

Bedenini merdivenlerden aşağı fırlatmadan önce Katya'ya son bir kez bakıyorum. İncecikti ama yine de yuvarlanırken gürültü çıkarıyordu. Ölülere saygı göstermem gerektiğini biliyorum ama siktir et onu.

"Ezra," diye homurdanıyorum telsizime, "lanet sinyal nerede? Temiz miyiz?" Diğer muhafızların peşinden koşuyorum, onların hareketlerini taklit ederken kendi silahımı kaldırıyorum. Altı silahlı adamı tek başıma alt edemem. Deneyebilirim ama zırh başlı başına bir sorun yaratacaktır ve omuzlarının üstündeki hayalete değil de onlara ateş ettiğimi fark ettiklerinde bana döneceklerdir.

Önce Valentina'nın buradan çıkmasını sağlamadan ölmeyeceğim.

Ezra'nın sesi o kadar net ki, orada dikilip kara kara düşünmediğinden emin olmak için arkama bakıyorum. "Açık değiliz," diye homurdanıyor, ekibi planlarını hızlandırırken kulaklığımdan daha fazla silah sesi geliyor. Biz artık

sürpriz unsuru var. Zaman çok önemli. "Andrei ve Thanatos nerede?"

"Valentina ile." İki adam da konuşmamızı duyabiliyor ama ikisinin de cevap vermemesi midemi bulandırıyor.

"Ben çıkışı emniyete alacağım. Sen lisichka'yı arka kapıdan çıkaracaksın." "Tamamdır." Kemerime bağlı bir çantaya uzanarak bir flaş bombası. O lanet şeylerden nefret ediyorum ama kızımıza ulaşmak için parçalanmış bir kolun ya da kanlı bir bacağın üzerinden geçmekten iyidir. Bu şekilde, pisliklerin arasından geçip ona ilk ben ulaşabilirim.

O şeyi altı muhafızın tam ortasına fırlatıyorum ve patlarken arkamı dönüyorum. Geldiğini fark eden adamlar ya yere düşüyor ya da son anda yoldan atlıyor. Patlama duvarları sarsıyor ve bir vazoyu kırıyor, birkaç adamı yere yığılacak kadar bayıltıyor.

Kaba kuvvet benim gücüm değil, ama çeviklik öyle. Orospu çocuklarının üzerine koşuyorum ve her birinin göğsüne bir çift kurşun sıkıyorum. İyi haber şu ki, bu teçhizatı kim aldıysa tam bir salakmış, çünkü iyi bir şey almamışlar. En ufak bir kurşun geçirmezliği yok ve sadece öfkeli protestocular ve benzerleri tarafından fırlatılan serseri tuğla ve şişelere karşı koruma sağlıyor. Diğer iyi haber ise bu korumaların yakın dövüş için eğitilmemiş olmaları, dolayısıyla silahlarını tekmeleyip bağırsaklarına bir kurşun sıkmak çok kolay.

Hah. Sanırım kötü bir haber yok.

"Andrei, neler oluyor?" Harlin Heights Belediye Başkanı'nı bana doğru koşarken yakalıyorum ve piç kurusunu yere sermek için kolumu sallıyorum. Boğuluyor, çok hoş bir ses ve bana öfkeli bir bakış atıyor, morarmış burnunu kucaklarken gözleri kocaman.

Andrei'nin burun kırmak gibi bir huyu olduğu kesin.

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun-" Maskeme kan tükürüyor - iğrenç- ben de onu duvara doğru tekmeleyip o şeyi yırtıyorum. Temiz hava bir nimet, damlayan teri yakalıyor

Yüzümün kenarından aşağıya doğru. "Sayın Belediye Başkanı," diye keskin bir sırtışıla selamlıyorum, "bana mafyadan hoşlandığınızı hiç söylememiştiniz. Sizi yıllar önce işe alabilirdik. Sana düzgün bir

- "Botumun topuğunu dizine vuruyorum-"hoş geldin."

Çıglık atar ve katlanmış kağıt gibi yere yığılır, dramatik ve işe yaramaz.

"Ama sanırım cehenneme tek gidişlik bir biletiniz var. Katya'ya selamlarımı ilet." Tabancamı alnına gömüyorum ve yanlış tarafı seçtiğini anladığında gözlerinde beliren korkunun tadını çıkarıyorum.

Çok az, çok geç.

Patlama sesi, etrafımda patlayan kaosun üzerinde zar zor duyuluyor. Neyse ki bu pisliği temizlemek zorunda değilim, bu yüzden ilerlemeye devam ediyorum, yere düşen muhafızları adımlarıma biraz sıçrama katmak için rahat basamak taşları olarak kullanıyorum. Bir sonraki koridora girmeden önce yeniden dolduruyorum.

Yemek odası boş ama duvarlarda kan var. Andrei Valentina'yla birlikteyse meşgul olabilir ama Thanatos'un önceliği her şeyden önce cevap vermek olmalı.

"Hey, Than, parti nerede?" Biri bana ateş edince eğildim ve cevabını duymak için kulağımı kapattım.

Dışarıda.

Demek düşündüğümde daha hızlı hareket ediyorlarmış. Valentina çoktan özgürlüğe giden kapıdan geçmiş olmalı.

Özgürlük, sokakta bizi bekleyen zırhlı bir Hummer şeklinde.

Çoğu gardiyan benim onların bir parçası olmadığımı fark etmiyor, ben de bir cesetten kalaşnikofu kapıp masum piçlere şarjör boşaltıyorum. Normalde bu kadar gelişigüzel öldürmezdim ama zamanımız kısıtlı ve stres ve sıfır uykuyla geçen yedi uzun, kaygı dolu günün ardından, vermem gereken siklerin çok az olduğunu fark ettim.

Dışarı çıkarken Ezra'nın bir avuç adamına rastlıyorum ve geride kalanları topluyoruz. On dakika içinde evin bize ait kısmı cesetlerle doldu, başka da bir şey kalmadı. A

Adamlarımızdan birkaçı vuruluyor ama düşmanlarımızın aksine, teçhizatlarının altında kurşun geçirmez yelekleri var.

Ucuza kaçarak hayatları boşa harcamayız.

Andrei'nin sesi telsizden geliyor ama benimle, Ezra'yla ya da Thanatos'la konuşmuyor. Valentina'yla konuşuyor ve sesi her geçen saniye daha da yükseliyor. Hayır, bekle, sanki taşakları Valentina'nın yapış yapış tatlı sıcağının içindeymiş gibi homurdanıyor ve sonra sen benimsin diye bağıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Evet, sikişiyorlar.

"Seni orospu çocuğu-" diye tıslayarak yumruğumu duvara vuruyorum. "Sırada benim olması gerekiyordu-"

"Şimdi zamanı değil," diye bağıyor Ezra ve belirgin bir klik sesi duyuyorum, bu da içlerinden birinin telsizlerini kestiği anlamına geliyor.

Piç kurusu kızımıza tecavüz ederken bizi dinlemiyor.

"Siktiğimin piçi," diye homurdanarak telefonumu çıkarıyorum. Yıllar önce birbirimizin telefonlarına takip cihazı yüklemiştik ve birkaç hızlı dokunuşla Andrei'nin yerini tespit ediyorum. Dışarıda değil, piç kurusu; evin içinde saklanmış bir am vaadiyle dikkati dağılmış durumda. Muhtemelen şu anda taşaklarına kadar kızın içinde. "Orospu çocuğu."

Ama Valentina'yı beceriyorsa, Liam'ın ölümünü kutluyor olmalılar. İyi ki kurtulduk. Dünya onsuz çoktan daha iyi bir yer oldu.

Andrei'nin konumunu evin derinliklerine kadar takip ediyorum ve rastgele bir dizi kapıya rastlıyorum. Ping tam olarak gelmiyor ve kilitli bir oda bulmam birkaç denememi alıyor. Kapı kolu dönmeyince yumruğumu kapıya vuruyorum. "Hey! Bunun için zamanımız yok-"

Odanın içinde yerde bir şey sürtünüyor ve kapı aniden açılıyor. Valentina'nın parlak yeşil gözleri beni görür görmez açılıyor ve sonra doğruca üzerime atılıyor. "Mikhail!" Ben onu tutamadan kollarını belime doluyor ve bir milisaniye sonra yüzünü kanlı göğüs plakama yapıştırıyor,

Yanağındaki yapışkan, ıslak lekeden tamamen habersizdi ya da en ufak bir şekilde umursamadığı için delirmişti.

Bir anda kaburgalarım çökmenin eşiğine geliyor. Nefes almak çaba gerektiriyor, bu yüzden bir kez nefes aldığımda onu tutuyorum. Valentina beni olabildiğince sıkıyor ama kurşun geçirmez yelek gücünün çoğunu emiyor. Ciğerlerimdeki bu ağırlık, kalbimdeki acı verici titreşim, bana zarar verdiği için değil. Sonunda güvende olduğu için.

Başının üstünden ağır bir şekilde nefes veriyorum ve Andrei'nin gözleriyle buluşup ona en pis bakışlarımı atıyorum. Onu bu kahrolası yerden güvenli bir şekilde çıkarmak yerine hızlı bir sevişmeye öncelik vermemeliydi.

Ama şimdi burada, kollarımda. Onu güvende tutacağım.

İçimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor ve nefesimi tutuyorum. "Seni yakaladım, Malyshka. Bir daha asla gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve yanağına bulaşan kanı nazikçe siliyorum. Kocaman, geyik gözleri zümrüt bir gölün üzerindeki güneş ışığı dalgaları gibi parlıyor ve kalbimde ona ait olmayan ne varsa çalıyor. Onu parmak uçlarında kaldırıp derinden öpüyorum, ait olduğu yerde olduğu için kalbimin dağılan her parçası yerine otururken inliyorum.

Valentina'nın tadı gece çökmeden önceki son güneş ışığı gibi - bugünün hediyesi ve yarın için bir söz. Dilimi ağzının içinde gezdiriyorum, sıcaklığını daha fazla hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Andrei'nin bu gece ilk tadı almış olması önemli değil - birbirimizin kollarına sarıldığımız bu an tamamen benim için. Bana doğru koştu. Yıllarca kadınları kol mesafesinde tuttuktan sonra, bu alışkın olduğum bir karşılama değil.

Hiç unutmayacağım bir şey.

"Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, bir tanesini dişlerimin arasına alarak. "Ne kadar iyi bir kızsın, bize geri döndün." Şehirden kaçıp eski hayatına döneceğinden korkuyordum ama boynundaki morluk ve öpülesi dudaklarındaki belirgin şişlik aksini söylüyor.

Bizim ona bağımlı olduğumuz kadar o da bize bağımlı.

"Gitmemiz gerek," diye kaba bir şekilde araya giriyor Andrei, Valentina'yı belinden yakalayıp benden uzaklaştırıyor. Pakhan'ıma kaşlarımı çatıyorum ama sonra Valentina uzanıp elimi tutuyor.

Hayallerimin kadını kollarımda çıplak tutmak değil ama garip bir şekilde tatlı. Özellikle de bana sıkıca sarıldığında. Elini dudaklarıma götürüyorum ve dilimi parmaklarının arasında gezdiriyorum, yanaklarının sadece benim için pembeleşmesinin tadını çıkarıyorum.

İlk fırsatta bu kadını yiyip bitireceğim.

Ben kadınımanın gözlerindeki arzu titreşiminin tadını çıkarırken Andrei telsizini tekrar açıyor. "Ezra, hazır mısın?"

Cevap veren Thanatos, kelimeler dilinde ağırlaşıyor. Daha iyi bilmesem, derin bir uykudan yeni uyandığını söyledim. Kelimeleri bulanıklaşıyor, bu da onu okumayı zorlaştırıyor. Tek seçebildiğim Liam ve problem.

Andrei'nin maskesi, ifadesini nötralize ederken tekrar yerine oturuyor. "Nerede o?"

"O piç hâlâ ölmedi mi?" Valentina'ya yaklaşıp onu Andrei ile benim aramda sıkıştırıyorum. Silahımı kaldırarak hazırda tutuyorum ve etrafımızı kolaçan etmek için başımı çeviriyorum.

Koridor pek güvenli sayılmaz.

Valentina bana bakıyor ve bakışlarına karşılık vermemek için kendimi zor tutuyorum. "Onu bıçakladım, tıpkı bana öğrettiğin gibi."

Omurgamdan aşağı sıcak bir ürperti yuvarlanıyor ve gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. En kötü zamanda, en kötü yerdeyim ama şu anda Valentina'ya bakarsam, gözlerinde o bıçağı boktan eski erkek arkadaşına saplamaktan duyduğu memnuniyetin kırıntısını görürsem, kendimi kaybedeceğim. Onu Andrei'ye yaslayacağım ve şişmiş sikimi amının içine öyle bir sokacağım ki diliyle tadımı alacak. Onu sertçe becereceğim. Çünkü hak ettiği bu.

Ne kadar iyi bir kız, benim için onu bıçaklıyor. kendisi. Kahretsin, bu çok ateşli.

Kaşlarının arasında küçük bir kırısklık oluşurken dilini yanağının cebine sokup beni becerdiğini görmek için tam zamanında gözlerimi açıyorum. "Ama işi bitiremedim."

Kollarımı esnetiyorum ama faydası yok. Artık taş gibi sertleşmiştim. "Onu nereden buldun?"

"Uyluk."  enesini göğsüme dayıyor ve boğazımın çukurunu öpüyor. "Tıpkı bana gösterdiğin gibi."

Gözlerim yuvalarından fırlıyor ve bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum. Andrei, savaş bölgesinin ortasında Valentina'ya dokunacak olursam beni öldürecek - kelimenin tam anlamıyla, elindeki lanet silahtan çıkacak bir sonraki mermiyle. Az  nce Valentina'nın beynini nasıl dağıttığından sonra bu çok ikiye zl ce ama o pakhan. Kendi kurallarını  iğneyebilir.

Yutkunuyorum ve o da adem elmamı öpüyor. Sik beni. Nefesimi tutarak gözlerinin içine baktım. şişmiş dudaklarına. Alına yapışmış iki mükemmel bukleye. Alt dudağını kaydırırken dilinin baştan çıkarıcı kayışı.

Eğer onu şimdi  persem, durmayacağım. Bayılana kadar ciğerlerindeki havanın her zerresini tüketirim. Devam edeceğim, ilk kez onu par alayacağım, sonunda onu benim yapacağım.

Yavaşça nefes vererek i g d lerimi dizginlemeye çalışıyorum. Kendime ona şimdi sahip olamayacağımı ama yakında sahip olacağımı söylüyorum. Bu cehennem çukurundan çıktığımız an.

Alına iffetli bir öpücük konduruyorum. Sadece azmış değilim, aynı zamanda onunla gurur duyuyorum. "Harikaydın aşkım, söz veriyorum."

Gülümsemesi beklemeye değer.

Sonraki birkaç saniye daha fazla bilgi beklediğimiz için sessiz geçiyor, ancak telsizlerimiz tamamen sessiz kalıyor. Andrei ve ben bakışıyoruz. Daha o söylemeden ne söyleyeceğini biliyorum ve buna katılmıyorum. Ezra kendi başının çaresine bakabilir.

"Al onu, Mikhail. Götür onu buradan."

Çenemi sıkıyorum. Bu durum berbat. Genelde koruma görevinde değilizdir. Kaybedecek bir şeyiniz olmadığında düşmanın beynini dağıtmak çok daha kolaydır.

Bu sefer kaybedecek çok şeyimiz var.

Valentina'ya bir daha bir şey olmasına izin vermeyeceğim. "Onu birlikte daha iyi koruruz. Sana yanımda ihtiyacım var."

Andrei'nin safir gözleri sertleşir. Valentina'yla kalıp sağdıcının peşinden gidemez. Bu ikisini de daha fazla tehlikeye atar. "Ezra'yı geride bırakamam."

Yapamayacağını biliyorum.

Yine de bu onu caydırmaya çalışmayacağım anlamına gelmiyor. "Ezra'nın arkasında Than ve bütün bir saldırı timi var. Ona bir şey olmaz. O tanıdığım en sert piçtir." Bratva'ya ihanet eden eğitimsiz bir orduyu alt edebilecek biri varsa o da Ezra'dır. Yanında Than varken, neredeyse durdurulamaz olmalı.

Andrei dişlerini sıkarak, "Doğru olmayan bir şeyler var," diye homurdandı. "Thanatos'u duydun."

Valentina'nın vücudu aramızda sertleşiyor. "Neler oluyor?"

Ezra yaralandı mı?"

Gözlerine bakıyorum ve lanet olsun, endişeli bir dalgalanma görmekten nefret ediyorum. "Belki, aşkım. Emin değiliz."

Dudaklarını büzüyor, sonra gözlerini bana diyor. "O zaman neden burada duruyoruz? Gidip onu alalım."

"O kadar basit değil-"

Yedek kılıfımın çıkıtını açıyor ve Glock'umu kendine alıyor. "Bu kadar basit. Hadi gidelim."

Valentina'nın zırhı yok. Ya da yeleği. Ya da külotu, eğer avuçlarımın altındaki çıplak kalça bir şey ifade ediyorsa. Burada güvende değil. Kimse ona nişan almayacaktır, ama bir insanın nişan almasının zarar vermesi için sadece birkaç santim şaşması gerekir.

"Seni kaybetmeyeceğim." Serbest kalıp tehlikeye koşmasını engellemek için kolunu tutuyorum. Kalbindeki ateşi seviyorum ama bu onu öldürtecek. "Seni kaybetmiyoruz."

Bana dik dik bakıyor ve çenesini dışarı çıkararak meydan okuyor. "Ezra'yı da kaybetmeyeceğiz. Kendin söyledin: Andrei'nin arkasını kollamasına ihtiyacın var ve

onun da sana ihtiyacı olacak.

Onunkini ört. Üçünüzün de birbirinize ihtiyacı var. Tartışma bitmiştir."

Andrei avucunu Valentina'nın boğazına sarıyor ve omurgasını kıvrarak kulağına doğru gürlüyor. Kahretsin, bu çok ateşli. Az önceki o güzel pembe kızarıklık koyulaşıyor, yanaklarını kızıla boyuyor ve boğazına yumuşak bir inilti takılıyor. Andrei'nin diğer eli onun kalçasını kavıyor ve sonra vücutları yavaş, acı verici bir öğütme ile birlikte hareket ediyor.

"Kraliçemiz birlikte çalışmamızı istiyor." Kulağının kabuğunu yalıyor. "Emirlere uyacağına, kaç dediğimizde kaçacağına söz verirse, Ezra'yı birlikte kurtarmaya gideriz."

Ezra'yı kurtarma fikri çok saçma. Adam bir tank. Onu hiç yere serildiğini görmedim.

Ama Valentina'nın gözbebeklerinin büyüüp nefesinin kesilmesine bakılırsa, sikim bu gidişle asla yumuşamayacak.

Ezra'yı üçümüz birlikte kurtarmak kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Kız arkadaşımı silahla görmek çok seksi ve gözlerinde dişlerimi geçirmek için sabırsızlandığım bir ateş var. Evet. Hadi şu piçi kurtaralım. Ona ulaştığımızda sinirimizi atarız. Onu endişelendirdiği için ceza olarak Valentina'yı suratına oturturuz.

Andrei'nin eli kalçasında ve elbisesinin altında gezinirken Valentina inliyor. "Evet. Kaçacağım. Koşacağım. Dinleyeceğim."

Avucumu Valentina'nın kolunun iç kısmına doğru kaydırıyorum, yumuşak teninin tadını çıkarıyorum, ta ki silah tutan eline ulaşip tutuşunu yeniden ayarlayana kadar. Ona ders vermemize rağmen, temelleri titrek. Bu geceki gibi bir deneyim buna yardımcı olacaktır. Kahretsin, onu ölümcül bir silah tutarken görmeye bayılıyorum. Dudaklarımı yalayarak boynundan aşağı inen kızarıklığın ve kalçalarının her dönüşünde elbisesinin kalçalarına doğru yükselişinin tadını çıkarıyorum.

Piçi kurtaralım, sonra da kızı sikelim.

Avucumu onunkinin etrafına sararak silahını göğsüme kaldırıyorum ve namluyu kalbimin üzerine bastırıyorum. Artık kadınıma kavuştuğumuz için kalbin atışı güçlü

ve sabit. Gözleri

Şans getirmesi için soğuk metali öptüğümde gözlerim açılıyor, sonra bir tane daha avucunun arkasına bastırıyorum. "Doğrudan kalbe nişan al, asla ıskalamayacaksın."

Onu serbest bıraktığımızda önce tökezliyor ama hemen kendini toparlıyor ve evin arkasına doğru ilerlerken bizimle birlikte adım atmaya devam ediyor. Üçümüz de evin planını avucumuzun içi gibi biliyoruz, ironik bir şekilde, bu yüzden dışarı çıkmak hızlı bir iş.

Dışarıya adım attığımız ve neler olduğunu anladığım anda damarlarıma buz doluyor ve neredeyse kalbim duracak.

Thanatos beton bir bahçe heykeline yaslanmış komada yatıyor - yarı çıplak bir Yunan tanrısı, anlayın işte - ama göğsümün sıkışmasına neden olan dizlerinin üzerindeki Ezra. Liam'ın adamlarından biri Ezra'nın kollarını arkasına kilitlemiş ve bir dizini Ezra'nın omurgasına dayamış; bu pozisyon birkaç hafta önce Liam'ı zorladığımız pozisyona ürkütücü bir şekilde benziyor; Ezra onu feci şekilde dövmüştü ve biz de onu kulübümüzün arkasındaki kaldırımda kan kaybından ölmeye terk etmiştik.

Lanet olası bir tuzağa düştük ve bu bizim için hiç de iyi görünmüyor.

"Merhaba çocuklar." Liam gülümsemiyor. Anladığım kadarıyla şiddetten bizim kadar hoşlanmıyor. Pakhan rolü için uygun olmamasının bir başka nedeni de bu. Kan dökmek için midenizin olması gerekir ve Liam'ın tek derdi küçük zehirlerinin pis işleri onun için yapmasına izin vermek.

Thanatos'a bir bakış atıp irkildiğimi gizliyorum. Onu bayıltmak için çok yüksek bir doz gerekirdi, hızlı etki eden güçlü bir şey. Kolu şiddetli bir şekilde kasılıyor ve ben de ölmediği, sadece etkisiz hale geldiği için rahat bir nefes alıyorum.

Adamımız Ezra Reinoff gibi.

"Hadi bir oyun oynayalım." Liam Ezra'nın şakağına bir tabanca tutuyor. "Ne de olsa oyunları ne kadar sevdiğini biliyorum." Hepimize hitap ederken bile gözleri sadece Valentina'yı görüyor.

Onu izlemek. Onu ezberlemek. Onu kırmak. Kız ölümcül bir beyazlığa bürünürken dudaklarını yalıyor.

Korktuğu şey buydu. O gece, limuzinde, takipçisini cezbetmeye giderken donup kalmıştı. Yaralanacağımızdan korkuyordu. Liam bizi yakalarsa öleceğimizden.

Kurşuni dehşet damarlarımda sertçe pompalanırken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Bu Valentina'nın en kötü kabusunun hayata geçmesi.

O sırada Ezra öldürülmesinin zor olduğunu, rakibi fırsat bulamadan ilk hamleyi kendisinin yaptığını söylemişti. Ama şu anda, gözlerindeki o donuk bakış ve yüzünün kenarındaki kan iziyle, rakibini hafife almış gibi görünüyor.

Tüm hayatını kaçarak geçirdiği Azrail'le nihayet karşılaşmak üzere gibi görünüyor.

Liam silahı Ezra'nın şakağına daha sert saplıyor. "Buna Rus ruleti deniyor. Eminim duymuşsundur." Silahı doğrultup mermiyi yerine yerleştiriyor. Ya da mermi yatağı boşsa yerleştirmiyor. Hay sikeyim. Blöf yapıp yapmadığını anlamanın bir yolu yok.

Tetiği çekiyor.

Tek duyduğum Valentina'nın çığlığı.

Bölüm 11

VALENTINA

"Bırak aşkım, bitti. O öldü."

Kulaklarımdaki sert çınlama Mikhail'in tabancayı parmaklarımdan nazıkçe alırken söylediklerini duymamı zorlaştırıyor. Derin bir nefes aldığım da keskin barut kokusu burnuma çarpıyor. Mikhail'in elinden kurtulup Ezra'ya doğru sendeliyorum.

Kan çimlere sızıyor. Kalbim her zamankinden daha fazla çarpıyor, damarlarıma adrenalin pompalıyor. Gözyaşlarım gözlerimi yakarken görüşüm bulanıklaşıyor.

Tek bir kalp atışında her şey değişti.

Ezra gözlerini kırptırarak bana bakarken ben göğsüne doğru yığılıyorum ve sertçe kucağına düşüyorum. İnliyor ve canının yandığını fark ettiğimde hemen geri çekilmeye çalışıyorum ama buna izin vermiyor. Bir kolunu belime doluyor ve beni kalçalarından yukarı kaldırarak üzerine oturmaya zorluyor.

"Seni incittim." Gözlerimin kenarlarında panikle yaşlar birikiyor. Andrei avucunu Ezra'nın omzundaki kurşun yarasının üzerine sıkıca bastırmış durumda ama ben yine de kendi baskımı uyguluyorum. "Seni ben vurdum."

Sesi alçaktan gürlüyor, Rus aksanı vücudundaki uyuşturucuya bağlı olarak normalden daha kalın. "Beni kurtardın, Lisichka." Yüzünü boğazımın sütununa gömüyor, kaba sakalını tenime sürüyor. "Ben hâlâ buradayım. Beni hisset. Kalbinin atışını hisset." Elimi omzundan çekip gömleğinin yakasının altına gömüyor,

kalp atışlarını hissedebilmek için avucumu göğsüne bastırıyorum. Ama atışı bu kadar yavaş olmamalı, hatta olduğundan daha fazla endişelenmeli. Ya vücuduna yeterince oksijen gitmiyorsa -ya da vurulmaya o kadar alışmış ki bunun ne kadar ciddi olduğunun farkında değilse- ya da ya-

"Valentina. Ben iyiyim. Benimle nefes al."

Birlikte derin nefes alıyoruz. O kadar derin ki ağrıyor. Tüm bu süre boyunca yüzünü boynumun kıvrımına yaslıyor ve eski Rus dualarını mırıldanıyor. Her biri derimin altına gömülüyor, yumuşak ve tatlı, tıpkı çocukken annemin bana okuduğu zamanki gibi. Ezra yıllar önce yatak odamın kapısının önünde durup korumam olarak görev yaparken bunları okuduğumu duymuş olmalı. Bunlar korunma ve şifa dualarıdır, kendiniz için değil, başkaları içindir. Ezra'dan duymayı hiç beklemiyordum.

Sonuncusunu bitirdiğinde, çene çizgime şefkatli bir öpücük konduruyor. "Güvendesin Valentina Violetta Baranova, kalplerimiz ne kadar uzakta olursa olsun."

Kanaması olan o olsa bile benim için endişeleniyor. Kalbim bu özverili adama karşı sevgiyle dolup taşıyor. Beni her zaman kendinden daha çok korudu. Hep bunun sebebinin pakhanının emir vermesi olduğunu düşünmüştüm, ama koruması bu şekilde başlamış olsa da, bir koruma görevlisi sorumluluğu için dua etmez. Arkalarında küçük bir orduyla düşman topraklarına herhangi biri için saldırmazlar. Cehennem gibi acıdığını bildiğim halde bir kurşun yarasını omuz silkerek atlatmayı ofiste sıradan bir günmüş gibi gösteriyor. Sadece bu da değil, birkaç dakika önce ölümle el ele tutuştu.

Bunların hepsini ve muhtemelen benim bilebileceğimden çok daha fazlasını benim için yaptı.

Yeminindeki ciddiyet hiç bu kadar önemli olmamıştı. Bu adamı daha önce nasıl hafife almışım bilmiyorum. Ezra. Adı dudaklarımdan bir fısıltı olarak döküldü. Bilmiyorum.

Ne diyeceğimi. Ona ne kadar minnettar olduğumu göstermek için hiçbir şey yeterli olmayacak.

Ezra gözlerini benimkilere kaldırıyor ve şimdiye kadar söylenmemiş her şey o tek bakışla aramızdan geçiyor. Kelimelere ihtiyacı yok. Hiç olmadı.

Dudaklarını yavaşça, maksatlı bir şekilde bastırarak beni öptüğünde, kelimelere de ihtiyacım olmadığını fark ediyorum. Konu Ezra olduğunda değil.

Mükemmel teselli anımız, birbirimizden ayrıldığımızda ve gerçekler tekrar ortaya çıktığında sona erer.

Ezra'yı vurmuş olabilirim ama Liam'ı öldürdüm.

Cesedi tam önümde yatıyor, bağırarak bir avuç kurşun sıktıktan sonra yol kenarına düşmüş. Ezra'nın kollarını arkasında tutan uşak da öldü -Andrei onu da Liam'ı vurduğum anda vurdu.

Liam'a bakmaya devam ediyorum, bana saldırmasını bekliyorum. Beni boğmasını. Bana fahişe demesini. Kalçasına sapladığım bıçağı alıp kaburgalarımın arasına sokmasını. Beni öldürmesini, böylece başka kimsenin bana sahip olamamasını.

Bunların hiçbirisi gerçek değil. Ne Liam'ın ölmüş olması, ne Katya'nın ölmüş olması, ne de tüm adamlarımın ve benim hayatta ve yeniden bir arada olmamız.

Andrei zırhlı muhafızlara emir verir ve saniyeler içinde uşağın cesedini sürükleyerek götürürler. Ancak onlar Liam'ı hareket ettirmeden Mikhail ilerleyişlerini durdurmak için elini kaldırıyor. Eski erkek arkadaşımın cesedinin önüne çömelip ıslık çalıyor. "Kahretsin Valentina, daha önce söylediklerimi ciddiye almışsın. Onu tam göğsünden dört kez vurdun. Dur, hayır, ön kolunu da sayarsak beş."

"Artık saymıyorum Mikhail." Ezra'nın omzunun üzerinden gözlerimiz buluşuyor. "Saymayı bıraktım."

Dudakları kaşlarını çatarak seğiriyor. "Daha işim bitmedi." Kalçasına bağladığı av bıçağını çıkarır ve Liam'ın vücudunu oymaya başlar, bu sırada nefesinin altında bir şeyler mırıldanmaktadır. Ezra onun ne dediğini anlıyor

Anında ve ikili birlikte Rusça sayarak mırıldanıyor.

Mikhail'in Liam'ı sırtüstü yatırıp bıçağı vücudunun her yerine, bulabildiği her yere saplamasını izliyorum. Adama acı çektirmek için çok geç olmasına rağmen, doksan dokuza ulaşana kadar sayarak onu kesiyormuş gibi yapıyor. Sonra bakışları bana kayıyor. "Sıra sende."

Mikhail ellerini koltuk altlarımdan geçirip beni kucağına çekerken Ezra beni bırakıyor. Bıçağın sapını avucuma bastırıyor ve elini benimkinin etrafına sararak silahı yerine sabitliyor. "Bir tane daha, malyshka. Son bir tane," diye mırıldanıyor ve kulağımın arkasındaki yumuşak noktayı öpüyor. "İyi hissettirecek, söz veriyorum."

Liam'ı binlerce kez bıçakladığımı hayal ettim. Boynundaki ya da kalçasındaki atardamarı kesmeyi ya da taşaklarını teker teker kesip boğazına sokmayı. Daha önce hayal bile edemeyeceğim acayip şeyler. Asla istemeyeceğim şeyler.

Ama bana zarar verdi, beni çaldı, bana saldırdı. Adamlarımı öldürmeye çalıştı. Ezra'ya ilaç verdi, büyükannemi zehirledi, yıllarca beni gazladı ve hala beni sevdiğinde ısrar etme cüretini gösterdi.

Ne lanet bir kabus.

Bıçağı sıkıca kavıyorum ve derine daldırıyorum. Ucu tırtıklı ve Liam'ın etini oyarken iğrenç, ıslak bir ses çıkarıyor. O hissedemiyor ama ben hissedebiliyorum. Yemek odasında onu kalçasından ve uyluğundan bıçaklamak hızlıydı. Ona bir sustalı sapladığımda öfke dolu bir bıçak darbesi. Ancak bu yavaş, kasıtlı ve bir şekilde katartık.

Mikhail bıçağı daha derine saplamama yardım ediyor, Liam'ın iki kaburgasının arasına sokup kalbine saplıyor. Keşke hala atıyor olsaydı. Keşke sevdiğini sandığı kadın onu öldürürken gözlerindeki dehşeti görebilseydim.

Sonunda onun hayatına sahip oldum ama istediğim şekilde değil. İhtiyacım olan şekilde değil.

Bir şekilde Mikhail bunu anlıyor.

Mikhail kulağıma mırıldanırken ben kafamda son sayıyı sayıyorum. Ezra yanımda gürlüyor ve birkaç metre öteden kanlı gösteriyi izleyen Andrei bile sayıyı yüksek sesle söylüyor.

Yüz.

Bıçağı cesedinde bırakacağız.

"Ne oldu-" Cümlemin ortasında duraksıyorum, yemek odasından çıktıktan sonra büyükannemin akıbetini sormalı mıyım diye düşünüyorum. Adamlarımın ona ne kadar kızgın olduğunu bildiğimden, cesedini nasıl kirlettiklerini ancak hayal edebilirim. Av onlardan çalınmıştı ama ölü kadının cesedine saygısızlık etmek hâlâ ellerinin altında.

Derin bir nefes alıyorum. Karanlıkta bırakılmaktan bıktım. Bilmek istiyorum. "Katya'ya ne yaptın?"

Mikhail boş boş mırıldanıyor, avuçlarının üzerine yaslanırken kayıtsız görünüyor ve kan lekeli çimlere dokunmaktan kaçınıyor. "Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, sana anlatırım."

"Ne kadar kötü?"

Omuz silkiyor ama dudaklarında yavaş bir gülümseme kıvrılıyor. "İncelik açısından daha iyi olabilirdi ama şimdilik idare eder. Ölümünün kanıtı için onu daha sonra geri almamız gerekecek elbette ama o zaman onunla ne yapacağımıza doğru düzgün karar verebiliriz."

"Onu gömmeyecek miyiz?"

Mikhail bir kaşını kaldırdı. "Gömülmeyi hak ediyor mu?"

Bu kararı bizim vermemiz gerektiğinin farkındayım. Ölümünden sonra ne yapacağına dair bir tercihi ya da herhangi bir yasal belgesi var mıydı bilmiyorum ama olsa bile biz bunlara uymak zorunda değiliz. Mikhail'in babası gömülmedi. Annem gömülmedi. Yaptığı ihanetlerden sonra Katya neden onurlandırılınsın ki?

"Hayır," diye karar verdim sonunda. "Hayır, yok."

Doktorlar ellerinden geldiğince omzuna yama yaparken Ezra sessizce bizi izliyor. Yakında bir doktor tarafından düzgün bir tedaviye ihtiyacı olacak ama şimdilik nakil için stabilizasyon yeterli olacaktır. Ona Rusça triyaj soruları sorup duruyorlar ama Ezra bunları duymazdan geliyor. Parmaklarımızı birbirine kenetleyerek, sağlam koluyla beni tekrar kucağına çekiyor ve Mikhail'den alıyor. "Söyle bana Lisichka, nasıl hissediyorsun?"

Ezra'nın çenesini kavıyorum ve doktorun yolundan uzak durmaya çalışıyorum. "Bunu sana benim sormam gerekirdi." Aslında nasıl hissettiğimden ya da nasıl hissetmem gerektiğinden emin değilim. Bir zamanlar sevdiğim insanları kaybetmenin üzüntüsü, bize bir daha zarar vermeyeceklerini bilmenin verdiği güven ve iyi olacağımızın verdiği rahatlama arasında tüm duygularım birbirine karışıyor. "Hissediyorum ..." Derin bir nefes alıyorum ve kalbimin içindeki çalkantıyı değerlendiriyorum. Özümde nasıl hissediyorum?

Cevap nefes verirken geliyor. "Her şeyden çok rahatladım." Elimi gözlerime sürüyorum, gözyaşlarımın akmasını bekliyorum ama akmıyor. "Hayatta olduğunuz için, beni kurtarmaya geldiğiniz için, hepiniz burada olduğunuz için çok rahatladım." I baküzerinde Ezra'nın Omuz için Andrei, Riot'ın yanına çömelmiş iki sağlık görevlisiyle konuşuyor. Onu yüz siperi olmadan görmek ve daha yaşlı daha I düşündüm, ve en soluk İPUCU . Koyu renk sakalına kır düşmüş, gözlerinin etrafındaki kaz ayakları kırışmış. Ya beyin sarsıntısından ya da vücudundaki toksinlerden dolayı boş boş önüne bakıyor. "Adı ne demiştin?" Liam'ın silahının boş ateş alması ile benimkinin göğsüne boşalması arasındaki bulanıklıkta, adamlarımızdan biri arkadaki baygın adama doğru koşmaya başladı - adamlarımı bulması için gönderdiğim, geçen hafta emirlerimi sorgusuz sualsiz ve kınamadan yerine getiren adam. Riot olarak tanıdığım adam. Ezra beceriksizce parmaklarını saçlarıma doluyor, hepsini bir arada tutan gevşek düğümü çözerken saç tellerini çekiyor.

"O Thanatos. O iyi olacak. İlaç onu kıramaz."

Riot ismi bir Yunan tanrısının ismiyle kıyaslandığında çocukça geliyor. Riot'a malikaneye gidip

Andrei ile temasa geçmesini, ama eğer orada değillerse, ne pahasına olursa olsun, mümkün olan en kısa sürede onları bulmasını söyledi. Görevini fazlasıyla yerine getirdi. "Ondan seni bulmasını istedim."

Ezra başını sallar. "O Bratva'nın eski bir üyesi. Nasıl çalıştığımızı, nasıl düşündüğümüzü biliyor."

Mikhail gözlerini devirir. "O senin nasıl düşündüğünü biliyor. Ama ben? Ben hâlâ bir muammayım, yorgun bir muamma. Artık gidebilir miyiz?" Bacağını avuçluyor, serin gece havası çıplak kıkırmı gıdıklayana kadar elini yavaşça uyluğundan yukarı kaydırıyor. "O mudaktan kurtulduğun için çok fazla övgüyü hak ediyorsun. Takdirimin derinliğini biraz daha az bir yerde göstermek isterdim." Burnunu kırıştırıyor. "Lanet olsun. Burası leş gibi kokuyor." Dikkatini Ezra'nın gözlerine ışık tutan doktora çeviriyor. "Henüz temizlenmedi mi?"

Doktor Mikhail'e ters ters bakar. "Bay Reinoff'a da söylediğim gibi, bir hastaneye gitmesi gerekiyor."

"Hayır." Ezra beni kucağından kaldırıp Mikhail'e teslim ediyor, sonra da zorla ayağa kalkıyor. Elimi onun elinin içine koyana kadar gözleri kamaşıyor ve güçlü bir çekişle beni ayağa kaldırıyor. "İşimiz bitti."

"Bay Reinoff-"

"Biz gidiyoruz." Sıhhiyeciyeye sert bir bakış attı. "Thanatos ve kardeşini Baranova yerleşkesine götür."

Riot'ın yanında diz çöken adam onun sivri elmacık kemiklerini ve kuzguni saçlarını paylaşıyor. Riot'un devasa kasları ve dağınık sakalları olmasa neredeyse ikiz sayılabilirlerdi. Gözlerimiz buluşuyor ve yabancı çenesini bana doğru kaldırıyor.

"Riot-Thanatos'un büyükannem için çalıştığını sanıyordum?"

Ezra homurdanıyor, bakışlarımı Riot'un baygın yattığı yere doğru takip ediyor. "Ne düşünürse düşünsün, o ailenin bir parçası. Bratva'yı kandan ayıramazsın." Ezra iç geçirerek beni yanına çekiyor ve sağlam kolunu omzuma atıyor. "Bırak bizi gidelim. Mikhail, arabayı getir."

Mikhail parmaklarını şıklatarak başka birine arabayı getirmesini emreder. "Sen araba kullanamazsın. Zar zor ayakta durabiliyorsun! Bırak da Valentina kendi başına yürüsün, Tanrı aşkına. Ona ağırlık yapıyorsun."

Ezra'nın sol tarafını tercih ettiği ve bana muhtemelen istediğinden daha fazla yaslandığı doğru olsa da, kolumu beline dolayıp sıkıca tutuyorum. "Diğer tarafını tut Mikhail ve bağırmayı kes."

Andrei önce Ezra'ya ulaşıyor, Ezra'nın yaralı kolunun altından zarif bir kolaylıkla kayıyor. "Hadi kardeşim, seni yatağa götürelim. Berbat görünüyorsun."

Bu, iri yarı adamın kıkırdamasına neden olur. "Göğüs plakan eksik. Valentina kopçayı kırdı mı yoksa karını becerdikten sonra unuttun mu?" Başını sallar. "Dikkatsizsin, pakhan. Seni her zaman koruyamam."

Sadece şakalaşmadıklarını, aynı zamanda Andrei ile daha önce yaptığımız seksi de tartıştıklarını fark ettiğimde yanaklarım kızarıyor. Ezra ve Mikhail biliyor.

"Bu kadar şaşırmış görünme, Malyshka. Paylaşmadığımız çok az şey var." Mikhail, arka bahçede bize yol gösterirken bana göz kırpmıyor. "Az önceki küçük buluşmanız, aksi takdirde kasvetli geçecek bir hafta için çok gerekli bir vurguydu."

Bahçelerdeki kargaşanın içinden geçerek, devrilmiş beton heykellerin etrafından dolanarak ve çok sayıda maskeli cesedin üzerinden geçerek arka kapıdan caddeye çıkıyoruz. Tüm alan kordon altına alınmış ve bize açık bir yol bırakılmış. Bölgede daha fazla silahlı koruma var ama neyse ki biz yalnız kaldık. Bir SUV'un arkasına doluşuyoruz, Ezra hepimizin ortasında sıkışmış durumda. Ayrı oturmak için yeterli yer var, ama hiçbirimiz zahmet etmiyoruz, bunun yerine uzuvlarımızı birbirine dolayarak arka sıranın tamamını kaplıyoruz.

Adamlarım etrafımda dolanırken.

Ezra'nın teni ne kadar solgun ve göz kapakları ne kadar sık kapanıyor olursa olsun, beni kucağına almakta ısrar ediyor, kollarını göbeğimin etrafına

herhangi bir emniyet kemeri. Mikhail ayak bileğini benimkinin etrafına doluyor ve bir elini aralarına sokabilmek için kalçalarını birbirinden ayırıyor. Klitorisimle oynamasını bekliyorum, ama o pencereden dışarı bakarken iç uyluğumu nazikçe okşamaktan memnun görünüyor, şehrin sokaklarında gümbür gümbür ilerlerken gözlerinde dalgın bir bakış var. Andrei, Ezra'nın diğer tarafını tutuyor, kolumu göğsüne yaslıyor ve parmak kemiklerimin her birini öpüyor, kendisi de düşüncelere daldığı için bakışları odaklanmıyor.

Şimdi yalnız olduğumuz için yorgunluk belirtilerini görebiliyorum. Gözlerinin altındaki koyu halkaları. Başları öne eğik. Nasıl tek kelime etmediklerini, hatta birbirlerine bakmadıklarını.

Üçünün arasına kıvrılma arzusu beni çok etkiliyor ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en kabarık, en beyaz yatağa yayıldığımızı hayal ediyorum. Uyuduğumuzu. Liam ve Katya tehdidinin olmadığı yeni bir dünyada, onların kollarında çırılçıplak uyanmak kulağa mükemmel geliyor.

"Nereye gidiyoruz?" Başımı Ezra'nın omzuna yaslayarak soruyorum.

Mikhail konuşuyor ve bakışlarını bana doğru çeviriyor. Turuncu sokak lambalarının yanından geçerken, ısıltıları gözlerindeki bakır benekleri belirginleştiriyor. Sorumla birlikte hafifçe kendine geliyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Güvenli evlerimizden biri. Sanırım bunu seveceksin."

Ezra çenesini omzuma dayayarak, "Her zaman senin eşyalarını beğeneceğini düşünüyorsun," diye homurdanıyor.

Mikhail dudaklarını büzerek, "Öyle," diye homurdanıyor. "Özellikle benim eşyalarım. İkinizin aksine ben zevk sahibiyim. Eminim onu ormanda bir kulübeye koyarsın, rustik olduğunu iddia edersin." Eli daha yukarılarda geziniyor, öncekinden daha hassas tenimle alay ediyor. Kalçalarımın arasına elektrikli bir vızıltı yerleşiyor. "Valentina'ya iyileşmek için ihtiyaç duyduğu türden manzaralar sunacağım. Gerçekten güzel bir şey - bir kraliçenin hak ettiği türden bir manzara."

Güvenli bir evin neye benzeyebileceğini hayal etmeye çalışıyorum ama aklıma gelen tek şey, Liam'ın elbisemi yırttığı bodrumdaki oda gibi beton bir panik odası oluyor. I shiver at the memory, and Ezra rumbles a soothing shhh in my ear, kissing the curve of my neck.

Andrei mantığın sesi olmaya devam ediyor. "Yakında varacağız, o zaman Ezra'nın dinlenmesi gerek. Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilir."

"O zaman uyanık kalması gerekiyor," diye karşı çıkıyor Mikhail, gözlerinde bir parıltı beliriyor. "Gözlerini açık tutacak bir şey biliyorum." Parmakları daha yukarı gidiyor, parmak eklemleri kıvrımlarımın arasından klitorisime sürtünüyor ve beni nefessiz bırakıyor. Başka bir sokak lambasının yanından geçerken bakır gözleri dans ediyor ve üst dudağının üzerinde kayan dilinin hızlı görüntüsü doğrudan içime bir sıcaklık gönderiyor.

"Hepimiz seni özledik, Malyshka. Öyle değil mi çocuklar?"

Andrei'nin dikkati tekrar bize kayıyor, ağırlığı koltuğunda kayıyor. Dudaklarını parmak uçlarımdan birine doluyor ve diliyle onu okşuyor. "Mmm. Çok fazla."

Mikhail klitorisime daha fazla baskı uygulayıp kalbimin pompalamasını sağlayacak kadar sert bir şekilde ovarken omurgamda bir elektrik çarpması oluyor. "Bunun dinlenmek sayılacağını sanmıyorum."

Bu gece olanlardan sonra herhangi birimizin azgın olması delilik. Gerçekten, delilik. Biz deliyiz. Seks aklımızdaki son şey olmalı. Ama Andrei'nin dölleri beni ıslatıyor ve ıslatmasa bile Mikhail'in parmağını içime sokarken köpek dişlerini göstermesi beni kesinlikle tahrik ediyor.

Araba durur ve parlayan parmak ucunu ağzına götürüp emerek temizler. "Mmm, hatırladığım kadar tatlı."

Andrei arabanın kapısını iterek açıyor ve beni Ezra'nın kucağından alıp dışarıda yere bırakıyor. Kum ayak bileklerime dolanıyor ve soğuk bir okyanus esintisi elbisemi kalçalarıma doğru savuruyor. I

bulutlu bir gökyüzünün altında mürekkep siyahı, karanlık, sonsuz okyanusa bakıyor.

Mikhail ve Ezra arabadan iner inmez arabanın kapıları çarpıyor. Mikhail ellerini omuzlarıma koyuyor ve bedenimi aniden okyanusun dalgalarına doğru çeviriyor. "En sevdiğim saklanma yerine hoş geldiniz."

İlk başta tek gördüğüm okyanus, ama bu imkansız. Arkamda kükrüyor, her zamankinden daha güçlü bir fırtına tehdit ediyor. Kenarlarını fark edene kadar önümdeki imkânsız dalgalara bakıyorum - her iki tarafta gölgede kayboldukları karanlık boşluk cepleri.

Okyanusun kenarları yoktur. Sonsuzdur.

Dördümüz daha da yaklaşıyoruz, ayakkaabılarım bir kum tabakasının altına gizlenmiş ahşap bir geçide takılıyor. Seraba yaklaştığımızda, aslında baktığım şeyin camdan bir duvar olduğunu fark ediyorum. Arkamızdaki azgın okyanus, üzerinde mükemmel bir şekilde yansıyor, o kadar ki elimi uzattığımda buzlu püskürmesini tenimde hissetmeyi bekliyorum. Bunun yerine parmak uçlarım aynı derecede soğuk bir duvara çarpıyor ve tüm vücuduma bir titreme yayılıyor.

"Donmadan önce bizi içeri götür," diye tıslıyor Andrei. Ezra'nın ağırlığına destek olmasaydı, ikisinden birinin beni içeri taşıyacağından hiç şüphem yok. Camdaki yansımada gözlerini yakalıyorum ve gıcırdayan dişlerimin arasından gülümsemeye çalışıyorum.

"Kahretsin, Valentina, bekle." Mikhail avucunu kamufle edilmiş bir tarayıcıya vururken küfrediyor. "Neredeyse geldik." Kapının açılması için üç ayrı vücut taraması gerekiyor ve ardından üç zorba adam tarafından içeri alınıyorum. Evin içi de neredeyse dışarısı kadar soğuk ve Mikhail hızla termostatu ayarlayıp şöminede bir gaz ateşi yakıyor.

Alevin ilk titreyişinde odaya sıcaklık doluyor ve ben etrafımıza bakmaya ara vermeden şömineye doğru ilerliyorum. Alevlere bakıyorum ve ellerimi uzatarak umutsuzca soğğun kemiklerimden sızmasını bekliyorum.

Birinin ellerini belimde ve dudaklarını ensemdede hissedene kadar nabzım donmuş bir emeklemeden sabit bir atıma geri dönüyor.

"Seni özledim, Malyshka." Mikhail'in elleri eteğimin altından tenime dokunmak için aşağıya iniyor. Her tarafı sıcak, vücut ısısı elbisemden tenime yayılıyor, ateşten bile daha sıcak. "Seni düşünmekten deliye döndüm. Hepimiz öyle."

Ezra ya da Andrei'yi yakınımnda hissedemesem de izlediklerinden, dinlediklerinden hiç şüphem yok. "Ben de seni özledim. Hem de çok." Üçünü ne kadar özlediğimi düşündükçe kalbim sızlıyor. Bir yanıml onları tekrar göreceğime inanıyordu ama daha derin, daha karanlık bir yanıml inanmıyordu. Terk edilmişlik hissinin artık önemli olmaması gerektiğini bilmeme rağmen ani bir keder dalgasını yutarken boğazım ağrıyor. Onlar buradalar. Risklere rağmen beni bulmayı seçtiler. Onlara ne kadara mal olduğuna rağmen. Onları ne kadar incittiğine rağmen.

Mikhail elbisemin fermuarını arkadan açarken bir nefes çekiyorum. Hava hâlâ soğuk, meme uçlarımda çakıl taşları var ve hem kalbim hem de bedenim doldurulmak için can atarken, göğsümden başlayıp bacaklarımlın arasına yayılan muhtaç bir sızı bedenimin derinliklerinde çiçek açarken alt dudağımı ısırıyorum.

Onların sevgisine ihtiyacım var. Dokunuşlarına. Her şeylerine.

Elbisem parke zemine düşerken dışarı çıkıp arkamı dönüyorum. Andrei'nin gözleri alevleri yansıtıyor, birkaç adım ötedeki bir koltukta uzanırken bakışları yanıyor. Ezra şömineye bakan bir kanepeye oturmuş, kaslı kollarını kanepenin arkasına atmış. Her ikisi de kıyafetlerinin çoğunu çıkarmış, aniden üzerlerinde birbiriyle uyumlu siyah boxer ve tişörtlerden başka bir şey yok. Andrei gibi Ezra'nın da gözleri fal taşı gibi açılmış, bedenimi içine çekiyor.

Mikhail onaylarcasına mırıldanır. "Aynen öyle canım, gözün Ezra'nın üzerinde olsun. Uyanık kaldığından emin ol." Boynumu emerken başparmakları belimde daireler çiziyor ve Andrei'ninkinin yanında ikiz bir morluk yaratıyor.

Başka bir zing daha

Dişlerini klitorisime geçiriyor ve beni nefessiz bırakıyor.

Andrei öne doğru eğiliyor, kollarını dizlerinin üzerine koyuyor. "Bizi ne kadar özlediğini göster bebeğim. Duymamıza izin ver."

Mikhail'in elleri göğüslerimi kavrayıp başparmaklarını meme uçlarıma değdirdiğinde, serbest kalan iniltiyi durduramıyorum. Üç adamım da aynı anda inliyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en seksi seslerden biri.

"Bunu bir daha yaparsan," diye homurdanıyor Ezra, "duymak için bütün gece uyumayacağım."

Bölüm 12

VALENTINA

MIKHAIL BOĞAZIMA KARŞI TİTRİYOR, titreşimler vücuduma elektrik karıncalanmaları gönderiyor. Meme uçlarım geriliyor ve Andrei'yi dudaklarını yalarken yakalıyorum.

"Memelerini em, Mikhail." Boxerının içindeki çıkıntıyı avuçlayıp sıkıyor. "Senin ona verdiğiinden daha fazlasına ihtiyacı var."

"Acele etmiyorum," diye mırıldanıyor Mikhail, dilini boynumdaki taze çürüğe sürerek. Tekrar mırıldanıyor, göğüslerimi avuçlarının arasına alıp sıkıyor. Parmaklarının etrafından dökülüyorlar, her biri bir el için çok ağır. "Sana dokunmadan önce kalçalarından aşağı damlamayı istiyorum, malyshka" diye fısıldarken dudakları kulağıma değiyor.

Çekirdeğim hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor, acı verici bir şekilde boş. Daha fazlası için duyulan acının şiddeti ikiye katlanıyor. "Lütfen." Bu sözcük acınası bir iniltiden biraz daha fazlası, ama Mikhail'in tüm vücudu titriyor.

"Siktir, Valentina. Siktir." Nefesini içine çekiyor. "Eğer bunun için yalvarırsan bebeğim, beni boşaltacaksın." Dilini dişlerine vuruyor. "Ve senin içine gömülene kadar boşalmayacağım, anladın mı?"

Başımı sallıyorum ama dikkati göğsüme kaymış durumda. Mememi kaldırıyor, meme ucumu ağzına yaklaştırıyor ve dilini tepe noktasının etrafında döndürüyor. Sırtım ona daha iyi

ve sonunda beni ağzına alıyor, gözlerimin kapanmasına neden olacak kadar sert emiyor. Oh. Vay anasını. Dili kelimelerle kötü şeyler yapıyor, ama şimdi benimle oynarken ne kadar becerikli olduğunu fark ediyorum, ölçülü vuruşlarla ve dişlerinin sıyrıklarıyla zevkimi çekiyor. Bir sırtıtışla uzaklaşıyor, sonra dikkatini diğer tarafa çeviriyor, tırnaklarımı kafa derisine geçirirken inliyor.

Gözlerim Ezra'nın kilerle buluşuyor ve Ezra çıplak sikini boxerının bel bandının üzerinden kavrarken vücudum daha da ısınıyor. Başparmağını şişmiş ucun üzerinde yavaş ve sabit hareketlerle gezdiriyor. Bizim müstehcen gösterimizi izlerken çenesi sıkıca kenetleniyor, koyu renk gözleri kısılıyor. Yanındaki koltukta oturan Andrei yavaşça avucunun içine giriyor, aniden belden aşağısı tamamen çıplak kalıyor.

Beş yıl önce bana üç erkekle -sevdiğim üç erkekle- bir odada çıplak olacağımı söyleseydiniz, bunun imkansız olduğunu söyledim. Bratva gelinleri paylaşılmaz. Onlar sadece tasmalarını sıkı yumruğuyla tutan adamı memnun etmeye yarayan mallardır, daha fazlası değil.

Ama Andrei, Mikhail ve Ezra'nın bana bakışı, bana dokunuşu, beni sevişi ... Ben onların sahip olduklarından ya da oyuncaklarından daha fazlasıyım. Çok daha fazlası.

Mikhail'in dikkati dağılıyor, göğüslerimin arasındaki vadiye bakarken dudaklarının ve dişlerinin çekişi yavaşlıyor ... ve Liam'ın bıçağının tenimde bıraktığı izleri görüyor.

Ani bir endişe duygusu arzularımı yatıştırıyor ve beklediğim yolda kaydettiğimiz ilerlemenin neredeyse tamamını geri alıyor.

O. Onu üzerimden çekmek için umutsuz bir çabayla saçlarını çekiyorum ama o acıyı umursamıyor ve yüzünü göğüslerimin arasına sokuyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve en kötüsüne hazırlanıyorum. Başka bir adam tarafından işaretlenmiş olmanın çirkin hissi başını kaldırıyor ve ciğerlerimden nefesimi çalıyor. Ben hasarlı malım. Bir başkası tarafından dokunuldum. Ne de olsa beni istemeyecekler, bu şekilde değil-

Mikhail'in dilinin en alttaki yara izine yaptığı düz baskı dizlerimin bükülmesine neden oluyor. Kalçalarımı kavrayıp beni sabit tutuyor ve dilini daha yukarılara kaydırarak Liam'ın gelinliğimi vücudumdan söküp aldığı geceden kalan her bir sıg yara izini kapatıyor. Çoğunlukla iyileşmişler ama derim hâlâ hassas, özellikle de Mikhail dilinin sivri ucunu üzerlerinde gezdirdiğinde. "Dur," diye sızlanıyorum, omuzlarını sıkıca kavıyorum. "Lütfen."

En derin, en çirkin yara izine ulaşım üzerine şefkatli bir öpücük kondururken erimiş gözlerini benimkilere dikeyor. "Bunlar artık benim, Valentina. Benden durmamı isteyebilir, en tatlı sözlerle yalvarabilir ya da bana istediğin kadar bağırabilirsin. Fark etmez, çünkü dinlemeyeceğim. Bu konuda değil." Demek istediğini vurgulamak için yara izleri boyunca bir çizgi daha yalıyor, sonra da boyunun ölçüsünü alıyor. Arkamızdaki ateş yüz hatlarına sıcak bir parıltı yayıyor, çene hattının keskin hatlarını, mükemmel, yüksek elmacık kemiklerini ve bakışlarındaki ciddiyeti vurguluyor. Parmak uçlarını yanağıma değdiriyor, sonra yüzümü avucunun içine alıyor. "Hayatta değer verdiğim çok az şey var Valentina, ama sen onlardan birisin. En önemlisi. Ve değer verdiğim şeylere özen gösteririm." Yakınıma eğiliyor ve dudaklarına doğru iç çekiyor. "İzin ver şeytanlarının icabına bakayım, Malyshka, böylece sadece bana yer kalsın."

Yara izlerim, onları oyan iblis Liam'ın hatırasıyla kaşınıyor.

Kollarımı Mikhail'in boynuna doladım ve ona sarıldım. -Geçmişimin acısını geride bırakma sözüne. Son yedi gün, son yedi yıl, hepsi. İhanet, kalp kırıklığı ve her köşede pusuda bekleyen ölüm. Yeni bir şey istiyorum. Güneş ışığında altın gibi parlayan, daha parlak ve daha sıcak bir şey.

Bana değer verilmesini istiyorum. Sevmek istiyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, bedenimi onunkine yaslayarak, sıcaklığının ruhuma sızdığını hissederek, "beni al, Mikhail. İstiyorum ki

senin olsun-"

Sabırsızlıkla ağzımı talep ediyor, nazik dokunuşu bir kalp atışında vahşileşiyor, saçlarımı yumruğunun etrafına sarıyor ve sahip olduğum her türlü hava şansını çalıyor. Dudaklarımın kenarını yalıyor ve kayarak geçerken inliyor, kendisi için daha fazlasını talep ediyor. "Çok tatlısın," diye geveliyor, "böyle yalvarıyorsun, hepsi benim için-"

Öpücüğüne kapıldım ve tutkusuyla tükendim, beni geri götürürken tamamen onun merhametine kaldım. Ayaklarım yumuşak bir şeye değiyor ve beni durduruyor. "Benim için uzan, aşkım. Tam buraya." Ezra'nın uzattığı elden bir yastık kapıyor ve halının üzerine koyuyor.

Sırt üstü yattığımda, Mikhail beni desteklemek için ikinci bir yastık ekliyor ve bana Ezra ve Andrei'nin tamamen kalkmış yaraklarını göz hizasında mükemmel bir şekilde görme imkânı veriyor. "Bacaklarını aç bebeğim," diye talimat veriyor Andrei, sandalyesinde daha da geriye yaslanırken kendi bacaklarını daha da açıyor. "O mükemmel amcığı görmek istiyorum."

Bana söyleneni yapmaya fırsatım bile olmuyor -Mikhail önümde diz çöküyor, beni daha yakına çekmek için kıcımdan tutuyor ve dizlerimi göğsümün üzerinde gidebildikleri yere kadar bükerek beni odadakilere teşhir ediyor. Mikhail yarığıma bakıp dudaklarını yalarken kızarıklığım daha da artıyor ve boynuma doğru yayılıyor.

Ezra kendini yavaşça okşayarak, "Kız parlıyor," diye homurdanıyor. "Sence senin için hazır mı kardeşim?"

"Henüz değil. Bacaklarını benim için tut, aşkım." Kalçalarımı göğsüme doğru sardığımda, bırakıyor ve sikini dibinden kavırıyor. Kalçalarını yavaşça sallayarak bana sürtünürken kalın bir damar yan taraf boyunca titreşiyor, sonra uyarmadan amıma vuruyor. "Henüz kalçalarından aşağı damlatmıyorsun, değil mi malyshka?"

İçimdeki uyarılma nabızı atarken çekirdeğim sıkışıyor. Yaklaştım, çok yaklaştım. Ama başımı sallıyorum, çünkü hayır, henüz onun istediği seviyede değilim.

Dudakları memnun bir sırtışla kıvrılıyor. "Doğru, henüz o noktada değilsin. Ama oraya ulaşmak için neye ihtiyacın olduğunu ikimiz de biliyoruz. Birlikte çok özel bir anı paylaşmıştık, hatırlamıyor musun?" Sikini yarığımın üzerinde kaydırıyor, uyarılmamı yayıyor ve ucuyla klitorisime çarpıyor.

İçimden bir zevk sarsıntısı geçerken haykırıyorum. Tanıdık bir zevk. Bunu daha önce de yapmıştık ama biraz daha fazla kıyafet ve çok daha fazla mahremiyetle. Gözlerinde vahşi bir parıltıyla bana sürtünmeye devam ederken gözlerim açılıyor.

Herkes izlerken kendimi parmaklamamı istiyor.

Yavaşça, avuç içimi uyluğumun arkasından aşağı doğru sürüklüyorum ve uyluklarımın arasına ulaşmak için ön tarafa doğru dolaniyorum. Mikhail nezaketle devralıyor, daha fazla idare edemediğimde uyluklarımı tutuyor. Aletini yoldan çekmesini bekliyorum ama parmak uçlarım klitorisimin üzerinde dolanırken girişimi dürtüyor.

Sığ bir nefes alırken sırtımı yastıklara yaslıyorum. Bu hiç de aynı değil, bu çok daha iyi. Başımı arkaya atıp kendime dokunurken inliyorum, adamlarımın beni izlediğini, kendilerini okşadıklarını, benim kadar bundan zevk aldıklarını biliyorum.

Mikhail, parmaklarımı aşağıya indirip birini içeri kaydırduğımda bir hırıltıyla boğuluyor, geri çekmeden önce derinlere doğru kıvrıyor. Parmaklarımı klitorisime geri getirdiğimde, siki tekrar girişimi dürtüyor, ucu içeri kayıyor.

Birlikte inliyoruz ve Ezra kanepeden yüksek sesle küfrediyor. "Sikini çek, Mikhail, eğer sikişmeyeceksen. Mükemmel bir manzaranın önündesin."

"Siktir git," diye tıslıyor Mikhail, sadece ucunu içeri sokarken kalçalarını sallıyor, sonra geri çıkıyor, sonra tekrar içeri giriyor. Gerilmenin başlangıcını, ısıyı hissetmek acı veriyor, sadece onun geri çekilmesi için.

Parmaklarımı klitorisime doğru daha sert bastırıyorum, Mikhail'in kalçaları kekeleyip bir santim daha içeri kayarken inliyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor, dişleri kenetlenmiş,

çenesi sıkıca kilitlenmiş. "Nasıl bu kadar sıkı olabiliyorsun
bebeğim? Seni germek zorunda kalacağım

şısko sikimle dışarı çıkacağım, değil mi?"

Çılgınca başımı sallıyorum. Evet. Ne olursa. "Lütfen beni becer, Mikhail. Sikini içimde istiyorum." Bu istek yüksek perdeden bir inilti. İhtiyacım arttıkça ve kırılma noktama yaklaştıkça tenimde hafif bir ter tabakası oluşuyor.

Mikhail daha sert itiyor, klitorisime sürtünmek için yarığımın üzerinden geçerek dudaklarımdan bir çığlık atmaya zorluyor. "Önce senin boşalmana ihtiyacım var bebeğim, amının o kadar sıkı kenetlenmesine ihtiyacım var ki dölün dışarı sızsın. Bunu benim için yapabilir misin?"

Andrei yanımda beliriyor, sikini göğsümün üzerinde tutuyor. Başının altındaki bir damar, başparmağıyla işaret ederken zonkluyor. "Bizim için, zhena. Bizim için gel, biz de senin için gelelim." Ezra bir an sonra diğer tarafımda beliriyor, acı dolu bir homurtuyla diz çöküyor. Aletini yüzüme doğru yumrukluyor ve ulaşamayacağım kadar yükseğe kaldırıyor. Dövmeli parmakları kolaylıkla uzunluğunun üzerinde kayıyor ve keşke ağzıma indirse diyorum. Boşaldığında sikinin nabzını dilimde hissetmek istiyorum.

Andrei diz çöktüğünde mememi tutuyor ve parmak eklemleri arasında meme ucumu sıkıştırıyor, acıdan çok zevk versin diye üzerine tükürüyor. Üçü de ateşli bakışları altında bedenimin seğirmesini izliyor, inlemelerim sessizleşip gözlerim kapandığında amıma odaklanıyorlar.

O kadar sert boşalıyorum ki, dünyam tek bir beyaz-sıcak zevk noktasına çöküyor. Ciğerlerimdeki hava sıkışıyor, zihnim bir anlığına donuyor ve tek yapabildiğim hissetmek oluyor. Sırtımdaki pelüş halıyı. Kalçalarımıdaki morartıcı kavrama. Sıcak döl çizgileri göğsümü ve boynumu çiziyor.

Ezra ve Andrei sözlerini tuttular ve ben geldiğimde geldiler.

Şimdi sıra Mikhail'de.

Görüşüm netleşene kadar bekliyor, siki deliğime doğru seğiriyor. "Damlayan ıslak, bebeğim. Tam ihtiyacım olan gibi." Sikini kıvrımlarımın arasından geçiriyor, uyarılmışlığımı shaftının üzerine yayıyor ve inliyor. "Sen mükemmelsin Valentina, benim için çok mükemmelsin." Kalçalarını kaldırıyor ve ucunu

Dudaklarım, kalçalarımın arkasına daha sert yaslanarak beni yere sabitliyor. Ne kadar ıslak olduğuma rağmen yavaş ilerliyor, kendini amımın etrafında çırpınmasının tadını çıkarmaya zorluyor.

Etrafımızdaki havada seks kokusu dolaşıyor, şöminenin dumanını bastırıyor ve Mikhail bir santim daha içeri kayarken ve Ezra boşalmasına ve sarsıntıya rağmen hala sert olan sikini göğsüme sürttüğünde muhtaç bir nefes alıyorum. Andrei kalçamı tutuyor ve Mikhail'e daha iyi erişim sağlamak için daha uzağa çekiyor. "Onun tatlı amını doldur kardeşim. Bunu yaptığında tekrar boşalacak."

Mikhail sertçe nefes veriyor, gözleri parlıyor. "Çok daha iyi." Sert bir hamleyle, yolun geri kalanını eve çarpıyor. Beni sertçe sikerken, kalçalarımızı acımasızca birbirine vururken, beni almaya zorlarken dudaklarından hızlıca Rusça uçuyor. Nefesimi tutamıyorum, dibe vurup derin bir şeye çarptığında zar zor bir parça hava çalıyorum ve vücuduma şok dalgaları gönderiyorum.

Beni sikerken Mikhail'i izlemek istiyorum. Boşalırken çözülmesini, göğüs kaslarının seğirmesini ve dalgalanmasını, daha derine inmek, daha sert boşalmak, ikimizin de her zaman istediği şekilde beni doldurmak için sırtını eğmesini görmek istiyorum.

Ama Ezra'nın gözleri benimkileri alıyor, nihayet uyuşturucunun sersemliğini aşip yüzüme odaklanıyor. Zaten kıpkırmızı olmasaydım, bakışları beni içten dışa yakardı. O gece yarısı gözlerinde benzersiz bir ihtiyaç yayılıyor, ereksiyonunun köprücük kemiğime baskısı ısrarcı, ancak Mikhail'in topuklarını kazma ve horozunu amımın derinliklerinde öğütme şekliyle karşılaştırıldığında, bir şekilde yumuşak. Ona doğru sıcak hava üflüyorum, bir şekilde kolumu kalçasından geçirip elini tutmayı başarıyorum. Parmaklarımızı birbirine geçirip sıkarak onu daha da yakınımaya çekiyorum.

Yüzünde anlayış dalgaları beliriyor ve ağzımı kendi boyuna çekmek için başımın arkasını kavlıyor. "İstediğin bu mu, Lisichka? Hm?" Dilimi ağlayan yarığına değdiriyorum ve ucunu ağzımın yanından geçirirken inliyor.

Dudaklarım. Tuz dilime çarpıyor ve açgözlülükle emiyorum, yutabildiğim kadarını yutuyorum. "Siktir, Valentina, siktir."

Mikhail bu duyguyu yineliyor, iç duvarlarıma sürtünmek ve anı dışarı çekmek için hızını yavaşlatıyor. "Kahretsin, Malyshka, nefes kesicisin, bunu biliyor musun? Tanrım, o kadar sert boşalacağım ki..." Kendini derinlere gömerken sesi kesiliyor, siki her salınımında seğiriyor, sıcak, ıslak ve lezzetli...

Ezra bir iniltiyle başımı aşağı doğru tutuyor ve tekrar boşalırken kendini boğazımın arkasına gömüyor. Onu yutarken gözlerim yaşlarla doluyor, havaya ihtiyacım var ama gitmesine izin vermek istemiyorum. Nefes verirken sikini yavaşça çıkarıyor ve eğilip alnıma bir öpücük konduruyor. "Sen en iyi ilaçsın," diye gürleyerek şakağımı okşuyor. "Güzel tilki."

Ezra'nın elini sıkıca tutuyorum, sonra diğer elimle Mikhail'e uzanıyorum. Hızla kavıyor ve sıkıca tutuyor, kalçalarını nazik bir süzülüşle itmeye devam ediyor, benim onu bıraktığım gibi o da beni bırakmak istemiyor.

"Seni seviyorum." İkisinin de elini sıktım, önce ikisine sonra Andrei'ye baktım. Benim için gelmişlerdi. Sadece buraya, bu seks dolu odaya değil, beni kurtarmaya gelmişlerdi. "Beni geride bırakabilirdin ama bırakmadın." Duygularım taşmakla tehdit ederken alt dudağımı sertçe ısıırıyorum. Lanet olsun. Bir kraliçe ağlamamalı. Bu konuda ağlamamalıyım.

Ama duygulandım. Beni o cehennemden çıkarmak için hayatlarını tehlikeye attılar. "Teşekkür ederim."

Andrei baldırımı öpüp tekrar yere indiriyor. "Zhena, sevgilim, seni geri getirmek için dünyanın öbür ucuna kadar peşinden geliriz."

"Cennete ya da cehenneme," diye mırıldanıyor Ezra, elimin arkasına bir öpücük kondurarak. "Senin için kapıları kırıp geçeriz."

Mikhail bacaklarımı yere indirirken avuçlarını kalçalarıma sürtüyor. Kaşlarının arasında bir tutam var.

İçime o kadar sert boşaldıktan sonra orada olmaması gereken bir şey. "Hala anlamadın mı?" Birbirimizle göz göze gelene kadar vücudumda geziniyor. Alt dudağımı ısıyorum, ta ki o içeri girip dudaklarımda eriyen bir öpücük çalana kadar. Öpücükte bizim için yeni olan, kalbimi sıcaklıkla dolduran yumuşak bir kenar var. Adım dudaklarından kısık bir fısıltıyla dökülüyor. "Valentina. Benim aşkım. Benim hazinem."

"Moya zhena."

"Lisichka."

Gözlerimi açtığımda hepsinin bana hissettiğim aynı şefkatle baktığını ve bunu bana geri yansıttığını görüyorum. Mikhail yanağımı okşuyor ve o kadar güzel gülümsüyor ki nefes alamıyorum.

"Sana aşığım Malyshka, hem de çok aşığım." Beni derinden öpüyor, beni büyüsunün altına çekerken nasıl nazik olunacağını unutuyor ve beni kollarıyla sarıyor, erimiş çekirdeğimin içine tıpkı kalbimin içine girdiği kadar kolay bir şekilde geri kayıyor.

Bir ritim tutturuyoruz, üçümüz de yeniden bir araya geldiğimize göre artık işimiz bitmiş sayılmaz, birbirimizi tüketmişiz, dünyaya yenilmişiz, hayatta kalmak için sadece kendimize ihtiyacımız var.

Burası evimiz. Her zaman evimizdi.

Bölüm 13

VALENTINA

Havada asılı kalan seks ve sigara dumanı kokusuna uyanıyorum, ikincisinin kuyruğu başımın üzerinde kıvrılıyor. Sağ kolumu göğsüne bastıran kişiden -Mikhail'den- çekip kurtarıyorum ve sol bacağımı Andrei'nin kalçalarının arasından kurtarıyorum. İkisi de mışıl mışıl uyuyor ve tavandan tabana pencerelere vuran yağmurun şıpırtısına karşı hafifçe horluyorlar.

Büyük odaya geçip yatağa uzandığımız anda Mikhail bayıldı. Onun hemen arkasında Andrei vardı, en azından kafasını bir yastığa koymayı başarmıştı, bu da Ezra ve bana arada bir yerde kendimize yer bulmak zorunda bıraktı. Ezra'nın parmaklarının saçlarımda gezinmesi beni derin bir uykuya daldırırken, birkaç dakika içinde bilincimi kaybettim.

Vücut parçaları ve çarşafar arasında ona doğru uzanıyorum, onu hissetmediğimde karanlıkta gözlerimi kısıarak bakıyorum. "Ezra?" Yerde cesedini ararken kalp atışlarım hızlanıyor ama neyse ki parke boş. Yataktan düşmemiş, yani yakınlarda bir yerde duruyor.

Şimşek çaktığında, cumbalı pencerenin yanında soluk, turuncu bir parıltı yakalayana kadar duman izini takip ediyorum. Ezra sigarasından bir nefes çekiyor, dumanı ciğerlerinde tutuyor. Konuşana kadar uyandığımı fark ettiğinden emin değilim.

"Uyuyor olman gerekirdi." Yavaşça nefes veriyor ve dumanını bana doğru üflüyor. "Gözlerini kapat, Lisichka. Çok uzakta değilim."

Mikhail'in kalçasının altından bir battaniye çekip çıkarıyorum. Battaniyeyi omuzlarıma atıp yatağın kenarına geçiyorum ve hızla Ezra'nın yanına gidiyorum. "Burada donuyor olmalısın." Parke neredeyse ayaklarımın altında donuyor ve çıplak bacaklarıma doğru esen rüzgâr beni ürpertiyor. "Benimle yatağa gel."

Bir kolunu belime doluyor ve beni kucağına çekiyor. "Yorgun değilim." Koltuk ortalama boyda iki kişi için yapılmış, bir dağ ve sevgilisi için değil. Onun kaslı kalçaları ve benim kalın kalçalarımınla koltuğun tamamını kolayca dolduruyoruz. Kollarımı boynuna doluyorum ve battaniyeyi ikimizin üzerine örterek kalan sıcaklıkla bizi koza gibi sarıyorum. Fazla değil ama Ezra'nın boğazının arkasından memnun bir ses çıkarmasına yetiyor.

"Neden uyuyamıyorsun? Ağrın mı var?" Bu gece yaşadığımız onca şeyden sonra bu soru aptalca geliyor ama yine de sormak önemli. Aklından geçen pek çok şey olabilir ve onu bütün gece tavana bakmak yerine yatağa, uykuya geri döndürmek için hangi düğümü çözmem gerektiğini bilmek istiyorum.

Parmaklarını buklelerimin arasında boş boş gezdiriyor, eli pürüzsüz bir şekilde taranana kadar düğümleri ayırıyor ve lüleleri ayırıyor. Derin nefes alıp yavaşça verirken etrafımızda dumanlar yükseliyor. "Ben ..." Bir gök gürültüsü odayı dolduruyor, gözlerinde parlak beyaz bir şimşek çakıyor. "İlaç tedavisi görüyorum. Uykuyu bulmayı zorlaştırıyor."

Ona bir ilaç verildiğini bilmiyordum ama yine de daha önce böyle bir konu hiç açılmamıştı ve sormak aklıma gelmemişti. "O zaman uykusuzluk bir yan etki mi? Melatonin denediniz mi? Doktorunuz ne diyor?"

Dişlerinin arasına sıkıştırdığı sigaranın etrafında homurdanıyor. "O tür ilaçlar değil. Bu sadece acil durumlar için." İç çekerek başını arkasındaki cam bölmeye yaslıyor. Devam etmeden önce bir gök gürültüsü sesi daha duyulur. "Ben yaparım"

uyuyamazsın, Valentina." Saçlarımla oynamaya devam ederken yavaşça nefes veriyor. "Uyku seni hedef haline getirir. Seni özensiz yapar. Yorgun değilsen, hazırlıksız değilsen ölemezsin." Sigarasının ucundan düşen küller battaniyemize değmeden sönüyor. "Bu yüzden hapları alıyorum. Uyumuyorum. Pakhan ve zhena uyuyabilsin diye nöbet tutuyorum. Merak etmesinler, çünkü ben buradayım. Ben uyanık olduğum için onlar uyuyamıyor."

Sözlerinin ağırlığı ciğerlerimdeki nefesi çalıyor. "Ne zamandır uyanıksın Ezra?"

Parmaklarını, dokunuşundan kurtulan birkaç buklenin etrafında dolaştırıyor. "Birkaç gün."

Soruyu geçiştirmeye devam ederken gözlerim kısılıyor. "Kaç kişi?"

Umursamaz bir omuz silkmeye sigarasını kenara çekip küllerini parkenin üzerine bırakıyor. "Birkaç tane."

Ağrıyan göz kapaklarımı ovuyorum. Bu konuşma için yeterince uyumadım. Tanrı bilir ne kadar zamandır hiç uyumamıştı. "Uyuman gerek Ezra. Sürekli uyuşturucu ve testosteronla idare edemezsin. Kocamın bir bütün olmasını istiyorum, bu da sağlıklı ve tam tahıllarla beslenmesi ve her gece sekiz saat uyuması anlamına geliyor. Tamam mı?"

Bir nefes daha çekiyor. "Andrei sekiz saat uyuyamaz."

"Ondan bahsetmiyordum."

Bu Ezra'nın dikkatini çeker. Bir anda canlandı ve daha dik oturmak için ağırlığını değiştirdi. "Ya çılgınca bir planın var ya da büyük bir sorunun. Andrey senin başka bir adamla evlenmene izin vermez. O sana aşık."

Andrei'yle sahip olduğumuz şey hakkında ilk kez birinin bu kadar rahat konuştuğunu duyuyorum ve bu kalbimi ışıkla dolduruyor. Ezra aniden yüzünü buruşturduğunda öpmek için ona doğru eğiliyorum. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve gövdesine ağırlık vermemeye dikkat ederek hemen geri çekiliyorum. "Kahretsin, sana dokundum mu-" Kurşun yarası kelimeleri dilimde ekşidi-"um, bandaj?"

Ezra bileklerimi avuçlarının arasına alırken nefesini tutuyor. Dokuma battaniye omuzlarımdan düşüyor ve kalçalarımızın etrafında birikerek bizi soğuk havaya boğuyor. Gözlerini göğsüme dikip çıplak bedenimi inceliyor ve kan dolaşıma bir ısı dalgası gönderiyor. Bileklerimi okşayarak birini dudaklarına götürüyor ve nabız noktama bir öpücük konduruyor. "Bana her yerimden dokunabilirsin, Lisichka. Seninleyken acı hissetmiyorum."

Cesur yalanlar, ama tatlı yalanlar.

Bu sefer yaralanmasını önlemek için daha dikkatli bir şekilde eğildim ve dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. "Benim için kurşun yedin. Sana hiç teşekkür etmedim."

Ona yer açmak için geri çekildiğimde, bana izin vermiyor, ileri atılıyor ve bir öpücük daha çalıyor, sonra bir tane daha, bir tane daha, nefesim kesilene ve ağrıyana kadar.

Sesi dudaklarımda gürleyerek daha fazlasını vaat ediyor. "Teşekkür istemiyorum." Şaşırtıcı derecede nazik, ısrarcı ama sabırlı bir şekilde ağzını dudaklarımdan üzerinde gezdiriyor.

Kalbim küt küt atıyor. "Ne istiyorsun?"

Battaniyeyi tekrar omuzlarıma sararken kirli sakalı yanağımı çiziyor. Vücudum fazladan katmanı memnuniyetle karşılarken ürperiyorum, Ezra boğazının arkasından mırıldanıyor ve avuçlarını kollarımın dışından aşağı kaydırarak yavaş, metodik hareketlerle sıcaklığı tenime sürüyor. Cevap onun oniks gözlerinde parlıyor, nazik dokunuşunda kalıyor.

Dudakları dudaklarımdan üzerinde geziniyor ve kalbim onunkini arıyor. Acı çekiyor. İstiyor. İhtiyaç duyuyor. O kalbimin her boşluğunda var, kan dolaşıma pompalanıyor. Bu adam beni seviyor. Bunu biliyorum.

Ama bunu söylemiyor.

Dudakları çenemin üzerinde gezinirken aşağı iniyor ve boynumun kıvrımına yerleşiyor. İç çekiyor, yorgunluk onu ağırlaştırıyor. "Andrei ile evlenmelisin."

Ezra'yı kollarımla sıkıca kavriyorum, başının arkasını kucaklıyorum ve tırnaklarımı kafa derisine geçiriyorum. O

beni seviyor. Ama bu onun için kolay değil. Hiçbir zaman da olmadı.

"Andrey'le evlenmelisin," diye tekrarlıyor ve tenime ağzı açık bir öpücük kondurarak onu yakıyor. "O pakhan, sen de prensessin. Sözümü tutmak benim görevim.

-Korumak için. Senin için kurşun yerim Valentina, seni güvende tutmak için dayak yerim, kemik kırarım, zehir yerim, acı çekerim. Bu sizin için bir söz, Prensese."

Avucumu kalbinin üzerine bastırıyorum, kalp atışlarının teklediğini ve düzensiz bir şekilde atladığını hissediyorum ve içimi büyük bir hüznün kaplıyor. Beni güvende tutmak için önümüze çıkan her tehlikeyi göze alırdı. "Benim için ölürsün."

Ezra'nın dudakları boynumun genişliğinde geziniyor, kanımı tutuşturan bir ateş izi. Tenimi ısırıp inlerken nefesim kesiliyor ve beni kucağına daha da çekmek için kıcımlı avuçluyor.

"E-Ezra." Dudağımı ısırıyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum, altımdaki şişkinlik çok büyük ve her saniye büyüyor.

Boştaki eli ensemden saçlarıma doğru kayıyor ve beni inanılmaz derecede kendine çekiyor. Benim nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını söyleyemiyorum.

"Geleceğe dair söz veremem," diye geveliyor, boynumdaki bir çürüğü emerek, "Güzel yalanlar söyleyemem Valentina. Benim hayatım Bratva. Prensese için yaşıyorum. Kraliçe için ölürüm. Unvan önemli değil, ben onsuz var olamam." Kapüşonlu gözlerini benimkilere kaldırıyor, sözleri yumuşak ve yavaş. "Ben sensiz var olamam."

Kıyıya vuran bir dalga gibi ona çarpıyorum, aptal, romantik, Rus ağzını ağzıma alıyorum, sonra vücudumun geri kalanı onunkinin üzerinde yükselirken onu alt ediyorum. Kucağında daha derine tırmanıyorum ve tırnaklarımı saçlarına geçiriyorum; çıkardığı ses ayak parmaklarımı kıvırıyor. Ağzımı yalarken ve avuçlarını kalçalarımın, karnımın, kaburgalarımın, göğüslerimden, saçlarımda gezdirirken, sanki doyamıyormuş, her parçama ihtiyacı varmış gibi beni kendine daha çok çekerken benim vahşiliğime karşılık veriyor. "Valentina," diye iç geçiriyor, kalçalarımı yavaşça döndürerek sertçe bastırdığımda başını

geriye atıyor. Hareketlerime uyarak içime girerken boğuk bir ses çıkarıyor. "Valentina," diyor.

tısıyor, kıcıımı sertçe kavırıyor ve o devralırken, dudaklarımı uzunluğuna sürüyor, boksörlerini ıslatıyor ve neredeyse kendini zorluyor. "Yaramaz tilki, kirli amını her tarafa sürüyorsun. Amin kullanılmış. Döl dolu." İtiyor, klitorisime baskı uyguluyor ve beni nefessiz bırakıyor. "Daha fazlası için hazır mısın, Lisichka?"

Ayağa kalktığında beni tek bir hareketle kucağına alıp yatak odasından çıkarıyor ve koridordan geçerek başka bir misafir odasına götürüyor. Beni yatağa atıp soyunduğunda boynunu öpüyorum, daha gömleğini kafasına geçirmeden siki serbest kalıyor. O tişörtünü yere atarken, ben de yatağa uzanıp bacaklarımı açarak onu karşılıyorum.

Şimşekler çakıyor, vücudunu beyaza boyuyor. Adam bir anda mermere dönüşüyor, Adonis'in resmi üstüme tırmanıp kalçalarımın arasına yerleşiyor. Dudaklarımız kalçalarımızla aynı anda buluşuyor, bedenlerimiz birleşirken ikimiz de inliyoruz. Ezra yatak başlığını kavırıyor ve daha da sertleşerek dizimi kaldırıp kendini daha da derine sokuyor. Mikhail'in salıverilmesinden ve benimkinin birbirine karışmasından dolayı zaten ıslak olan amım kasılıyor ve şimdi Ezra beni daha da büyük bir karmaşaya sokmaya kararlı.

"Ohhhh." Kahretsin. Bu çok ateşli. Bu gerçekten çok ateşli.

Gülümsemesi Mikhail'den daha fazlasını beklediğim saf, kendinden emin bir seks, ama Ezra'nın karanlık gözlerindeki tatmin olmuş parıltıyı yakalamak neredeyse beni uçurumun kenarına getiriyor. Daha uzun, daha yüksek bir iniltiyle başımı yastığa geri atıyorum.

"Mükemmel, Lisichka, mükemmel. Güzel kadın. Sikini çok iyi alıyorsun." Kalçalarını eğiyor ve açısı değiştikçe siki duvarlarıma sürtünerek beni inletiyor. Her itişinde homurdanıyor, yatak başlığını duvara çarparak sabit bir bam-bam-bam yapıyor. Eğilerek dudaklarımı bir öpücükle yakalıyor. "Seni çok iyi dolduruyorum, hatırladın mı? Seni iyi hissettiriyorum. Söyle."

Tutarsız bir şeyler mırıldanıyorum ve o da kalçama vuruyor. "Söyle."

"Beni iyi hissettiriyorsun!" Acının parıltısı vücudumu sarsıyor, içimdeki sıvı-sıcak hissi artırıyor. "Kahretsin Ezra, beni çok iyi hissettiriyorsun. Hem de çok iyi. Beni çok iyi dolduruyorsun."

"Diğerlerinden daha iyi," diye gürlüyor ve beni hazırlıksız yakalayan bir şefkatle alt dudağımı emiyor. "Sana en çok ben uyuyorum, değil mi?"

Adam bağırsaklarımı yeniden düzenlerken iltifat bekliyor. Çok saçma. Ama bir başka sert itişinde söylediği her şeye başımı sallayarak eşlik ediyorum. "Evet, çok daha iyi. Evet."

Ezra hızını yavaşlatırken onaylarcasına mırıldanıyor, arkasına yaslanıp tüm bedenimi içine alıyor, ikimiz de gümüş ay ışığıyla yıkanıyoruz. Kendimi terden sıırılsıklam olmuş, kızarmış ve aşırı ısınmış, nefes nefese kalmış ve rahatlama ihtiyacıyla huzursuz hissediyorum. Her şeyi görüyor ama yine de bana dünyanın en güzel yaratığıymışım gibi bakıyor. Kalbim göğsümde sıkıca kenetleniyor.

Boşalırken ifadesi kırılıyor, kendine güveni çok daha hassas, çok daha gerçek bir şey için kayboluyor. Yanağımı avucunun içine alıyor ve dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor, siki içimde sıcaklığını hissettirirken ağzımın içinde yavaşça yalıyor, duvarlarımı yapışkan ve tatlı bir vaatle boyuyor. Boşalmamı sağlayan şey beni becerme şekli değil.

-Her şey bittikten sonra beni tutuş şekli, beni bir anda ezebilecek bu dağ gibi adam, olduğu yerde duruyor, tek istediğinin bu olduğu açıkken üzerime çok fazla ağırlık vermemeye dikkat ediyor. Beni göğsüne gömmek ve bu gece için bile olsa diğerlerinden saklamak. Kendimiz için tatlı bir an çalmak. Geçmişte imkansız olan bir anı.

Avuçlarımı Ezra'nın sırtında aşağı yukarı kaydırıyorum, omzunun üzerindeki kurşun yarasından kaçınmaya dikkat ediyorum ve ilgiden dolayı mırıldanmasının tadını çıkarıyorum. Yavaşça, nazikçe

kendini üstüme bırakıyor. Bana kalbinin sırlarını anlatırken sesi kesiliyor -beni ne kadar sevdiğini, güvende olduğum için ne kadar minnettar olduğunu ve başka birinin kollarında olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini.

Uykuya dalarken onu yakınımda tutuyorum, vücudu vücudunda kalan ilaçlarla ve seksten gelen yeni oksitosin dalgasıyla savaşıyor. Seğirerek uyandığında susuyorum, rahatlayana kadar başını ve sırtını kaşıyorum ve nefesi yavaşladığında ona sokuluyorum.

Sonunda dağım uykuya daldı.

Bölüm 14

VALENTINA

Yatak odamızın dışından gelen bir tıkırtı beni uykumdan uyandırırken, Ezra kolunu belime daha sıkı doluyor ve beni çıplak göğsünün altına gömüyor, kış uykusuna hazırlanan bir ayı gibi ikimizi de battaniyenin içine gömüyor. O bana sokulurken kalbim eriyor ama geri kalan her şeyim de kelimenin tam anlamıyla eriyor. Ezra'nın sadece insan kılığına girdiği ortaya çıktı; o aslında kavurucu sıcak kaslardan ve testosterondan yapılmış bir fırın ve ben ölüyorum. Örtülerde kutsanmış bir açıklık bulana kadar kıvranıyorum ve serin havayı ciğerlerime çekiyorum. "Ezra," diye mırıldanıyorum, kendimi ayıdan ayırmak için mücadele ediyorum. "Çok sıcak. Eriyorum. Ölüyorum."

Tutuşunu gevşetiyor, böylece birkaç santim uzaklaşabiliyorum ama tam kaçacakken kalçalarım yapışıp beni geri çekiyor. "Uyu," diye mırıldanıyor, yorgunluktan sesi titriyor. "Şşşt." Homurdanarak kalçamı kendi kalçasının arasına sıkıştırıyor ve beni yerimde tutuyor. "Lisichka. Mmm. Sıcaksın." Yavaşça, sert aletini çıplak kalçama doğru sürüklüyor ve tenimde bir iz bırakıyor.

Damarlarımda bir cehennem akarken nefes nefese kalıyorum. Dün gece çektiği cezaya rağmen amım zonkluyor ve boğazıma bir inilti takılıyor. "Yapamam Ezra, lütfen. Ben ölüyorum. Çok sıcak. O şeyi içime sokmayı aklından bile geçirirsen ölürüm. Kes şunu."

Kollarımı arşıftan çözüp nihayet kızarmış tenime karşı muhteşem bir serin hava patlaması yaşarken homurdanıyor. Dün gece ev buz gibiydi ama şimdi dört beden ve sıcak bir ateş binayı istila edip kim bilir ne kadar uzun süre içeride kaldıkları için sıcaklık soğuk tundradan soğuk dağ sabahına dönüştü. Parlak güneş ışığı, ipek perdelerin arasından süzölüyor. Sabah mı oldu? Öğleden sonra mı? Dün gece tam olarak ne zaman uyuduk?

Ezra gün ışığına yüzünü gösterirken battaniyeler yanımda kayıyor. "Uyanık olduğunu öğrenirlerse seni kaçırlılar." Gözlerini yavaşça açıyor, dağılmış saçlarına ve yanağındaki yastık kılıfının kalıcı izine rağmen sert ifadesini koruyor. Elleri kalçamda bir aşağı bir yukarı gezinirken, kalçamı kendi boyuna doğru tutuyor. "Seni geri vermeye hazır değilim."

Kalçalarım doğru yavaşça sürtünmeye devam ettiğinde vücudum daha da ısınıyor. Hem Ezra'nın hem de Mikhail'in döllerini hâlâ içimde hissedebiliyorum, her hareket ettirmeye cesaret ettiğimde kalçalarım bulaşıyor. Dün gece uykuya dalmadan önce temizlenmeye fırsatım olmadı. Zaten bu kadar doluyken Ezra'nın bir tur daha atmak istemeyeceğine eminim. Ayrıca, hepimiz azgınlığımız karşısında en önemli gerçeği unutuyoruz: Ezra yaralı. "Dinlenmen gerek." Elinden kurtulmaya çalıştığım da homurdanarak karşı çıkıyor ve kığım onun azgın ereksiyonunun üzerine sıkıca oturana kadar beni geri çekiyor.

Tanrım, bu şey eline geçen ilk fırsatta patlamaya hazır bir silah.

"Ezra. Ciddiyim. Dinlenmen gerek."

Kürek kemiklerime şefkatli öpücükler konduruyor ve uykulu mırıltılarına devam ediyor. "Senin yanında daha iyi dinleneceğim. Gitme." Avuçlarından biri kalçalarımın arasına dalıyor ve birkaç dakika içinde beni açıp kalın parmaklarından biriyle girişimi okşuyor.

Ona doğru geri itip iki eklemimi içime soktuğumda takdirle homurdanıyor.

O kıvrılırken elimi ısıyorum, yavaşça zevkimi yükseltiyorum. Sabahın bu kadar erken saatinde daha fazla seks yapmayı planlamamıştım ama artık burada olduğumuza göre şikayet edemem. Vücut ısım yükseliyor ve Ezra battaniyeleri üzerimden çekip vücudumu onun yoğun bakışlarına maruz bıraktığında minnettar oluyorum.

"Güzel," diye nefes alıyor ve aniden dizlerinin üzerinde oturacak şekilde kayıyor. Kalçamı kavrayarak doksan derecelik bir açıyla gövdesine doğru tutuyor. Aletinin kalın kadife uzunluğu göbeğime sürtündüğünde, kutsanmış sıcaklığa ve kolayca kayarken çıkardığı kaygan, ıslak sese inliyorum. İnliyor ve hareketi işkence edercesine tekrarlıyor, klitorisimi hayal edilebilecek en yavaş ritimle fırçalıyor.

Hiç bu kadar yoğun bir açıyla açılmamıştım, bir adam kalçalarının basit bir itişiyile derinlere batarken yan yatıyordum. Beni yerimde tutmak için ellerini kalçama doluyor. Ezra'ya uzanıyorum ve ulaşabildiğim tek yerine, kalçasına dokunuyorum ve o hareket ettikçe kasların kasıldığını hissediyorum.

Ona yaralı olduğunu hatırlatmak istiyorum. Kendini bu kadar zorlamaması gerektiğini. Bunun aslında dinlenmek olmadığını ve aşırı ısınma sorunumu çözmediğini.

Ama ağzımdan çıkan tek şey, en derin yerlerime dokunup zevkimi kendi zevkinin içine hapsederken, derin inlemelerle noktalanın bir dizi kekeleme ve kırık sözcük. Hızını yavaş tutuyor ve dakikalar güzel bir arzu kreşendosu içinde geçiyor. Ben ondan önce boşalıyorum, onun etrafında sıkıca kenetleniyorum ve nefes almayı unutuyorum.

Kısa ve sert hamlelerle salıverilmesinin peşine düşüyor; bu hamleler havayı tenin tene çarpması ve bedenlerimizden aşağı damlayan arzunun sıvısıyla dolduruyor. Boşaldığında, siki seğirirken her bir patlamayı hissediyorum, içimde inanılmaz bir sıcaklık yayılıyor ve çarşaflara sızıyor. Ezra denemesine rağmen, zapt edilemeyecek kadar dölle doluyum. O

Aletini derine sokuyor, tohumunu olabildiğince derine akıtıyor.

Ezra çekilirken ve daha da fazla döl onun geri çekilişini takip ederken, omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlanıyor. Cinsel birleşme sonrası mutluluk olması gereken yerde, bunun yerine zihnimin arkasında bir panik parıltısı çakıyor. Bir an sonra netlik geliyor ve nefesim kesiliyor.

Ben bir aptalım. Liam bir hafta önce ne demişti? Adamlarımın eline fırsat geçmeden beni hamile bırakan kişi olmak istediğini mi?

Buz gibi bir korku omurgamın tabanını sararak bedenimi kilitliyor. Korunmuyorum. Liam artık bir tehdit olmayabilir, Tanrı'ya şükür, ama bu umursamaz davranabileceğimiz ve olası sonuçları düşünmeden korunmasız seks yapmaya devam edebileceğimiz anlamına gelmiyor. Çok kalıcı, hayat değiştiren sonuçlar. Pişmesi dokuz ay süren ve zamanlayıcı kapandığında fırından çıkması bir milyon saat süren türden.

Andrei'ye ilk seks yaptığımızda doğum kontrol hapı kullanmadığımı söyledim ama diğerlerine bundan hiç bahsetmedim. Hamile kalmamı mı istiyorlar, yoksa dürtülerimizi kontrol edemediğimiz için hepimiz pervasızca sevişiyor muyuz? Birbirimizi o kadar çok arzuluyoruz ki bu tür eylemlerin sonuçları olduğunu unutuyor muyuz?

Paniğim arttıkça sığ nefesler alıyorum. Şu anda hamile olabilirim. Bu pek olası değil çünkü henüz yumurtlamadım ama asla bilemezsiniz. Daha garip şeyler de oldu, değil mi? Bir keresinde biri klozete oturarak hamile kalmamış mıydı? Bir yumurtayı döllemek için fazla bir şey gerekmez ve son yirmi dört saat içinde içimde üç erkek vardı. Spermeleri bir sonraki yumurtam için birbirleriyle savaşıyor olmalı.

Bu şekilde devam edersek bunun gerçekleşmesi an meselesi.

Ezra tavrımdaki değişikliği hemen fark etti, dikkatlice yanıma uzandı ve parmaklarımızı birleştirdi

Birlikte. Başparmağının nazik hareketleriyle parmak eklemlerimi okşuyor ve gözlerini benimkilere çeviriyor. "Aklında ne var Valentina?"

Az önce içime giren adama çocuk istemediğimi nasıl söylerim?

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve doğruluyorum. Ezra'nın salgısı yerçekimini takip ediyor ve çarşaflara sızıyor. Normalde bu çok seksi olurdu. Ama zamansız bir panik atağın eşiğindeyken berbat bir şey. "İşemem lazım." Yataktan kalkıp banyoya doğru koşuyorum.

Ben daha odanın yarısını geçmeden yatak odasının kapısı ardına kadar açılıyor ve Mikhail elinde bir tabak kızarmış yumurtayla odaya dalıyor. "Tembel çift için kahvaltı-" Önce beni görüyor, kehribar rengi gözleri Monrovia'ya özgü gülümsemesinin üzerinde parlıyor, ta ki çıplak ve iyice becerilmiş olmama rağmen şu anda parlayan bir sıcaklık ve mutluluk ışığı olmadığımı hissedene kadar. Bir sorun var. O bunu biliyor. Ezra da biliyor. Andrei'nin kocasının hislerinin karıncalanmaya başlaması ve benim çöküşüme tanık olmak için odaya koşması an meselesi.

İçimi bu kadar iyi görebilmelerinden nefret ediyorum. "Hemen döneceğim!"

Banyonun kapısını kilitlerken Mikhail'in dişlerinin arasından tısladığını duyabiliyorum. "Ne yaptın sen?"

Otomatik olarak duşa giriyorum ve suyu sonuna kadar açıyorum. Su ısınırken altımı elimden geldiğince temizliyor ve aynada kendime üstünkörü bir bakış atıyorum. Saçlarım sadece düğümler ve kıvrıkcık buklelerden oluşan bir fare yuvası değil, aynı zamanda vücudumda morluk kalıntıları var - morluk mu yoksa başka bir şey mi, bilemiyorum - ama savaş alanı gibi görünüyor. Son birkaç haftanın vücudumdan sızan bir haritası gibi. Bir çürükten diğerine görünmez çizgiler çiziyorum, her mor lekeye dokunurken kafamdaki olayları gözden geçiriyorum.

Son zamanlarda yaşadıklarım çok çılgınca.

Bir yıl önce olsa imkansız derdim.

Buhar aynayı buğulandırıp yansımamı bulanıklaştırırken, kendimi her şeyin saçmalığına gülerken buluyorum.

Ben bir adam öldürdüm.

Sıcak duşa giriyorum ve Liam'ın anısını zihnimden kovmaya çalışarak vücudumu tepeden tırnağa keseliyorum. Geçtiğimiz hafta, dudaklarımdan çıkan kelimelerden parmak uçlarımdan dokunuşlarına kadar yalan üstüne yalanla doluydu. Sıcağa rağmen titriyorum. Adamlarımdan yanına döndüğüm için minnettarım ve şimdiden kaslarımdaki stresin bir kısmının hafiflediğini hissedebiliyorum ama sanki bir acı noktası kayboluyor ve yerine bir başkası geliyor.

Korunmuyorduk. Bunu bir şekilde biliyordum -fark etmemek imkânsızdı- ama Liam gururla beni doğuracak kişinin kendisi olduğunu söyleyene kadar kafama dank etmemiştir.

Reglimin gelmesi büyük bir lütuftu.

Ama bir çocuğun olacağından emin değilim. Şimdi değil, bir savaş yaklaşırken. Ve belki de hiçbir zaman. Bir lif kabağı alıp tırnaklarımdan altını ovarak kurumuş kan ve kir parçacıklarını temizliyorum. Sorun da bu, değil mi? Kan. Benim kanım. Herkes Baranova ailesine takmış durumda -eğer bir çocuğum olursa, onları da içine doğduğum aynı karmaşanın içine sokmuş olacağım. Beklentiler, güç ve tehlike.

Çocuğumun güç için bir pazarlık kozu olarak kullanılmasını istemiyorum. İsimleri ve soyları yüzünden istismar edilmelerini istemiyorum. Liam ve Katya'nın yıllarca hayatımı kontrol etmekle kalmayıp, şehirden ayrıldıktan sonra da beni takip etmeleri gibi, insanların onların peşine düşmeyeceğini garanti edemem.

Su soğuduğunda kapatıyorum ve dayanabildiğim kadar titreyerek duruyorum. Çocuk istemediğimi söylediğimde Andrei'nin nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Geçmişte, bir aileye sahip olma konusunda aynı fikirdeydik. Benim hiç kardeşim olmadı, Andrei'nin de hiç istikrarlı bir

Ev. İkimizin de büyürken yaşamadığı bir deneyim yaratmayı amaçlamıştık. Sevgi, kahkaha ve sıcaklık dolu bir deneyim.

Ancak insanların Bratva'yı kendilerine mal etmek için ne kadar ileri gidebileceklerini gördükten sonra ... Bunu kimsenin başına gelmesini istemem.

Belki de Baranova çizgisinin benimle bitmesi gerekiyordur.

Düşün kapısını iterek açtığımda, Andrei'yi makyaj masasına yaslanmış, dudaklarında küçük bir çatıklıkla buluyorum. Basit kapı kilitlerinin bu adamlarla boy ölçüşemeyeceğini bilmeliydim. Bir havlu alıp vücuduma sararken gözleri beni takip ediyor. Bir havluyu bağlamayı hiç beceremedim, bu yüzden göğsümü düzgünce sardığında ve yerinde tutmak için köşeye sıkıştırabildiğimde bir sürpriz oldu. Başka bir havlu alıp saçlarımı sarıyorum.

İkimiz de yüz yüze gelene kadar konuşmuyoruz ve kaçabileceğim hiçbir yer yok.

"Çocuk istediğimi sanmıyorum, Andrei."

Andrei nefes almıyor olsaydı, taşa dönüştüğünü hayal edebilirdim. "Bir varise ihtiyacımız var, zhenä." Derin bir nefes alıyor ve düz beyaz bir tişört ve gri eşofman altı giydiğini fark ediyorum. Onu daha önce bunların ikisiyle de hiç görmemiştim. Onu hiç düğmeli üstler, yelekler ve pahalı giysiler dışında bir şey giyerken hayal etmemiştim. Pakhan'dan çok erkeğe benziyor. Devasa bir yeraltı örgütünü yöneten acımasız bir lider gibi değil, etten kemikten ve evinde rahat etme arzusu gibi.

Andrei'ye benziyor. Andrei.

Düşüncelerimi dağıtmaya çalışırken parmaklarımı birbirine doluyorum. "Bana doğuştan Bratva verildi, ama sen, Andrei

-Sen seçildin. Sen bir Baranova değilsin. Ve yine de sen seçildin. Bratva'yı bensiz aldın."

Andrey kaşlarını kaldırdı. "Tolkotsky'nin unvanını devredebilmesi için birinin seninle evlenmesi gerekiyordu. Bratvalar geleneksel olarak erkekler tarafından yönetilir. Ben seçildim, evet, ama senin yanında durmak için seçildim."

Başımı salladım. "Anlamıyorsun. Babam seni seçti, serveti, unvanı ya da soyadı olmayan bir adamı. Tanınmış bir aileden gelmiyorsun. Evinde seni bekleyen başka bir Bratva yok. Siyasi ya da sosyal kazanç için tohumlarını ekmeye çalışmıyorsun. Ve babam yine de seni seçti, çünkü kendini ne kadar yetenekli olduğunu kanıtladın. Bunun kan bağıyla hiçbir ilgisi yok, her şey yetenekle ilgili." Aramızdaki kısa mesafeyi kapatıyorum ve Andrei'nin sakallı yanağını avucumun içine alıyorum. Gözlerinin altındaki koyu halkalar hafifledi ama tamamen yok olmaları için çok daha fazla dinlenmeleri gerekecek. "Neden halefimizi benim bedenime güvenmeden seçemiyoruz? Zaten hamile kalacağımın ya da bebeği kaybetmeyeceğimizin garantisi yok-"

Andrei elini benimkinin etrafına sıkıca sarıyor, keskin bir boyuna doğru yükselirken bakışlarını ondan ayırmıyor. "Ne kadar istesen de bebeği kaybetmeyeceğiz Valentina." Kavrayışı sıkılaşıyor ve bileğime bir acı saplanıyor. Ama bundan daha acı verici olan sözleri.

"Asla kaybetmek istemem-"

Sözümü aniden kesti, ses tonundan zehir damlıyordu. "Bir çocuk bir lütuf olurdu. Sonsuza kadar sevecek ve bakılacaklar, çünkü sadece iki ebeveyne değil, dört ebeveyne sahip olacaklar. Bunun farkındasın, değil mi? Sadece sen ve ben değil Valentina, Ezra ve Mikhail de söz konusu. Çocuk sahibi olup olmayacağımıza dördümüz adına karar veremezsin. Bu bir tartışma olmalı ve Bratva için ne anlama geldiğine göre değil, bizim için ne anlama geldiğine göre karar verilmeli." Elimi bırakıyor ve benimkini ararken bakışlarını daraltıyor. "Eğer çocuk sahibi olmaya itirazın varsa, bunu şimdi konuşmalıyız. Eminim sen de fark etmişsindir, biz çekilmeye pek hevesli değiliz. Sana doğru baktığımız her an risk altındasın Valentina. Senin için her zaman yanıp tutuşuyoruz." Burun delikleri açılıyor ve sikiinin sert ucunun karnımı dürttüğünü hissedebiliyorum.

Kızgın bir ereksiyon, şüpheşiz, ama yine de bir ereksiyon.

Nefes verirken gözlerini kapatıyor. "Mikhail kahvaltı hazırladı."

Midem çalkalanıyor. "Aç değilim."

"Yemek yemen gerek." Kapı kolunu çeviren Andrei kapıyı iterek açtığında Mikhail ve Ezra'nın yakınlarda beklediğini ve dinlediğini görür. "Konuşmamız gerek. Dördümüzün de."

Ezra hâlâ çıplak olabilir ama bana bakarken yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor. Mikhail'in ise yüzü kıpkırmızı ve gergin. Ayağını yere vururken elindeki yumurta tabağı bir aşağı bir yukarı zıplıyor, aklından geçenleri yutkunurken boynundaki bir damar zonkluyor.

Bir hafta aradan sonra onlarla tekrar birlikte olmak tüm yaralarımıza merhem oldu. Eğer huzuru bozacak bir şey varsa, sanırım bu sefer dışarıdan bir tehdit değil de sadece ben olduğum için minnettarım.

Sadece ben ve hepimizi ayırabilecek tek şey.

Gerçeği.

Bölüm 15

EZRA

NE ZAMAN bebeklerin etrafında olsam, minik gözleri sulanır ve küçük sesleri feryat eder. Onları kızdıran boş bakışlarım mı, parmak eklemlerimdeki taze morluklar mı, yoksa yanlarından geçerken annelerinin onları göğüslerine daha sıkı sarması mı, bilemiyorum.

Sadece bana bir kez baktıklarında ağlayacaklarını biliyorum.

Bebeklerin gözyaşlarını dindirmek için onlara mırıldanan ya da şarkı söyleyen insanlar gördüm. Bazen içimden denemek geliyor. Belki bir bebeği güldürebilirim ve ebeveynleri benden uzaklaşırken dudaklarını kıvrımazlar. Belki her seferinde bir bebek gülerse bir şeyler değişir. Ama gülümsemeyi hatırladığımda, aile yoluna devam etmişti. Kaldırımda tek başıma duruyorum.

O halde bir bebekle vakit geçirebilmemin tek yolu ya bir bebek çalmam -ki bu bana müstakbel eşim nezdinde puan kazandırmaz- ya da kendi bebeğimin olması.

Çocuk sahibi olmak çoğu erkek için gülünecek kadar kolaydır. Planlanmamıştır, içgüdüselidir ya da aslında planlanmış ve gökyüzündeki her dilek yıldızı için geceler boyu dua edilmiş güzel bir an olabilir.

Ama çoğumuz için durum böyle değil. Andrei'nin babasının adı bilinmiyor. Mikhail işler zorlaşana kadar burada kaldı. Benim babam da mümkün olduğunca çok erkek çocuk sahibi olmaya karar verdi.

Rus Bratva'yı yumruklarıyla değil, sikiyle hak etmişti. Neyse ki sadece bir çocuğu vardı, yetiştirmekle hiç ilgilenmediği bir oğul. Beni Bratva'nın içine attı ve sert sözler ve daha da sert yumruklarla vorların beni yetiştirmesine izin verdi, ama o zaman bile Bratva'nın bana uygun bir oğul gibi davrandığını söyleyemem.

Dövüş çukurları için eğitilecek bir köpektim.

Gerçek işlerini yapan etten kemikten babalarla ilgili en fazla deneyimim, Baranova Bratva'dakilerin oğullarını büyütmelerini ve kızlarını şımartmalarını izlemekten ibaret. Bizim sektörde çocukları çok sık görmüyorum - benim işim oyuncaklardan ve küçük çocuklardan ziyade kavgalara ve kana daha yatkın - ama ebeveynliğe bir göz attığımda, işin bazen zor olduğunu ama daha az önemli olmadığını hissediyorum.

Belki ödüllendirici bile olabilir.

Valentina tabağındaki soğuk yumurtalar ve gevşek kızarmış ekmekle oynarken, kucağında bir bebekle -benim bebeğimle- nasıl görüneceğini merak ediyorum. Kuzgun rengi saçlar, benimkiler gibi. Kıvrılmış, onunki gibi. Gülümsediğinde minik gamzeleri. Odayı aydınlatan bir kahkaha.

Kendimi hiç baba olarak hayal etmedim. Asla baba olmak istemedim. Kendi başarısızlıklarımdan sonra nasıl olabilirdim? Andrei'nin ve Mikhail'in? Ama Valentina hayatımıza öyle bir huzur ve rahatlık katıyor ki, kandan ve kemikten uzaklaşıp ebeveynliği deneyip deneyemeyeceğimi merak ediyorum.

Valentina'nın vücudunda hamilelik belirtileri var mı diye hızlıca tarıyorum. Aslında temel bilgiler dışında nasıl çalıştığı hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bilmek için çok mu erken? Vücudunda bir değişiklik hissedebilir mi, yoksa öğrenmek için bir teste mi ihtiyacımız var? Bir düzine soru zihnimden hızla geçip gidiyor ama en önemlileri bir çan gibi net geliyor.

Baba olabilir miyim?

Bu işte iyi olabilir miyim?

Valentina duştan sonra Mikhail'in tişörtlerinden ve boxer'larından birini giydikten sonra mutfakta üçümüze katıldı. Mikhail'in sahil evi onun kişisel inziva yeridir; onun açık izni olmadan kimsenin içeri girmesine izin verilmez. Buraya daha önce sadece iki kez gelmişim. Evi daha önce her iki ziyaretimde de bulamadığım kadın kıyafetleri ve tuvalet malzemelerinin eksikliğine bakılırsa, buraya daha önce hiç kadın getirmediğinden şüpheleniyorum, bu da Valentina'yı ilk yapıyor. Bunun ne kadar ayrıcalıklı bir konum olduğunun farkında olmayabilir.

Ona söyleyeceğinden şüpheliyim.

Valentina gözlerini hepimizin arasında gezdiriyor ve Mikhail'in kahvaltı masasında onun için hazırladığı yere oturuyor. İki sahanda yumurta ve kızarmış ekmek, yanında da bir bardak portakal suyu. Gerçek bir bekâr kahvaltısı. Yemeğe temkinli bir şekilde bakıyor. "Daha ne söylememi istiyorsun bilmiyorum. Her şeyi duydun."

Andrei daha da yaklaşarak dirseklerini masanın kenarına dayıyor. "Tekrar söyle ki hepimiz duyalım. Doğrudan. Senden. Senden."

Mikhail kaşlarını çatmış bir şekilde arkamızda duruyor. Valentina'ya istediği her şeyi vermek için ayaklarına kapanması gereken biri varsa o da Bay Saplantılı'nın ta kendisi olmalı. Yani çocuk istemiyor mu? Onu mücevherlerle, pahalı yemeklerle ve Venedik gezileriyle doldur. Daha önce çocuk sahibi olmak istediğini hiç dile getirmemişti; Valentina'ya aşık olmak büyük bir mesele olmamalı. Hayatını nasıl ya da kiminle yaşamak istediğine dair fikrini değiştirmemeli.

Gözlerim onunkilere kilitlendiğinde göğsüm sıkışıyor. Bir kadın çocuk sahibi olma konusundaki duruşumuzu değiştirmemeli. Biz Rus Bratva'sının adamlarıyız, vahşi hayatlar yaşıyoruz. İşimizde ya da özel hayatımızda çocuk gibi masum bir şeye yer yok. Denemeden bile her şeyi berbat ederiz. Tolkotsky'nin Valentina ile ilişkisi bile en iyi ihtimalle gergindi. Bizimkinden sonra

kendi baba figürlerimiz bizi hayal kırıklığına uğrattı,
hiçbirimiz
Çocuklar.

Ama bireysel geçmişlerimizdeki tüm pisliklere rağmen, Valentina bir şekilde hayal ettiğimizden daha fazlasını istememizi sağlıyor. Mümkün olduğunu düşündüğümüzden daha fazlasını. Bir çocuk mu? Bir aile mi? Tek bir çatı altında yaşayan, nefes alan, mutlu bir grup insan. Sadece ben ve Valentina değil, hepimiz birlikte bir çocuk yetiştiriyoruz. Ve bu, zorluğu çok daha az imkansız ve çok daha ... gerçek hissettiriyor.

Valentina bana daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde gelecek için umut veriyor.

Valentina ellerini kucağında kavuşturuyor, omurgasını dikleştiriyor ve bir sonraki adım için gözlerimin içine bakıyor. Dünyam bir anda hepimizin potansiyelinden sadece bize doğru küçülüyor. Kemiklerimdeki frekansa nasıl uyum sağladığını hissedebiliyorum. Benimle kilitlenmiş, isteyerek. Asla istememesi gereken ama yine de seçtiği adam.

Bu karar için sonsuza kadar minnettarım.

Nabzım yine de damarlarımda atıyor ve neredeyse onun sesini bastırıyor.

"Çocuk sahibi olmak istediğimi sanmıyorum." Cevap verme şansım olmadı.

"Çocuk sahibi olmak istemediğini mi düşünüyorsun? Bu gerçekten bilmen gereken bir şey Valentina. Üçümüzle de korunmasız seks yapmadan çok önce." Andrei'nin konuya sıcak baktığı belli, dalgın bir şekilde topuğunu fayans zemine vuruyor. "Şu anda hamile olabilirsin."

Valentina gözlerini devirir. "Daha yeni regl oldum."

Andrei'nin gözleri kısılır. "Dün gece senin içine girdik ve eminim Ezra bu sabah yine girmiştir."

Valentina'nın yanakları kızarıyor ve yüzünde beliren tedirginlik dalgasına rağmen o çok güzel. Okyanus kıyısındaki pencerelerden süzülen güneş ışığı

Saçlarında ve omuzlarında sıcak, turuncu çizgiler vardı. "Şu melodramatik saçmalığı keser misin, Andrei? Evet, hepimiz seks yaptık. Birbiri ardına büyük bir seks partisi oldu. Ama bu çocuk istemediğim gerçeğini değiştirmiyor!"

Mikhail'in sesi ilk kez Andrei'ninkinden daha sakin. "Ne değişti?"

"Her şey, tabii ki!" Valentina bir elini yüzünde gezdiriyor ve göz kapaklarının arkasını ovuşturuyor. "Liam beni kaçırdı çocuklar. Beni. Baranova Prensesi'ni, şahitlerle dolu bir şapelde, güpegündüz. Bana bu kadar kolay ulaşabiliyorsa, başka birinin çocuklarımıza ulaşamayacağını kim söyleyebilir? Onları burnumuzun dibinden, kendi evimizden çalamayacağını?" Başını sallayarak iç geçiriyor. "Onların böyle bir şey yaşamasını istemiyorum. Bana en azından bir parça merhamet gösterin ve nelerden vazgeçtiğimizi bildiğimi anlayın. Çocuk sahibi olmak -" sesi çatlıyor, bir sonraki nefesini keskinleştiriyor- "onlara verebileceğimizden daha iyisini hak ediyorlar."

Valentina omzuma bakarken omzum ağrıyor, bandajların ve gazlı bezlerin altını kazarak yarayı ve kaçınılmaz yara izini hayal ediyor. Rahatsızlığı yüzümden uzak tutmaya dikkat ederek kolumu askıda kaydırıyorum.

Mikhail ağzını açıyor ama Valentina'nın boğazına atlayıp işleri daha da kötüleştiremeden sözünü kesiyorum. "Haklısın, çocuk en iyi hayatı hak ediyor." Bacaklarımı uzatarak Valentina'nın ayağını kendi ayağımla dürtüyorum. Yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi omuzlarındaki gerginliği biraz olsun azaltıyor. Devam ediyorum: "Ama en iyi hayat sevgi dolu bir aileyle yaşanır. Biz sevgi dolu bir aileyiz. Kanlı ve bereli, evet, ama sevgi dolu. Biz kendimizinkini koruruz. Çocuğumuzu da son nefesimize kadar koruyacağız." Başımı kadınıma doğru eğiyorum, korkuları haklı olsa da bizim nedenlerimizin de haklı olduğunu anlamasını umuyorum. "Tıpkı eşimizi, annemizi ve birbirimizi koruyacağımız gibi. Son nefesimize kadar."

Mikhail sandalyemin arkalığını bir çapa gibi kavırıyor ve Andrei ile omuzlarım arasındaki sonsuz boşluğa sıkışıyor. "Kibirli ve dikkatsiz olduğumuz için kaçırıldınız. Daha önce kimse bize böyle meydan okumamıştı, özellikle de bizim bölgemizde. Çoğu insan Pakhan'a bulaşılmaması gerektiğini bilir ama bizim hükümdarlığımız yeni ve şimdiye kadar denenmemiştir." Valentina'ya doğru belli belirsiz bir işaret yapıyor. "İddiamızı destekleyen onlarca yıllık bir aile soyumuz yok." İç çekerek bir elini saçlarında gezdiriyor ve kalan normal görüntüsünü yok ediyor. Saçları her taraftan dışarı taşıyor ve çenesinde ilerleyen saat beş gölgesi tıraş edilmek için yalvarıyor. "Sana olanlar bir hataydı, hayatımızın geri kalanında bedelini ödeyeceğimiz bir hata."

"Bunu telafi edeceğiz," diye düzeltiyor Andrei.

Mikhail, Andrei'nin başının arkasına bakarak, "Ben de öyle dedim," diye homurdanıyor.

Dikkatini yeniden çekmek için Valentina'nın dizini dürtüyorum. Güvenceye ihtiyacı var ve gerekirse yılın her günü bunu ona vereceğim. Her şeyi berbat ettiğimiz için üzgün olmakla kalmayıp bunun bir daha asla tekrarlanmayacağını bilmesi için ne gerekiyorsa yapacağım. "Lisichka. Söz veriyorum." Masanın altından elini tutup parmaklarımızı birleştiriyorum ve sıkıyorum. "Ailemi tehdit eden her erkek ve kadını öldüreceğim. Boş tehdit. Gerçek tehdit. Hiç fark etmez. Bir daha nefes alamayacaklar, çünkü ciğerlerini çıplak elle ezeceğim. Tanrı korkusunu getireceğim ve bunu hatırlayacaklar ya da ölecekler."

"Onun bir ölüm şiirine ihtiyacı yok, Tanrı aşkına." Omzumun üzerinden Mikhail'i göremiyorum ama gözlerini devirdiğini duyabiliyorum. "Herkes tehlikeli piçler olduğumuzu kanıtladığımızda, kimse bu boku bir daha denemeyecek, Ezra'nın söylemeye çalıştığı şey bu." Hızlı bir nefes almadan önce burun kemiğini sıkıyor. "Bebeğim, Liam ve Katya'yla yaşadığımız bu saçmalıktan sonra bize bu kadar çabuk güvenemeyeceğini biliyorum ama yemin ederim bir daha olmayacak. Ne sana ne de gelecekteki çocuklarımıza. Ama aşkım,

ailemize göz kulak olan sadece biz olmayacağız. Arkamızda koca bir Bratva var. Onlar da ailemiz. Onlar bizi güvende tutacak, tıpkı bizim onları güvende tutacağımız gibi."

Valentina dudaklarını büzüyor. "Çünkü bu daha önce çok işe yaradı."

Mikhail'in ifadesi sertleşir. "Artık durum farklı. Katya işleri karıştırmak için etrafta değil. Sen varsın ve bu böyle kalacak. Bratva senin bize olan bağlılığını görecektir ve bundan şüphe duyan mudaklar ne kadar aptal olduklarını anlayacaklar. Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek geri gelecekler ve af dileyecekler."

"Hepsi öldü." Sağlam omzumla omuz silkiyorum. "Yalvaracak kimse kalmadı."

Valentina'nın gözleri büyür. "Bununla ne demek istiyorsun Ezra?"

Cebimdeki telefonum çalıyor ama mesajlarda ne yazdığını anlamak için kontrol etmeme gerek yok. Dün gece son öldürme emrini verdik. Son birkaç haftadır sadakati sarsılan herkes şimdiye kadar ölmüş olmalıydı. Saflarımızda zayıflara yer yok. "Öldüler," diye tekrarlıyorum. "Yetmiş beşinin hepsi."

Andrei, Bratva'nın her bir üyesinin detaylı kayıtlarını tutuyor. Valentina'nın kaçırılmasından sonra her birini tek tek kontrol ettik. Katya için bizi terk edenler hemen işaretlendi. Birkaç sonradan görme şapelden çıkmayı başaramadı. Kanları yerleri kirletiyor.

Mikhail omuz silkerek devam eder. "O halde diğerleri onları takip edecek kadar aptal olmayacaktır. Özellikle de Valentina'nın bizim yanımızda kaldığını gördüklerinde."

"Yetmiş beş kişiyi mi öldürdün?" Valentina kalın kalın yutkunur.

Başımı salladım. "Bir daha kimse sana zarar vermeyecek, Lisichka. Söz veriyorum." "Söz veriyoruz."

Mikhail masaya uzandı ve Valentina'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bu yüzden çocuk fikrini henüz aklından çıkarma, tamam mı?" Ona ulaşmak için masaya doğru eğildiğinde, bardağını yere düşürdü ve hem beni hem de

Andrei tamamen dışarıda. Dudaklarına fısıldadığı sözler, dokunuşunun vazgeçtiği bir nezakete ihanet ediyor. "Kendi mutluluğumuzu hak ediyoruz, sence de öyle değil mi?"

Valentina'nın gözleri yaşlarla doluyor ve Mikhail'i becermeseydim hepsini öperdim. Piç herif önce onlara ulaşıyor, gözyaşları Valentina'nın yanaklarından aşağı kaydığı anda her birini dudaklarına götürüyor. Onu dudaklarından öptüğünde, kız sandalyesinde eriyor. Hem rahatladığı için rahatlıyorum hem de benimle olmadığı için sinirleniyorum. Mikhail'in kalçasını sertçe dürterek dengesini bozuyorum. Sanki en sevdiği yemeği bölmüşüm gibi gözlerinde öfkeyle geri çekiliyor.

Çok kötü oldu.

Andrei avantajı ele geçirir ve masanın etrafından dolaşarak Valentina'nın yanına gelir. Ayaklarının dibinde diz çöküp iki elini de öpüyor. "Bir kraliçe sadık bir krallığı hak eder. Bratvalar ailemizi korumak için en az kendi ailelerini korumak için savaştıkları kadar güçlü bir şekilde savaşacaklardır. Göreceksiniz."

"Onlara uğruna savaşacakları bir şey vermeliyiz." Andrei'ye doğru başımı salladım. "Onlara evlilik vereceğiz."

"Ve bebekler," diye ekliyor Mikhail, "bir sürü bebek."

"Henüz evet demedim," diye hatırlatıyor Valentina. "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Çocuklar hakkında, evlilik hakkında değil."

Andrey, Valentina'nın avuçlarının her birini öper. "İhtiyacın olan tüm zamanı kullan, aşkım."

Yavaşça nefes verir, sonra başını sallar. "Tamam. Teşekkür ederim."

Telefonum tekrar çalıyor. Andrei ve ben bakıştık. Eminim onunki benimkinden daha çok çalıyordur. Ben sadece bizim Bratva'yla uğraşmak zorundayım ama Andrei dünyayla uğraşmak zorunda. Valentina'nın kaybolmasından sonra -ve şimdi de Belediye Başkanı'nın, eminim -Şehirdeki üst düzey yetkililerin soruları var. İşleri yoluna koymak kolaydır, ancak bunu yapmak için bir ya da iki kez görünmek gerekir.

Ama bugün Bratva'nın görevleriyle uğraşmak yapmak istediğim son şey. Valentina'nın eli benimkinde sıcacık ve

başparmağımı parmak eklemlerinde gezdiriyorum. Onu kaybedebilirdik. Başımıza gelen her şey

bir anda yıkılırdı. Bebeklerden bahsetmiyor olurduk, bir şişenin dibiyle en iyi arkadaş olurduk.

Lafı açılmışken, yüksek fiyatlı bir votkanın beni çağırdığını fark ediyorum. Şişeyi kapmak için sıvışıyorum ve biri ağır dozda Rus ilacı içeren iki yeni bardak portakal suyu dolduruyorum. Biri parkeye dökülenleri temizlerken, Valentina'ya yeni bardağı uzatıp karşısına oturuyorum.

Küçük bir yudum aldığında daha da rahatlıyor. "Şimdi ne yapacağız?"

"Yemek yiyoruz." Valentina'nın çatalını bir yumurta akına batırıp dudaklarına götürüyorum. İğrenç görünüyor. Sallanıyor. "Dinleniyoruz."

"Tavşanlar gibi sevişiyoruz." Mikhail sandalyesini Valentina'nın yanına çeker ve ellerini Valentina'nın kalçalarının üzerine koyarak iç bacaklarını okşayacak kadar açar.

Valentina pembeleşir ama onu durdurmaz. Yüzünü saçlarına gömüyor ve sevgiyle kalçalarını sıkarken, kalçalarını tutarken, karnını ovarken iç çekiyor. "Dün gece sikimi sıkarken çok mükemmel hissettin, malyshka. Ben senin amının bağımlısıyım. Ve bu mükemmel vücut-" Elleri kızın vücudunda gezinirken, göğüslerini sıkarken, kıvrımlarını avuçlarken, tişörtünü kaldırıp karnını öperken boğazının arkasından inliyor. "Nefes kesici." Önünde dizlerinin üzerine çöküyor ve kalçalarını daha da ayırarak kendine yer açıyor. "Tadına bakmam lazım."

Adam kıcını koltuğunun kenarına çektiğinde ciyaklıyor. "M-Mikhail," diye fısıldıyor Valentina, adamın saçlarını yumruklayarak. "Yapmamalıyız-" Adam yüzünü daha derine gömüp, giydiği boxer'ın üzerinden seksine yapıştığı anda gözleri kapanıyor.

Mikhail'in masanın altından görünmesini engellemek için sandalyemde arkama yaslanıyorum. İçkimden bir yudum alarak Valentina'nın kızaran yüzünü inceliyorum. Gözleri kapalı, ağzı

"Gözlerini aç, Lisichka. Ne kadar iyi hissettiğini görelim."

Başını sallar. "Hayır. Yapmamalıyız."

Mikhail aralarındaki ince bariyeri parçaladığında kumaşın yırtılma sesi havayı dolduruyor. İnliyor ve bir saniye sonra Valentina'nın sırtı kavisleniyor.

Andrei Valentina'nın yanında durur ve çenesinden tutarak yüzünü kendisine doğru çevirir. "Neden olmasın, zhena? Seni memnun etmek istiyoruz."

Bir eliyle Mikhail'i sıkıca yerinde tutarken, diğer eliyle Andrei'nin kolunu kavrar. "Normal bir kahvaltı, birlikte normal bir sabah geçirmeliyiz."

Meyve suyumun geri kalanını içiyorum ve ardından sek votka koyuyorum. Valentina soğukkanlılığını korumaya çalışırken sikim doluyor. Keşke gözlerini açsa. Boşaldığında gözlerinin kocaman açılmasını izlemek istiyorum. "Bu normal, değil mi? Sen kahvaltı edersin, biz kahvaltı ederiz." Andrei'nin kendini ayarladığını görüyorum, siki zaten tam direkte.

Bu sabah bir kez geldim. Oraya varmam biraz daha uzun sürebilir. Ayaklarımı boş bir sandalyeye koyup sikimi serbest bırakıyorum ve Valentina'nın çıkardığı her nefessiz sese göre okşuyorum.

"Tamamen normal," diye onaylıyor Andrei, Valentina'nın yüzünü kavrayarak. Eğilip Valentina'nın ağzını içine alıyor ve dilini dudaklarının arasından geçiriyor. İkisi de inliyor ve Valentina elini onun kolundan aralarındaki kalın çıkıntıya götürüyor. Adam kalçalarını avucunun içine doğru sallarken onu hevesle ovuyor.

Kızımız da en az bizim kadar azgın. Bu kesinlikle bizim yeni normalimiz olacak, bundan sonra.

"Onu buraya getirin." Önümdeki masaya vuruyorum. "Ben açım."

Mikhail beni başından savmak için elini masanın üzerine kaldırdı.

Ama Valentina sonunda gözlerini açtı ve bana baktı. Biraz şaşkın, çokça azgın, yüzü kızarmış ve dudakları şişmiş. Ayağa kalkmak için Mikhail ve Andrei'yi geri itiyor. Ama önce

Mikhail masanın üzerindeki her şeyi hızla yere süpürüyor ve Andrei onu kaldırıp yüzünü bana dönecek şekilde karnının üzerine yatırıyor. Masa o kadar kısa ki, kıcı bir ucundan sarkıyor, yüzü de diğer ucundan benimkiyle aynı hizaya geliyor.

"Merhaba güzelim." Boş bardağımı yere bırakıyorum ve bir avuç bukleyi kulağının arkasına fırçalıyorum. "Seni becerebilir miyiz?" Mikhail'in sorma zahmetine gireceğinden şüpheliyim ama bu sabah benden kaçtıktan sonra bize güvendiğini bilmek istiyorum. Bizi istediğini. Hamile kalacağı anlamına gelse bile bizi çiğ çiğ sikmekte bir sakınca görmediğini. "Mükemmel amcığı doldurabilir miyiz?"

Gözleri parlıyor ve Andrei'nin parmaklarıyla onu okşadığını görmek için başımı kaldırıyorum. O kadar ıslak ki sesini duyabiliyoruz.

Sorumu duyduğundan emin değilim. Andrei'ye başımı sallıyorum ve neyse ki parmaklarını serbest bırakıyor. Onu ıslak parmaklarıyla aletini pompalarken yakalıyorum. Bir ara Mikhail çırılçıplak soyunup odadakilere her şeyini gösterdi.

Azgın herif.

Valentina'nın yüzünü nazikçe ellerimin arasına alarak başparmaklarımı yanaklarında gezdiriyorum. "Kraliçemiz kralını istiyor mu?"

Valentina alt dudağını ısıırıyor ve gözlerimle buluşuyor. Kollarını boynuma dolayıp dudaklarıma doğru iç çekerken kalbim küt küt atıyor. "Üç kralımı da istiyorum Ezra. Sen de beni becereceksin, değil mi? Beni dolduracaksın ve içime bir bebek koyacaksın-"

Dünya bir kez daha sadece ben ve o olacak şekilde çökerken ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Bir bebek. Benimle birlikte. Sevimli küçük bir kız, ya da utangaç küçük bir oğlan, ya da maceracı bir baş belası. Bizim bebeğimiz. Aletim acı verecek kadar şişiyor ve taşaklarım zamanından önce kasılıyor. "Emin misin?"

Ebeveynlikte iyi olup olamayacağımı bilmiyorum. Çok sert ya da çok yumuşak, çok sessiz ya da çok meşgul olabilirim. Onları çok fazla şekerle besleyebilir ya da

dizimde çok sert zıplatabilirim,

Ya da ilk votka tadımlarını onun hoşuna gitmeyecek kadar küçük yaşta yapmalarını. Her şeyi berbat edebilirim.

Ya da. Hayal edebileceğimden daha iyi olabilir. Çünkü hayatımın aşkıyla birlikte olacağım.

Valentina bir nefes alır. "Mikhail onları çok şımartacak ve Andrei de gururla dünyaya gösterecek." Göğsüme dokunuyor. "Ama sen, Ezra, onları herkesten daha çok sevecek ve koruyacaksın. Böyle bir babaya sahip olmalarını nasıl istemem? Seni nasıl istemem?" Beni tatlı tatlı öpüyor ama ben de onu sertçe öpüyorum.

Sevgiden başka bir şey kalmayana kadar tüm şüphelerim eriyip gidiyor. Mükemmel bir baba olamayacağım ama o bana inanıyor. Ve bu yeterli. Ağzımın içinde inliyor ve omuzlarıma tutunuyor, masadaki pozisyonunu dizlerini iyice açacak ve kıcını diğerlerine gösterecek şekilde ayarlıyor.

Andrei onun içine girdiğinde öpüşmemiz derinleşiyor. Bu kadının içinde kayboldum, kalbim onun yumruklarında sıkıca kavrandı. Andrei sert ve derin bir şekilde iterken omuzlarımı pençeliyor, kalçalarının kıcına çarpması odayı dolduruyor. Ucundan pre-cum damlarken sikim sarsılıyor ve dökülmesini engellemek için sertçe kavıyorum.

Son damlasına kadar onun için olmalı.

"Acele et," diye sızlanıyor Mikhail, "önce onu hamile bırakmak için can atıyorum."

"Sıranı bekle." Andrei derin derin gıcırdıyor, boğazının arkasından hırlıyor. "İlk bebek benim. Güçlü bir varise ihtiyacımız var."

Valentina onun her hamlesine karşılık vererek sikini geri itiyor.

"Kahretsin, bu beni-" diye inliyor ve kendini derinlere gömüyor. Valentina kulağıma inliyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en iyi şeylerden biri.

"Bu bir," diye mırıldandım, "kaç tane daha alabilirsin, hm? İki mi? Üç mü?"

Andrei yolundan çekilince Mikhail kadının am dudaklarıyla oynuyor, sikinin başını kadının kıvrımlarına sürüyor. "Damlıyor. Bunu yapamayız, değil mi?" Başını geriye atarak bir tıslamayla içine batıyor. "Ne kadar ıslak bir karmaşa. Tanrım, kendini çok iyi hissediyorsun-" Rusça küfürler ediyor ve tırnaklarını kıkına geçirerek hızla içine giriyor.

Valentina çığlık atıyor, ama ben ağzını yalayıp sesini çalıyorum. Gömleğinin altından göğüslerini avuçluyorum ve sertçe masaj yapıyorum, inletiyorum, rahatlamasına yardımcı oluyorum. Beynini sikeceksek boşalması gerekiyor.

Meme uçlarıyla oynuyorum, etraflarında daireler çiziyorum, parmak uçlarımla arasına sıkıştırıyorum. Başımı eğerek dudaklarımı birinin etrafına doluyorum ve emiyorum, kraliçemizden alçak bir inilti duyuyorum.

Biri tükürüyor ve Valentina'nın nefesi kesiliyor.

"Rahatla, zhen, seni iyi hissettirmek istiyorum. Bırak gireyim."

Ah, Andrei onun kıkıyla oynuyor.

Sızlanıyor ve ben onu boşaltmak için çabalarımı iki katına çıkarıyorum. "Çok dolusun, Lisichka. Yaramaz küçük tilki, üç erkek istiyor. Başka bir siki kaldırabilir misin? Senin için hazır yüküm var." Kahretsin, o kadar sertleştim ki acıtıyor. Eğer hayır derse, dişlerimi sıkıp dayanacağım, ama evet derse-

Cevap verirken sesi güçlüydü ve tanrılara şükürler olsun ki bu bir evetti.

Göğüslerini çıkardım ve yüzünün önünde durdum. Ağzını açık saçık bir arzu gösterisiyle açıp ereksiyonuma bakıyor. Onu yumruğumun içinde tutuyorum ve görmesi için yavaşça pompalıyorum. "Ben sadece iyi kızlara sık veririm. Sen iyi bir kız mısın, Valentina?"

"Evet."

Parmaklarımı saçlarına doluyorum ama onu geride tutuyorum. Sıcak nefesi uzunluğumu çevreliyor ve daha sert seğirmesini sağlıyor. "Mikhail, klitorisini ovala." Valentina'nın vücudu sarsıldığında, temas kurduğunu anlıyorum. Aletimin ucunu Valentina'nın dudaklarına

sürterek kokumu ona bulaştırıyorum. Onu fiskeliyor

Ağlayan yarığıma dilini dayadı ve taşaklarım acımaya başladı.

Onlar da şişmiş. Kahretsin, bu büyük bir yük olacak.

"Benimle geleceksin, değil mi?"

Valentina hevesle başını sallıyor ve sikimin başını dudaklarının arasından geçiriyorum. Bir iniltiyle gözlerini kapatıyor ve o anda boşalmamak için mücadele etmek zorunda kalıyorum. Beni yutmasına yardım ediyorum, durakladığında başının arkasını itiyorum. Burun delikleri alevleniyor ve gözleri yaşlarla doluyor. Ama geri çekilmiyor, yanaklarını çukurlaştırıp emiyor.

Vay anasını!

Yüzünü sikmeye başladığımda boğazımda bir hırıltı düğümleniyor, gözlerini açıp bana baktığında nazık davranamıyorum. Tükürük çenesinden aşağı damlıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzölüyor, ama bir şekilde, biz onun amını, götünü ve ağzını sahiplenirken zümrüt gözleri her zamankinden daha parlak parlıyor. Üçümüz birlikte çalışıyoruz.

Dördümüz de sertleşmek üzereydik.

"Şimdi," diye hırlıyorum, patlarken sikimi boğazının arkasına doğru zorluyorum, kaslarım geriliyor, vücudum endorfinle doluyor. Bunu durduramıyorum. Andrei homurdanıp ona sertçe çarparak iki numaralı deliği doldururken, her seferinde bir darbe olmak üzere ağzını benimle dolduruyorum.

Mikhail sırtına doğru geliyor, salgısının çoğunu göt deliğinin sıkı halkasına ve yanaklarının arasına pompalıyor. Kıcını parmaklamış olmalı, aksi takdirde üç numaralı deliğe de pompalanırdı. Bir kısmını içeri itmek ve onunla biraz daha oynamak için parmağını kullanıyor, onu geriyor, onu hissetmeye alıştırıyor. Kadın parmağının etrafında kenetleniyor ve vücudu ikinci kez kasılıyor.

Lanet olsun, az önce oradan mı geldi?

Kalçama dokundu ve ben de hızla geri çekildim. Orada bu kadar uzun süre kalmak istememiştim. Nefes nefese kalırken yüzünü tuttum.

Çenesinden aşağı döl damlıyor ve amından da sızıntı olduğunu biliyorum. Mikhail yeterince iyi bir iş çıkardı.

Çünkü onu orada sikmemiş olsa bile
Öyle görünüyor.

Valentina darmadağın ve bu konuda gülümsüyor. "Beni çok iyi doldurdu," diye mırıldanıyor, gözlerini kapatarak. "Çok iyi."

Başının üstünü öptüm. "İyi kızlar doldurulur."

"İyi kızlar da şekerleme yapar." Kız masanın üzerinde erir ve Mikhail ile Andrei onu yatak odasına taşımak için birlikte çalışırlar.

Onlar ayrılırken, sigara almak için ceplerimi yokluyorum. Parmaklarımın arasında yaktıktan sonra havada kıvrılan dumana bakıyorum.

İlk defa, vurulmak için can atmıyorum.

Masanın üzerine koydum ve sonunun yanmasını izledim, içimi bir son duygusunun kapladığını hissettim. Eğer bir baba olacaksam, bunu göreceğ kadar uzun yaşasam iyi olur.

Charlea 1h

AFDAEI

KARIM GÜLÜMSÜYOR. Dudaklarının en küçük kıvrımı, duygularının basit bir ipucu ve yine de beni onun derinliklerine gömüldüğüm zamanki kadar sevinçle dolduruyor. Her şeyi kapsayan, sıcak bir mutluluk.

Valentina'nın gidişinden sonraki yıllarda, kendimi onsuz bir hayata teslim ettim. Uzun günler ve geceler boyunca düzeni sağladıktan ve Bratva'mızı koruduktan sonra dinlenebileceğim bir yer olan evimin tesellisi olmadan vahşet dolu bir hayata mahkum edilmişim.

Valentina'nın eve dönmesi ve benimle kalmayı seçmesi -Damarlarıma pompalanan acı zehre karşı bir panzehir oldu. Kraliçem sayesinde istediğim her şeye sahip olabiliyim.

Bu, hayatımın geri kalanında ödeyeceğim bir borç.

Mikhail ve Ezra'nın kendi evlilik cüzdanlarını imzalamalarını izlerken boş gülümsemesi artıyor. Eyalet ve federal sınırlar içinde benim karım olarak tanınacak, ancak tüm niyet ve amaçlar için üçümüzün karısı olarak kabul edilecek. Daha da önemlisi, Bratva çok eşli birlikteliğimizi tanıyacak.

Avukatımıza başımla selam veriyorum, o da tüm belgeleri şahit olarak imzaladıktan sonra dikkatlice çantasına yerleştiriyor. Valentina ona teşekkür ediyor ve ardından Mikhail onu korumalı eskortuyla birlikte şehir sınırları içine geri dönmesi için dışarı çıkarıyor.

Valentina'nın elini elime alarak yüzüğünü dudaklarıma götürüyorum. "Bundan daha fazlasını hak ediyorsun." İki kez mükemmel bir düğün planlamıştık. Kutlama için toplanan çok sayıda insan, sayılamayacak kadar çok hediye, ipeklerle örtülü ve iki çiçekçinin buketleriyle süslenmiş muhteşem bir mekân. Valentina'nın hak ettiği buydu. Her şeyi. Sıkıcı bir yasal prosedür değil. Beyaz bir tişört ve ipek bir şort değil. Görünürde mücevherler, güller ya da güzel şeyler yok.

Sadece bir sahil evi ve seks delisi üç adamı.

Valentina gözlerime bakıyor. "Bu mükemmel, Andrei. Bir gösteriye ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var." Kollarıma giriyor ve çeneme nazik bir öpücük konduruyor. "Tüm bu yaygara olmadan, bu şekilde yapmaktan mutluyum."

Parmak uçlarımı boynunun genişliğinde gezdiriyor, Liam'ın uyuşturucu iğnesini hayal ediyorum. Onu şapelden nasıl sürüklediğini. Duvağını yırtmış. Onu korkutmuş.

Büyük bir tören istememesine şaşmamalı. Bir daha asla bir düğüne katılmak istemeyebilir. Onu suçladığımı söyleyemem. Bazıları iki başarısız düğünü kötü bir alamet olarak nitelendirebilir ve üçüncü bir girişim tanrılara hakaret olur. Tanrılar ya da onların tasarımları umurumda değil. Ben karımı ve onun iyiliğini önemsiyorum.

Eğer düğün istemiyorsa, öyle olsun.

Alnına bir öpücük konduruyorum. "Nasıl hissediyorsun?" Liam'ın ya da Katya'nın ölümünü hiç konuşmadık. Sanki nefes alacak yerimiz yokmuş gibi hissediyorum ve o boşlukta da tek yaptığımız sevişmek.

Seksten pişman olduğumdan değil. Ama arzu katmanlarının altında travmayı maskeleyerek kolaydır.

Cevap vermeden önce tereddüt ediyor. "Evlendiğim için mutluyum ama bundan sonra ne olacağını bildiğimi söyleyemem." Son iki günü iyileşerek ve dış dünyayı görmezden gelerek geçirdik. Valentina uyurken, duş alırken ya da kardeşlerim tarafından dövülürken, bazen durumu kontrol etmek için kaçıyorum.

Ne yazık ki, olması gerektiği kadar istikrarlı değil. Liam'ın ölümünden sonra, tahmin edildiği gibi, kaostan içinden başka bir gaspçı çıktı. Neyse ki bunun desteği yok. Ama alınacak bir can daha var ve her ne kadar zayıflığı yok etmekten çekinmesem de, Valentina bundan sonra bu kararları bilmeyi hak ediyor.

Ona söylemek için doğru anı bekliyordum. Küçük kaçışımız tam olarak balayı çığlıkları atmıyor, ama bir haftalık saf boktan sonra huzuru bozmaktan nefret ediyorum. Birbirimizin içinde boğulacağımız koca bir ayı hak ediyoruz.

Onu alacağımızdan emin olacağım.

"Planladığımız gibi dinleniyor ve sevişiyorduk." Kollarımı Valentina'nın beline dolayarak ellerimi kıkına koyuyorum. Onu Mikhail'in kıyafetleri içinde görmekten hoşlanmıyorum, bu yüzden çıplak olması gerekiyor. Hem de hemen.

Şortunu indirirken konuşmaya devam ediyorum. "Ama geri dönmemiz gerekiyor. Rus transferlerle yarım kalan bir iş var ve Francesca ile yetimhane konusunda ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor. Bir de Anton Dolohov var, belediye başkanının konağındaki pusudan sağ kurtulan."

Gömleğini çıkarıyor ve benim için iç çamaşırlarını çıkarıyor. "Şu anda konuşmak istediğin şey gerçekten bu mu?" Göğüslerini tutup birbirine doğru itiyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Yoksa karını becermek mi istiyorsun?"

Sikim titriyor. Cesur olmasına bayılıyorum. "Seni becermemi mi istiyorsun, zhena? Çok uzun zamandır ihmal mi ediliyorsun?"

Başını sallıyor, gözlerinde açlık parlıyor. "Kocamın beni becermesini istiyorum, evet."

Ben gömleğimi çıkarırken Mikhail aramıza giriyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, Valentina'nın dizini omzuna koymak için çoktan kaldırmış. "Hangisini?" Valentina'nın iç bacaklarını öpüyor, dudaklarının her dokunuşunda daha da yukarılara tırmanıyor. "Artık üç tane var."

Ezra, Valentina'nın arkasına geçip onu göğsüne doğru

eker ve Mikhail dilini Valentina'nın üzerinde gezdirirken onu sabit tutar. Valentina'nın nefesi kesiliyor. "Hepsi," diye i geçiriyor,

Ezra'nın kucağına eğiliyor. Adam Ezra'nın boynunu emiyor ve Ezra'nın gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Hepinizi içimde istiyorum."

Kıkırdıyorum. "Üçümüzün aynı anda sığabileceğinden şüpheliyim, sevgilim."

"Deneyebiliriz."

Donup kalıyorum, elim belimde geziniyor. Bunu kastetmiş olamaz. Ciddi olabilir mi? Ezra ile göz göze geldik. O da en az benim kadar meraklanmıştı. Mikhail çabalarını ikiye katlıyor, Valentina'nın klitorisini emmek için dudaklarını aralıyor ve iki parmağını onun sıcaklığına sokuyor. Amcığına doğru inliyor, bu fikir onun da hoşuna gidiyor.

"Evliliği vaftiz etmenin daha iyi bir yolu var mı?" diye gürlüyor Ezra, koyu renk gözleri siyaha dönüyor, "birlikte karı almaktan daha iyi bir yol?" Valentina'nın bacakları titremeye başlıyor, nefesleri kısa, küçük pantolonlarda şişiyor. "Lütfen. Bunu istiyorum. Lütfen beni siklerinizle doldurun. H e p s i y l e ." Valentina ya bu fikirden ya da Mikhail'in becerikli çalışmasından dolayı b o ş a l ı r k e n vücudu tutulur. Ezra iddia ediyor Ağzını açgözlülükle açmış, alt dudağını onunkinin arasında emiyordu.

Her zaman kıskanç, sahiplenici bir adam olmuşumdur ama Valentina'nın en iyi adamlarım tarafından perişan edildiğini görmek bambaşka bir şey. Sikim onun içinde olmak için can atıyor. Çabucak soyundum ve Valentina'yı kollarıma aldım. Rekor sürede ana süite ulaştık. Onu yavaşça yatağa yatırıp üzerine çıkıyorum ve tüm gücümle öpüyorum. Onu yatağın üzerine d o ğ r u sürüklerken omuzlarımdan tutuyor. "Eğer bu işe yarayacaksa, senin üstte olman gerekecek." Ezra, Mikhail ve ben lojistiği çoktan konuşmuştuk.

Denemek istediğimiz birkaç farklı poz var, ancak ilk seferimiz için Valentina'nın tam teşhirde olmasını istiyoruz. Alışana kadar isterse ilk başta hızı kontrol edebilir. Ama hepimiz onun içine girdiğimizde, kendimizi tutabileceğimizi sanmıyorum.

Üçümüzden de aynı anda almak zorunda kalacak.

Ezra'nın kontrolü ele almasına izin vermeden önce Valentina'yı son bir kez öpüyorum. Yatağın üzerine kayıyor ve Valentina'yı tek koluyla çeviriyor, yaralarına rağmen hala çok güçlü.

Ama Valentina'yı güçsüz görmeye bayılıyorum. Ezra'nın kalçalarının üzerine yerleşirken saçları yüzünün etrafında dalgalanıyor. Dudağını ısıyor ve buklelerini bir omzunun üzerinden fırçalıyor. "Bunu nasıl yapacağız?"

Ezra avuçlarını kadının kalçalarında bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Düşünme. Hisset."

Valentina kaygan vücudunu Ezra'nın sikine sürterken, Mikhail parmaklarını yağlar ve Valentina'nın arkasında diz çöker. Omuzlarını öpüyor, sonra kulağını tırmalıyor. "Seni arkadan becereceğim bebeğim. Tam buradan."

Valentina'nın gözleri çırpınarak kapandı. "O-oh. Sığacak mı?"

Boynunun yan tarafındaki bir çürüğü emerken bir mırıltı çıkarıyor. "Söz veriyorum, tam oturacak. Sikle öyle bir dolacaksın ki, çok ateşli olacak. Şimdi Ezra'nın sikinin üstüne otur aşkım, işte bu kadar. İşte bu kadar."

Valentina yavaşça Ezra'nın üzerine kayıyor, her seferinde bir acı verici inç. Valentina'ya uyum sağlaması için zaman tanımak amacıyla tüm vücudu donuyor ama Mikhail o kadar sabırlı değil. Bir parmağını Valentina'nın kıkına sokuyor ve arka girişiyle oynuyor, bir elini de kalçasında tutarak Ezra'nın siki ve parmağı üzerinde ileri geri sallanmaya devam etmesini sağlıyor.

Ondan ağırdan almasını talep etmeliydim ama Valentina'nın yüzüne bir kez bakınca bunun mümkün olmadığını anladım. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş, dudakları yeterince aralanmış ve doğrudan bana bakıyor.

"Çok güzelsin, zhena, Ezra'nın sikini sürerken çok güzelsin. Ne kadar muhteşem olduğunu biliyor musun?"

Başını sallıyor.

Göğüsleri zıplarken ağızım sulanıyor. Ama vücudunun ötesinde, üçümüzü de kabul eden, üçümüzü de seven ve bizi aynı anda yatağına ve kalbine davet eden bir kadın var.

Bizimki gibi üç kötü kalbi sevebilen bir kadın tam bir melektir.

"Tek bir bakışla kalbimi ve ruhumu ele geçiriyorsun, zhena. Erkekler senin güzelliğini görmek için savaşa gider,

bebeğim." Gözlerim vücudunda geziniyor, kalın kalçalarını, yuvarlak karnını, şehvetli göğüslerini, derin zümrüt gözlerini, tenini boyayan çillerini inceliyor. O mükemmel. Tam bir tanrıça. "Ama gözlerini dikip bakan her erkeği öldüreceğim Valentina. Benim olanı hayal etmeye cüret edeni. Vücudun benim. Kalbin benim. Hayatın benim."

"Bizim," diye düzeltiyor Mikhail, kelimeyi tenine doğru homurdanarak.

Tanrım, sikim acıyor. Acıyla zonkluyor, her zamankinden daha büyük ve şu anda karımın içinde olmam gerekiyor. Kayganlaştırıcı şişesini aldım ve şişmiş penisime bol miktarda sürdüm.

Ne olursa olsun karımı becereceğim. Daha fazla bekleyemem.

Ezra'nın göğsünün üzerine diz çöküyorum ve Valentina'yı bana yer açmak için geriye yaslıyorum. Sikimi sertçe kavradım ve klitorisine vurdum. Nefes nefese kıpırdandı. "Ne yapıyorsun?"

Ezra altımızdan homurdanıyor, muhtemelen plan değişikliğimden hoşlanmıyor, ama çok kötü.

Ona ihtiyacım var.

"Ucunun üzerinde dur, zhena, güzel. Tut, aynen böyle." Sıkı bir uyum olacak ama işe yarayacak. İşe yarayacağını biliyorum. Sikimi Ezra'ninkine bastırıyorum ve kendimi Valentina'nın amının önünde çentikliyorum. Mikhail, Valentina'nın omuzlarını aşağı doğru itiyor ve üçümüz birlikte Valentina'yı iki sakin üzerine oturtmaya çalışıyoruz.

Ezra dişlerini gıcırdatıyor. "Mikhail. Parmaklarını kaldır."

Mikhail güler. "Sikeyim hayır. O kadar sıkı sıkılmış ki. Parmaklarımın kığında olması hoşuna gidiyor, değil mi Malyshka?" Kızın kulak memesini kemiriyor, sonunda kız başını sallayınca inliyor. "Gördün mü? Dayanabiliyor."

Boynundaki bir damar nabız gibi atıyor.

Avucumu boğazına sarıyorum. Nefes almıyor. "Nefes al, aşkım. Bu bir emirdir."

Ciğerlerini doldurduğunda, dolaşımının bir kısmını kesecek kadar sıkıyorum. Gözleri şişiyor ama amının içine bir santim daha soktuğumda yüksek sesle inliyor. Bir santim daha aşağı kayarken dördümüz de titriyoruz.

Sik beni. Çok sıkı. Ezra'nın kalp atışlarını sikinde hissedebiliyorum. Yoksa benimki mi? Valentina'nın arzusu boylarımızdan aşağı damlıyor, ama kayganlaştırıcı kesinlikle yardımcı oluyor. "Her geri çektiğimizde nefes alacaksın, anladın mı?"

Başını sallıyor ve ben daha derine dalarken tutuşumu sıkılaştırıyorum.

Lanet olsun.

Sadece beni bir mengene gibi kavramakla kalmıyor, aynı zamanda Ezra'nın aleti benimkine sürtünüyor, ikimiz de Valentina'yı daha sert becermek için mücadele ederken ekstra bir ısı ve sürtünme katmanı. Sonunda bir ritim buluyoruz, Valentina her seğirdiğinde ikimiz de homurdanıyor ve inliyoruz. Söyleneni yapıyor ve her dışarı çektiğimizde nefes alıyor ve itaati beni sınıra getirmek için yeterli.

Bir hırıltıyla dudaklarımızı birbirine çarpıyorum, kalçalarımı daha sert pompalıyorum, onun ciyaklamasını duyuyorum ama umursamıyorum, duramayacak kadar ileri gitmişim.

Önce ben boşalıyorum, Ezra'yla birlikte olabildiğince derine, sonra Ezra inliyor ve hemen ardından geliyor. Döllerimiz çarşafırlara damlıyor ama ben tamamen çekilmeye hazır değilim.

Mikhail Valentina'nın arkasından sertçe itiyor ve Valentina nefes nefese kalıyor. Boğazını serbest bırakıyorum, ama o omuzlarıma yapışıyor, tırnaklarını derime geçirerek can havliyle bana tutunuyor. "Ohhhh. Siktir. Fuckfuckfuck."

Aramıza uzanarak, vücudunun seğirme şeklinin tadını çıkararak spermimi klitorisinin üzerinde sıkı daireler çizerek ovuyorum. "Mikhail içinde mi bebeğim?" Kalçalarının kıcına ıslak bir şekilde çarpması yeterince kanıt ama bunu onun ağzından duymak istiyorum. "Seni kıcından mı beceriyor?"

"Evet," diye ağlıyor ve yüzünü boynuma gömüyor.
Ezra kalçalarını yukarı itiyor, kızın amını tekrar
doldururken homurdanıyor.

Siktir, bir tur daha atabilir miyiz?

Parmaklarımı sikimle değiştiriyorum ve Valentina'nın klitorisine sşrtşnşyorum, gşzlerim orasının ne kadar ıslak olduğunu gşrşnce geri dşnşyor. Kollarımda kasılıyor ve onu yerinde tutmak için kollarımı kaburgalarının etrafına kilitliyorum. "İyi hissediyor mu?" Kulağına inliyorum. "Kıına boşalacak Valentina. Üç sık ve birden fazla yük alarak çok kirli bir karısın. Eminim daha fazla boşalmak istiyorsundur, değil mi?" Dinleyip dinlemediğini anlayamıyorum; gşzleri kapalı ve tekrar nefes almayı unutuyor.

Mikhail onun omzunu ısırır ve hırlar. "Gel lan Valentina! Daracık kıına gşmşlş sikime gel!" Adam sertçe vuruyor ve Valentina boşılırken çığlık atıyor. Ezra ve Mikhail, kız etraflarında sıkılaştıka donup kalıyorlar ama ben klitorisini okşamaya devam etmekte şzgşrşm. Onu orgazmı boyunca çalıştırıyorum, kendi zevkim arttıkça kulağına homurdanıyorum.

Tekrar boşalacağım. Siktir, yine boşalacağım. Sikeyim amına koyayım.

Taşaklarım geriliyor ve ilk seferki kadar sert boşalıyorum. Klitorisini beyaza boyarken aletim nabız gibi atıyor. Ezra Rusça kşfşrler ediyor ve inliyor, muhtemelen bu sefer onu daha derine dolduruyor.

Mikhail kşkrşyor.

Hepimiz çekiliyoruz ve Valentina'nın kafası yastığın şzerinde olacak şekilde ortada sıkıştığından emin olarak bir yığın uzuv halinde şkşyoruz. Kimin kolunun benimkinin şzerinde ya da kimin sikinin kalçamda olduğundan emin değilim ama umurumda değil.

Bu adamlar için hayatımı veririm. Valentina'yı memnun etmek ve korumak için benim kadar sıkı çalışırlarsa, hiçbir şikayetim olmaz.

Yatakta fazladan iki gevşek penis olsa bile.

Hiçbirimiz hareket etmek istemiyoruz ama Valentina'nın mırıldandığı su beni yataktan kaldırıyor. Bir bardak su içip yatak odasına ř bardak daha getiriyorum ama geri dřndřđřmde Ezra sızmış, Valentina da Mikhail'in gřđsřne bir şeyler mırıldanıyor. Elini Mikhail'in gřđsřnde

gezdiriyor.

Duyamadığım bir şeyler fısıldıyor.

Onların samimiyetini kıskanmam gerekirdi ama yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum.

Valentina hala gülümsüyor.

Bu her şeye değer.

Bölüm 17

VALENTINA

Mikhail'in parmakları kafa derime girip saçlarımı sabunla ovarken dudaklarımdan bir inilti geçiyor. Gözlerim kapanırken çenemi aşağı indiriyorum. İşte hayat bu - kocaman, ayaklı bir küvette, sevdiğim adamlardan biri sırtıma yaslanmışken yıkanmak.

Memnun bir mırıltıyla enseme öpüyor. "Sanırım, burada benimle olduğun sürece, aşkım, bu evin yeni favori özelliği." Ellerinden biri buharlı suyun altından kayarak göğsümü avuçluyor. "Bir banyodan hiç bu kadar keyif almamıştım."

Ezra banyonun öbür ucundan homurdanıyor, Mikhail'in küvette beni okşamasını izlerken kaşları birbirine çarpıyor. "Milyon dolarları olsa daha büyük bir küvet alırdı herhalde," diye mırıldanıyor dişlerinin arasında yanmamış bir sigara sıkıştırırken. Bu onun son alışkanlığı haline geldi - dumanı tut, ama yakma. Belki ucunu çiğniyor ya da paketi kalçasına vuruyor ama uyumadığını itiraf ettiği gecedен beri onu sigara yakarken görmedim.

Sebebi her ne olursa olsun, bunun için minnettarım.

Mikhail omuzlarımı yoğurmak için benimle dalga geçmeyi bıraktığında, "Gerçekten de bir üst modele geçmeyi düşünmelisin," diye iç geçiriyorum. "O zaman sadece sen ve ben yerine hepimiz sığarız."

"Sadece ikimizin olması hoşuma gidiyor, Malyshka. O ikisi buradayken suyun ne kadar kirleneceğini hayal edin." Tıkıyor

Dilini kaslarıma daha sert saplıyor. "Biliyor musun, bunu hayal etme. Seni tamamen kendime istiyorum, düşüncelerini bile." Gözlerini kaldırıp Ezra'ya dik dik bakıyor. "Birileri gerçekten ipucunu yakalamalı ve bizi yalnız bırakmalı. Yeni evlilerin yalnız kalmaya ihtiyacı vardır."

Ezra alay ediyor. "O sadece senin karın değil."

Mikhail saç kremi saçlarımdan temizliyor. "Benimleyken öyle," diye iç geçiriyor ve ellerini suyun altına daldırıp çıplak tenimi okşuyor. "Çıplak ve arzulu, hatta titriyor. Öyle değil mi aşkım?" Kulağımın arkasını öpüyor, bir eliyle karnımı okşarken diğer eliyle kalçalarımın arasına giriyor. Ona erişim izni vermek için dizlerimi büküyorum ve o da becerikli parmaklarıyla hemen klitorisimi işaret ediyor. Her vuruşu yavaş ve duygulu, arzumun ateşini körüklüyor.

Başımı omzuna yaslıyorum ve ona karşı rahatlıyorum. "Bu kirli bir hile-ahh!" Mikhail hızını artırdıkça içimde derin bir zevk dalgası yayılıyor. "K-tut beni-küvet bile değil-Mikhail," diye sızlanıyorum. "Dur, bekle-"

"Hayır." Bacağımı küvetin kenarına kaldırıp beni açıyor. "Bir saatliğine benimsin Valentina ve her saniyesinin tadını çıkarmaya niyetliyim." Parmakları aşağı doğru kayıyor ve kolaylıkla içime giriyor. Onları içime pompalarken, avucunun topuğunu klitorisime bastırıyor. Acıtıyor, çok hassasım ama aynı zamanda-

"Çok iyi," diye geveliyor Mikhail, ben titremeye başlayınca inliyor. "Benim için boşalacaksın bebeğim. Parmaklarımı sık."

Duvarlarımı olabildiğince sıkıyorum ve o da beni bir hırıltıyla ödüllendiriyor. "Siktir, bu çok ateşli. Çok sıkı. İçine girmemi seviyorsun, değil mi Valentina? Söyle." Su küvetin kenarından taşıp fayanslara sıçrıyor. Ama Mikhail durmuyor; daha da sertleşiyor, üçüncü bir parmağını içeri kısıyor ve derin bir yere vuruyor.

Nefes nefese küvetin kenarlarına tutunuyorum, içimden beyaz bir zevk fışkırıyor. Çok yakınım, çok yakınım ama vücudum o kadar sıcak ki başarabileceğimi sanmıyorum. Ben gidiyorum

bayılacağım. Çılgılık atacağım. Durmazsa ölebilirim-

"Çok kaba davranıyorsun."

Ezra'nın sesi yakın hissettiriyor. Körü körüne ona uzanıyorum ve o da elimi tutup sıkıca kavırıyor. "Ben buradayım. Güvendesin. Bırak Valentina. Mikhail için gel."

Artan gerilim sonunda kopuyor ve yere çakılıyorum. Vücudumdaki her sinir aynı anda ateşlenip beni endorfinle doldururken ve tüm ağrı ve sızılarımı yatıştırırken vücudum geriliyor. Mikhail'in kollarında rahatlayarak aşağı indiğimde vücudumdaki tüm gerginlik eriyip gidiyor.

Kollarını ortama doluyor ve beni sıkıca tutuyor, çok sıkı, kaburgalarımı acıtıyor.

"Mikhail, bu acıtıyor." Derin bir nefes alıyorum ve bileklerini tutuyorum. "Hey, bu çok sıkı-"

"Sen de bana güvenebilirsin, biliyorsun." Alnını omzuma yaslayarak iç geçiriyor. "Ezra'nın seni her zaman kurtarmasına ihtiyacın yok. Ben buradayım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Gözlerimi açtım ve yaşlarımı kırptırdım. Kahretsin. Ezra sıkıntıda olduğumu düşündüğünde beni kurtarmaya geldi. Yani, öyleydim ama iyi olabilirdim. Mikhail'in sınırlarımı zorlaması sorun değil. Hepsinin zorlaması sorun değil. Gitmesine izin vermeden önce Ezra'nın elini sıktım.

Ezra odadan çıkmadan önce uzun bir süre bana bakıyor.

Sonunda Mikhail ve ben yalnız

kaldık. "Mikhail, bırak

gideyim."

Tutuşunu biraz gevşetiyor ve arkamı dönüp ona bakmama izin veriyor. Küvet yeterince geniş olduğu için ona binmek kolay oluyor ve yerime yerleşirken kollarımı boynuna doluyorum. Hâlâ kaya gibi sert ve üzerine batmamak için stratejik manevralar yapmak gerekiyor.

Bana bakmıyor. Ama yine de çenesinin inatçı sıkılışını ve gözlerindeki yaralı parıltıyı yakalıyorum.

Çenesini kavriyorum ve başını bana doğru çeviriyorum. Mikhail'in muhtaç bir tip olduğunu hiç düşünmezdim ama kocalarım arasında en muhtaç olanı o olabilir. Ezra sakın ve kararlı. Andrei kendinden emin ve net. Ama Mikhail çalkantılı. Kibirli.

Ve paylaşmayı söylediği kadar sevmiyor olabilir.

Başparmağımı çene çizgisinde gezdiriyorum. "Ezra'yla ilk tanıştığımızda bana tek kelime etmediğini biliyor muydun? İlk başta benden hoşlanmadığını düşünmüştüm." Tanıştığımız o sıcak yaz gününü düşündüm. Yanıma yeni atanmıştı ve koruma olarak ilk görevi, ailenin kadınları kıyafet alışverişine çıkarken beni güvende tutmaktı. Olaysız bir öğleden sonra olması gerekiyordu.

"Ama babamın emrettiği gibi bütün gün beni takip etti. O gün saatlerce şehirde butik butik dolaştık. Berbat bir durumdu. Ayaklarım beni öldürüyordu. Yürüdüğüm yere dikkat etmeyi bıraktım ve kaldırımdan yanlış adım attım ve neredeyse caddeye yuvarlanıyordum. Ama Ezra beni izliyordu. Bir taksi hızla geçmeden hemen önce beni yakaladı. Ayağım daha yere değmeden beni kaldırıma geri çekti."

Mikhail'in kaşları çatıldı ama anlatmaya çalıştığım bir şey var.

"Ezra her zaman gözlemci olmuştur. Tehlike ya da gerçekten harika bir orgazm gibi bir şeyin eşiğinde olduğumu anlayabilir." Başparmağımın ucunu Mikhail'in alt dudağına bastırıyorum. "O temkinli. Sınırlarımı aşmadan önce beni güvende tutmak istiyor. Ama sen, Mikhail, bu sınırları zorlamak için yaratılmışsın." Başparmağımı dudaklarının arasına bastırıyorum, dişlerinin arasından geçiyor ve ucunu ısıyor. "Güvenli alanımı genişletmeye ve neler yapabileceğimi öğrenmeye ihtiyacım var - vücudumun neler yapabileceğini. Sana ihtiyacım var, Mikhail. Ama güvende olmak için sana ihtiyacım yok. Benim zaten güvenli bir erkeğim var."

Başparmağımı ağzına alıyor ve düz kenarını yalıyor, merak gözlerinde altın parçacıkları gibi parlıyor. Bir ürperti omurgamdan aşağı yuvarlanıyor ve kalçalarımın arasına yerleşiyor. Onun

horoz seğiriyor, arzumu karıştırıyor ve onu girişime hizalamak için kalçalarımı kaldırıyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve kendimi onun sikinin başına doğru indiriyorum. "Vahşi olmana ihtiyacım var, Mikhail. Bana sınırlarımı öğretmeni ve onları aşmama yardım etmeni istiyorum." Kendimi omuzlarında sabitlemek için parmağımı ağzından çekiyorum ve düşüşe hazırlanıyorum.

Dudaklarında muzip bir gülümseme kıvrılıyor. "Bir numaralı ders, bebeğim. Sikimin üstüne otur."

Kendimi yavaşça onun üzerine bırakıyorum, o daha derine batarken dudağımı ısıyorum. Ama sonra o gülümseme beliriyor ve aniden elleri kalçalarımın altına, beni yere çarpıyor ve etrafımıza su sıçratıyor. Zevkten içim içime sığmazken haykırıyorum ama Mikhail çoktan harekete geçmiş, beni yenilenmiş bir sertlikle sikinin üzerinde zıplatıyor. Her geri çekildiğimde beni karşılamak için yukarı itiyor, kraliçesinin tam olarak istediği şeyi sunma sözüyle beni cezalandırıyor: vahşi bir şey.

Her nefes alışını, kalçalarımızın her çarpışını, her su sıçramasını ve kalbimin güçlü atışını seviyorum. Kıcımı sertçe kavrayışını, canımı acıtmak, daha da fazla hissetmemi sağlamak için etimi kazmasını. Tüm duyularım aynı anda kükrüyor, beni eziyor.

İşte o zaman Ezra beni geri çekti. Kafamda alarmlar çalarken vücudum çılgın atıyor, bana bunun çok fazla olduğunu, bunun delilik olduğunu, beni bu şekilde idare etmesine izin vermemem gerektiğini söylüyor.

Ama bu vahşi taraf hala Mikhail. Benim kocam. Sevgilim. Andrei ve Ezra'ya güvendiğim kadar ona da güveniyorum ve bunu ona göstermenin zamanı geldi.

Başını geriye atıyor ama gözlerini açık tutarak beni izliyor. "Tekrar söyle," diye tıslıyor ve beni yere çarpıyor. "Bana ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sana ihtiyacım var!" Parmaklarımı saçlarına doladım ve sertçe çektim. "Sana ihtiyacım var, Mikhail. Evet! Oh, evet." Öne doğru eğildim, Mikhail'e tüm kontrolü verdim ve hayatım için tutundum.

Amım yara bere içinde. Kıcım yanıyor. Dizlerim çok acıyor.

Ama lanet olsun ki gelmek üzereyim-

Duvarlarım onun etrafında kenetlenirken çığlık atıyorum, tam da onun sevdiği gibi ve vücudum iyice sikilmenin verdiği zevk-acıya teslim oluyor. "Sana ihtiyacım var," diye yüksek sesle sızlanıyorum, "Sana çok ihtiyacım var, Mikhail, lütfen-"

Yüzümü kavırıyor ve dudaklarımızı birbirine çarpıyor, tam serbest kalacağı sırada sikini içime sokuyor. Ağzımın içine doğru inliyor, siki amımın içinde nabız gibi atarken dilini içeri itiyor ve beni tohumuyla dolduruyor.

"Sana ihtiyacım var, Malyshka," diye mırıldanıyor, yanağını okşayarak. "Sana o kadar ihtiyacım var ki, canım acıyor."

Onu yakınımnda tutuyorum. Daha önce hiç böyle sevildi mi bilmiyorum. Olduğu kişi için değil, çılgın parçaları ve her şeyiyle. "Benim de sana ihtiyacım var Mikhail, hem de çok. Seni seviyorum."

Yavaşça nefes veriyor, kollarını belime doluyor ve yüzlerimizi birbirine bastırıyor, yanak yanağa, burun buruna. Dudaklarımı, yanaklarımı, burnumu, alnımı, dokunabildiği her yeri öpüyor. "Ben de seni seviyorum Valentina."

Bölüm 18

VALENTINA

ANDREI bana Anton'un akşam yemeği partisinden sağ çıktığını söylediğinde, ilk başta rahatladım. Sayacak bir ceset eksilmişti. Elimizdeki kurban sayısını artıran bir can eksilmişti. Mikhail bana düğün şapelinde olanları anlatıyor; bir düzine ölü, diyor, kutsal bir mekânda öldürülmüşler, ölmek üzere olduklarını bilen kapana kısılmış hayvanlar gibi sinmişler.

Ezra bana hiçbirinin onurlu bir şekilde ölmediğini söyledi. Yakalandıklarında yüzüstü dönüp hayatları için yalvarmışlar.

Hiçbirine merhamet edilmedi.

Düğündeki diğer tüm konuklar onların çığlıklarına, ağlamalarına, ölmeden hemen önce çıkardıkları seslere tanık oldular. Kalp kırıklığını hayal bile edemiyorum. Travmayı. Ama adamlarım farklı görüyor.

"Bratva hayatı bu," diye homurdanıyor Ezra, sanki ofiste sıradan bir günmüş gibi. "Bunun hayatın bir parçası olduğunu anlıyorlar."

"Ve iş." Andrei gitmeye hazırlanırken kelepçelerini düzeltiyor. Anton'u ortalığı karıştırmaya ve daha fazla hayatı tehdit etmeye başladıktan sonra yakalayan ekiple bir toplantımız var.

Midem bulanıyor. Liam'ı hatırlatan bir şey görmek istemiyorum ve Anton, Liam'ın büyük oğluna çarpıcı bir şekilde benziyor.

Kardeşim. Ama onu görmezden gelemem ya da adamlarımın onu benim için halletmesine izin veremem, ben de bu Bratva'nın bir parçasıyım, en karanlık kısımlarını bile hâlâ öğrenmeye çalışıyorum.

Bu alışmak zorunda kalacağım şeylerden biri için.

Mikhail bana silahlı bir muhafızın teslim ettiğı elbiseyi uzattı.

bizim kapımız. Etiket i Celia'nın butiğinin logosunu taşıyor ve ipek ellerimden su gibi akıyor. İlahi bir şey -muhtemelen çok pahalı- ve kesinlikle benim için özenle seçilmiş. Koyu bordo tenimde parlıyor ve zihnim yemek masasına geri dönüyor.

Zehirli şarap masa örtüsünü lekeliyor.

Liam'ın vücudundan sızan kan.

Damarlarımda akan Baranova kanı. Belki de Bratva kanla yıkanmıştır, hem kendimizin hem de düşmanlarımızın kanıyla. Belki de güç buradan geliyordur, kanın temsil ettiğı şeyden. Bu şehrin duvarları içinde, hayatın kendisi üzerinde hakimiyetimiz var. Kimin yaşayıp kimin öleceğine, kimin hatırlanıp kimin unutulacağına biz karar veririz.

Bu bir insanın taşıyabileceğı ağır bir yük. Babamın hastalanmasına ve annemin kaçmaya çalışmasına şaşmamalı.

Mikhail omzuma bir öpücük kondurarak elbisemin fermuarını çekiyor. "Çok güzel görünüyorsun, aşkım."

Aynaya bakıp saçımı ve makyajımı düzeltmek için dönüyorum. Annemin resmindeki gibi değilim; altın sarısı, beyaz ve tertemiz. Onun yerine kan, karanlık ve gölgeyim. Bu Bratva'nın geliştiğı şeyler. Kraliçesi olarak kullandığım silahlar.

Dördümüzün hazırlanması yirmi dakika sürüyor, sonra zırhlı cipe binip şehre geri dönmemiz bir otuz dakika daha alıyor. Sırada ne olduğı konusunda gerginim.

Bu Bratva'yı geleceğı taşımaya hazır mıyım?

Andrei yanıma eğiliyor ve sıcak elini kalçama koyarak yanağımlı öpüyor. "Nefes al, zhen a. Sen bunun için doğmuşsun."

Baranova malikanesine değil, yetimhaneye varıyoruz. Arabamız durdu ve adamlarım harekete geçmek için sabırsızlanarak araçtan iki büklüm indiler. Anton'la ne yapacağımızı hiç konuşmamıştık. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Burada, yerinden edilmiş çocukların sığındığı bir yerde daha fazla kan dökülecek mi?

Andrei elimi tutup beni taş geçide doğru götürürken omurgamı elikleştiriyorum. Penceredeki karanlık perdeler hışırıyor, biz yaklaşırken minik eller ve minik gözler bize bakıyor.

Hayır, burası kan dökme ve maniplasyon yeri değil. Bu mülkün ve bu çocukların g oyunlarına ve şiddete kapalı olduğu konusunda hiçbir şüphe kalmadığından emin olmalıyım.

Çocuklarımız bundan daha iyisini hak ediyor.

Fuaye boş. Francesca hiçbir yerde bulunamıyor. Yetmiş beş dnekten biriye çoktan ölmüştür diye düşünüyorum. Kadını pek sevmiyorum ama personel değişikliğinin çocuklar için zor olacağını biliyorum. Tabii burada insanların gelip gitmesine, hayatlarına girip çıkmalarına alışkın değillerse.

Bu ocuklar için daha iyisini yapmadığım için aileme karşı başka bir şikayet. Beş yıl önce onları terk ettiğim için bana karşı.

Bu hatayı bir daha yapmayacağım.

Andrei mz de arka tarafa, kahverengi imen ve topraktan oluşan yamalı bir avluya götürüyor. Beş zırhlı muhafız var, tepeden tırnağa aynı teçhizatla kaplılar, kasklarının arkasında tanınmaz haldeler. Bir de Anton Dolohov var.

Diz kmş güçlü adamlar görmeye alışık değilim.

Muhafızlardan biri elini başının arkasına koymuş, bakışlarını yere indirmeye zorluyor. Elleri arkadan kelepçelenmiş. Diğerleri çevreyi tararken iki silah ona çevrilmiş durumda.

Bu bir çocuğun tanık olması gereken bir sahne değil.

Arkamıza bakıyorum ve çocuklar gözden saklanırken perdelerin uğultusunu yakalıyorum. "Çocukları kim izliyor?" Kaşlarımı çatıyorum. Francesca kayıpsa ya da öldüyse, onlara bakması için birini görevlendirmek kimsenin aklına gelmedi mi?

Ezra duygularını saklamakta ustadır ama ben onun ne söylediğini anlamaya başlıyorum. Çenesi hafifçe sıkılıyor.

Bu hiç kimse olurdu.

Erkekler duygularını dizginlemeye çalışabilir ama ben bir erkek değilim ve bu sorun değilmiş gibi davranmayacağım. "Peki o zaman. Bunu kısa kesmemiz gerekecek." Andrei'nin elini bırakıyorum ve Anton'a tek başıma yaklaşıyorum. Adamlarımdan hiçbiri müdahale etmeye çalışmıyor ama Andrei belindeki kılıftan bir tabanca çıkarıyor. Bir şey yapmaya kalkışırsa diye Anton'a doğrultmasını bekliyorum ama onun yerine bana uzatıyor.

Silaha uzun süre baktım.

Andrei silahı elime tutuşturdu. "Anton Dolohov'un cezaya ihtiyacı var." Bu da ölmesi gerektiği anlamına geliyor.

Gerçekten bu adamı soğukkanlılıkla öldürmemi mi bekliyorlar?

Burada mı?

Andrei'ye ters ters bakıyorum. Anton'u kafasından vurup işi bitirmek onun için sorun olmayabilir ama ben işleri bu şekilde yürütmek istemiyorum. "Onun ölmesini istiyorsun." Ezra ve Mikhail'e bakıyorum, onların da aynı şeyi beklediğini biliyorum. "Hepiniz istiyorsunuz."

Mikhail yanıma yaklaşıyor, Anton'un sarı saçlarını tutuyor ve adamın kafasını geriye atıyor. Aldığı dayaktan mosmor olmuş, sol yanağı morarmış, sağ gözü şişmiş. Burnundan ve yarılmış dudağından kan damlıyor.

Görünüşe göre muhafızların da kendilerine ait bazı fikirleri var.

"Ona neden burada olduğunu söyle, Anton." Mikhail topuğunu Anton'un kalçasına yerleştirir ve bükerek bastırır. "Neden yalnız ve çaresiz çocuklarla dolu bir eve geldin?"

Anton Mikhail'i görmezden geliyor ve doğrudan bana

bakıyor. "GörünüŖe göre güzel kız bir gecede güzel bir kadına dönüŖtü.

Söyle bana, kardeşimin aleti sana yetmedi mi? Bir şeyler hissetmek için bir deliğe üç sık sokmak zorunda mıydın?"

Mikhail hırlayarak Anton'un çenesine sert bir yumruk indiriyor. Parmak eklemlerinin kemiğe çarpma sesi göğsüme ağır bir taş gibi yerleşiyor. Onun acısına acımıyorum ama aynı döngü tekrarlanıyor. Birini dövüyoruz. İntikam için geri gelirler. Başka birini dövüyoruz. Bir silah ve kinle geri dönüyorlar. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Cesetlerin nasıl yığıldığını anlamaya başlıyorum.

Elimi yavaşça Anton'un şişmiş yanağına koyuyorum. Şu anda bile gerçekten Liam'a benziyor. "Ağabeyin güzel bir kadına sahip olmak istiyordu. Beni o kadınla karıştırma." Kavrayışımı sıkılaştırıyorum, sıktıkça sıcak eti avucumu dolduruyor. "Soruya cevap ver. Neden buradasın?"

Eline geçen ilk fırsatta kaçmalıydı. Şehirde kalmasının hiçbir anlamı yok. Dolohovlar, bırakın şehre girmeyi, Baranovalarla bir daha iş yapamayacakları için kara listeye alınacaklar.

Anton tepki vermemeye çalışıyor ama bir damla gözyaşı serbest kalıyor. Yere inerken parmağıma değiyor. "Yaşlı kaltak bir ordu sözü verdi. Borcumuzu tahsil etmek için buradayım."

İçim daralıyor. Liam ve adamları sayılar hakkında konuşmuşlardı ve Kravinsky Francesca ve yetimhane hakkında bile bir şeyler söylemişti - çocuklar silah eğitimi almamıştı. Her şey o kadar çabuk yerine oturuyor ki, Anton çılgılık atana kadar yüzünü deştigimi fark etmiyorum. Yavaşça tırnaklarımı çekiyorum, derisinden koparıırken yüzümü buruşturuyorum. Kanı parmaklarıma bulaşıyor. Gömleğine siliyorum. "Toplayacağın şey senin ölümün olacak."

Bir nefes çekiyorum ve yavaşça bırakıyorum. Çocukları istismar etmek isteyen bir adamın yaşamasına izin verilmesini istemiyorum. Gardiyanların öfkesini şimdi anlıyorum; bir çocuğa dokunmaya cüret eden herkes cehennemin en kötü katını hak eder.

Ama ben adalet dağıtıcısı değilim. Bunu adamlarıma bırakacağım.

Mikhail'e dönerek yanağına bir öpücük konduruyorum. "Acıt, moya muzh." Andrei'ye silahını geri veriyorum. "Sadece burada yapma." Son olarak kocamın yanına gidip elimi göğsüne koyuyorum. "Çocuklara bakmak için bir süre burada kalacağız." Francesca'nın yerine birini bulup tam kadro işe alacağız ve gün bitmeden tüm çocukların karnının doyduğundan ve mutlu olduklarından emin olacağız. Bu tür işlerle uğraşmayı kanlı işlerle uğraşmaya tercih ederim.

Onları profesyonellere bırakın.

Anton'dan uzaklaşıyorum ve sonunda bittiği için minnettar bir şekilde hayatımın o kısmının kapısını kapatıyorum.

Ben ellerimdeki Anton'un kanını ve terini temizlerken Ezra çocukları ve kalan tek personeli bir odaya topluyor. Daha önce söylediklerimde ciddiydim; bu çocuklar bizim gözetimimiz altında ve onlara verdiğimizden daha iyisini hak ediyorlar. Bratva'ya resmi olarak katılsalar da katılmasalar da onlara iyi bakıldığından emin olacağım. Bu onların değerinin bir göstergesi olmamalı.

Düşündüğümünden daha fazla çocuk ve genç var. Ezra bir avuç yaşlıyı iki yatağın üzerine oturtmuş, onlarla Rusça konuşuyor. İçlerinden birkaçı bana doğru bakıyor ve odanın diğer ucundan yanaklarının çirkinliğini fark ediyorum. Boyunlarındaki ve kollarındaki işaretler, içine doğdukları zor hayatın izleri. Birkaçı Ezra'nın dövmeleriyle eşleşiyor.

Onlara ondan daha iyi rehberlik edecek kimse yok.

Küçük bir kız koşarak yanıma geliyor ve elimi tutuyor. "Gel bizimle otur!" Beni sallantılı bir masaya çekiyor ve odadaki diğer iki kızla birlikte oturtuyor. Dört koltuğun önünde plastik bardaklar ve uyumsuz tabaklar duruyor. "Çay içiyoruz," diye açıklıyor kız, "ve kraliçeyi davet ettim!"

Yerime oturuyorum ve kızların her birine gülümsüyorum. Elebaşları Rebecca bardaklarımıza su doldururken isimlerini öğreniyorum. "Benim adım Valentina. Sizinle tanışmak bir zevk."

Elbisem, saçım, şuradaki uzun adam, Bayan Francesca'nın ne zaman döneceği, burada ne işim olduğu, ne zaman döneceğim ve daha pek çok şey hakkında türlü türlü sorular soruyorlar. Çayımız bitene ve Rebecca lavabodan biraz daha almak için koşana kadar bitmek bilmeyen bir yayılım ateşi.

Ezra ve ben koğuşlarımızdaki her bir çocukla tanışırken, personel de son on yıldaki tüm iş kayıtları da dahil olmak üzere tüm kayıtlarını alıyor. Eve döndüğümüzde en iyi hareket tarzını belirlemek için her şeyi gözden geçireceğiz ve bunun çocukları güvenilir evlere yerleştirmek mi yoksa mevcut sistemimizi yeniden düzenlemek mi olduğunu belirleyeceğiz. Ezra daha fazla personel çağırdı ve güneş batmadan önce tüm çocuklara domuz pirzolası ve patates yedirildi, film izletildi ya da dışarıda oynatıldı ve gece için yeni battaniyeler verildi.

Mükemmel değil ama bu da bir başlangıç.

Ezra ve ben çıkmaya hazırlanırken Rebecca yatağından fırlayıp koridora koştu. "Kraliçe Valentina!" Bana doğru koşuyor ve bacaklarıma sıkıca sarılıyor. "Lütfen yakında yine gel!"

Elimi Rebecca'nın saçlarında gezdiriyorum ve ona sarılmak için eğiliyorum. "Tabii ki. Partimiz için çay getireceğim." Rebecca'yı yatağına götürüp gece için yatırıyorum, sonra odayı paylaşan diğer iki kız için de aynısını yapıyorum. Çıkarken Ezra diğer odalardaki büyük çocuklara veda sözleri söylüyor.

Arabaya doğru yürürken elini tutuyorum. "Bana Rusça öğretir misin? Gerçek Rusça, zaten bildiğim ufak tefek şeyleri değil. Tam anlamıyla konuşabilmek istiyorum."

"Senin için her şeyi yaparım, Lisichka." Elimin tersini öperek beni göğsüne doğru çekti. "Onlara iyi bir anne gibi görünüyorsun. İyi kalplisin. İyi bir etkiye ihtiyaçları var."

"Bu çocukları seviyor gibisin," diye kaşımı kaldırarak işaret ediyorum. "Belki de babalık sana yakışıyordur."

Ezra'nın yanakları hafifçe kızarıyor ve kalbim eriyor. Kendimi parmak uçlarıma itiyorum ve onu öpüyorum. Tatlı bir dudak teması olarak başlayan öpücük çabucak ısınıyor ve saniyeler içinde beni arabaya kaldırıp koltuğa yatırıyor. Şoförümüz tam Ezra'nın beni tekrar, daha sert, daha güçlü öpmesi için kapıyı kapatıyor, üstüme çıkarken dudaklarıma doğru iç çekiyor.

Duygu seline kapılmış bir halde dağımı bakıyorum. Burada benimle olduğu için çok mutluyum. İyileştiği için. Benim olduğu için.

Konuşmuyoruz ama konuşmak zorunda da değiliz. İhtiyacımız olanı nazik okşamalar ve o kadar da nazik olmayan öpücüklerle, ikimiz için de işe yaradığını bildiğimiz bir dilde bir araya gelerek söylüyoruz. Parmaklarımı Ezra'nın kısa kesilmiş saçlarında gezdiriyorum ve beni daha derinden hissetmek, kendisininmişim gibi sahiplenmek için elbisemi kaldırdığında iç çekiyorum.

Benim kocam. Benim koruyucum. Aşkım.

Chariea 1ç

VALEFIIFA

Sonraki birkaç gün boyunca zamanımızın çoğunu varlıklarımızı yeniden yapılandırarak ve beni Bratva'nın iş dünyasıyla tanıştırmak geçirdik. Ezra'dan Rusça, Andrei'den siyasi ve Mikhail'den coğrafi dersler alıyorum. Zamanımızın çoğunu Andrei'nin ofisinde, kütüphanede ya da Mikhail'in spor arabasıyla veya Ezra'nın motosikletiyle şehri turlayarak geçiriyoruz.

Ama en güzel kısmı uzun bir haftanın sonunda, o günkü tüm derslerimiz tamamlandıktan sonra geliyor ve rahatlayabiliyoruz. Andrei gün batımını izlemek için beni arazinin arka tarafına götürüyor. Sonbaharın sancıları içindeyiz, kışa hazırlanıyoruz ve etrafımızdaki yapraklar her geçen gün daha fazla dökülüyor.

Adamlarımın arasına sokulup kar yağışını izlediğim ya da ateşin çıtırtısını dinlediğim sıcak geceleri dört gözle bekliyorum.

Ancak şimdilik, akşam karanlığının serinliğinin ve solmakta olan güneş ışığının tadını çıkarmak, diğer her şey kadar mükemmel hissettiriyor.

Andrei başımın üstünü öpüyor. "Senin için bir sürprizim var, zhená. Benimle gel." Elimi tutuyor ve beni bahçelerin yanından, solan çimenlerin arasından geçirerek malikânenin arka köşesine sıkışmış Baranova mezarlığına götürüyor. Mikhail beni buraya getirdiğinden beri buraya gelmemiştim.

babamın mezarına. Burada benim için kaybedilenleri hatırlatmaktan başka bir şey yok.

Yaklaştıkça göğsüm ağrıyor. "İçeri girmek istemiyorum."

Babamın arsasını bir daha görürsem hasta olabilirim. Mikhail onu bana gösterdiğinde çok kızmıştım - söylediği tüm yalanları ve söz verdiği gibi annemi nasıl gömmediğini fark ettiğimde.

Andrei beni büyükannemin arsasını görmeye götürürse, gerçekten hastalanabilirim. Sonuçta o da babamdan daha iyi değil. "Onu gömmeyeceğimizi sanıyordum." Mezarlığın ortasına, babamın gömülü olduğu yere getirilirken bakışlarımı odaklamıyorum. Onu görmek istemiyorum. Sevgiyle çevrili, iyileşmek için onca gün harcadıktan sonra tüm incinmişliği, öfkeyi ve kızgınlığı hissetmek istemiyorum.

Burada bulacağım tek şey kalp kırıklığı ve keder. "Burada olmak istemiyorum, Andrei."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bana güveniyor musun?"

Derin bir nefes alıyorum. Tabii ki ona güveniyorum. Mezarlığın derinliklerine doğru onu takip ediyorum. İlk başta, yolculuğumuzun kaçınılmaz sonundan ve yüzleşmek zorunda kalacağım duygulardan kaçınarak gözlerimi gökyüzündeki solan pembelere ve morlara dikiyorum. Biliyorum, muhtemelen bana bir kapanış vermek istiyor.

Ama ben istemiyorum.

Buraya bir daha asla geri dönemem ve bunu kabullenemem.

Ancak durduğumuzda bakışlarımı indirebiliyorum.

Neye baktığımı anlamıyorum. İki ağaç, toprakta düz bir şekilde yatan basit, beyaz bir taşı çevreliyor. Babamın uzun, heybetli mezar taşı yok - aslında onu çevreleyen tüm toprak ve çürüme de gitmiş. Onun yerine yeni anıtın etrafına özenle yerleştirilmiş mevsimlik çiçekler ve ona giden taş bir yol var.

"Babamın mezarını yeniden mi yaptınız?" Toprak bozulmuş, çiçek ve dekor koymak için parçalanmış. Bu

Güzel.

Babamla ilgili hiçbir şey güzel değildi ya da güzel olmamalıydı.

Andrei başını sallar. "Buraya daha iyi bir şey koyabileceğimizi düşünmüştüm." Yavaşça beni tentenin altından patıkaya doğru çekiyor. Yeni beyaz granit mezar taşına bakıyorum, solan ışıkta yazıyı okumak için gözlerimi kısıyorum.

*Sevgili annemiz ve koruyucumuz Maeve
Baranova'nın anısına*

Gözlerim yaşla doldu. "Anne?" Dizlerimin üzerine çöküyorum ve parmak uçlarımı taşın üzerinde gezdiriyorum. Sonunda hak ettiğı şekilde onurlandırılacak. Geçmişı telafi etmek için yeterli değil ama yakın.

Andrei yanımda diz çökerken elimi sıkıyor. "Mikhail seni daha önce buraya getirdiğinde neler olduğunu anlattı. Babanı araziden çıkarttırdım ve yerine burayı inşa ettirdim. Her mevsim çiçekleri yenileyeceğiz, böylece her zaman çiçek açan bir şeyler olacak ve ağaclar zamanla çok daha geniş bir alanı kaplayacak şekilde büyüyecek. İlkbaharda pembe çiçekler açacaklar. İsterseniz bir bank ya da bir çeşme ekleyebiliriz. Maeve'in ya da sizin ne istediğınızı düşünüyorsanız. Burası ikiniz için bir alan."

Gözyaşlarımın akmasını engelleyemiyorum. Serbestçe akıyor, yanaklarımı ıslatıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyorlar. Gözlerimi ovuşturuyorum ama faydası yok. Sevgiyle dolup taşıyorum - annem için, Andrei için, bize verdiği bu alan için. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, hıçkırıklarımı tutarak. "Çok teşekkür ederim."

Beni göğsüne çekiyor ve ona karşı ağlamama izin veriyor. Gözyaşlarım hıçkırıklara dönüşüyor ve vücudumu sarıyor. Keşke annem gerçekten burada olsaydı da bu adamlarla paylaştığım aşkı görseydi. Birlikte ne inşa edeceğimizi görmesini. Bratva'yı onun yaşadıklarından

daha iyi olacak şekilde nasıl yeniden şekillendireceğimizi.

Onu hatıralarımda taşıyacağım ve buraya hayatımın parçalarını onunla paylaşmak için geleceğim. Mezarlığın etrafındaki tüm mezarlara bakıyorum. Belki de her yeri güzelleştirebiliriz. Bahçeleri aile mezarlığını da kapsayacak şekilde genişletebiliriz. Burayı ölüm yerine bir anma yeri haline getirebiliriz.

Güneş tepede çivit rengi bir pusla batıyor ve amber renkli güneş ışıkları yanıp sönerek iki ağaçtan sarkıyor ve eve dönüş yolunu aydınlatıyor. Andrei'ye annemle ilgili hikayeler anlatırken bir süre daha kalıyoruz: kimdi, nasıl severdi ve onun hangi yönlerini içimde yansıttığımı görüyorum.

İki Ay Sonra

Kar yeri beyaz bir örtüyle kaplıyor, annemin anma törenine gitmeseydim bu durum bozulmayacaktı. Andrei, bahçe görevlilerinin karı küremesi konusunda ısrar ediyor ama ben kışın her şeyin bu kadar sessiz olmasını seviyorum. Tüm dünya hareketsiz, nefesini tutmuş baharın ilk kıpırtılarını bekliyor.

Zamanın ne kadar çabuk geçtiğine ve birkaç ay içinde ne kadar çok şeyin değiştiğine inanamıyorum. Ezra'nın vesayeti sayesinde Rusça'yı daha akıcı konuşuyorum ve GPS'e ihtiyaç duymadan tüm şehri gezebiliyorum. Andrei beni iyi ilişkiler içinde olduğumuz toplumun önde gelen her üyesiyle tanıştırdı ve çocuk evi yeni müdiresi ve tüm hızıyla devam eden koruyucu aile programıyla gelişiyor.

Bunların hiçbirini tek başıma yapamazdım. Ve şimdi, özellikle, her zamankinden daha fazla yardıma ihtiyacım olacak.

Yanımda getirdiğim su geçirmez battaniyeyi seriyorum, sonra annemin korusunun ortasına oturuyorum. İkinci bir kalın battaniye serdim.

Yün battaniyeyi bacaklarımın üzerine örtüyor ve pelerinimi daha sıkı sarıyorum. Nefeslerim havaya karışıyor ve dondurucu soğukta kristalleşiyor. Burada çok fazla kalamayacağım ama itiraf etmem gereken bir şey var.

Parmaklarımı kucagımda birleştiriyorum. "Sanırım hamile olabilirim." Son zamanlarda farklı hissediyorum. Rastgele anlarda kramplar giriyor. Duygularım biraz mantıksız. "Test falan yaptırmadım ve kocalarım da söylemedim. Ne diyeceklerinden emin değilim."

Andrei en az bir çocuk istiyor, belki daha fazla. Evlat edinmeye razı olduğunu söylüyor ama kendi yarattığı bir çocuğu çok seveceğini biliyorum. Mikhail kayıtsız davranıyor ama beni dölleriyle doldurmayı ve sikini mümkün olduğunca uzun süre içimde tutmayı takıntı haline getirdi. Biliyorum çünkü beni hamile bırakmaya çalışıyor. Ve Ezra. . . . gözlerinde o kusursuz umut ışıltısı olan kişi o. Yetimhanedeki çocuklarla arası iyi, ama zaman geçtikçe beni çocuklarla daha fazla etkileşime girerken izlediğini fark ediyorum.

Hepsi geleceğimiz için umut istiyor. Ama ben buna hazır mıyım bilmiyorum.

"Anne olmaya hazır mıydın?" Burada benimle olduğuna dair bir işaret var mı diye dinliyorum. Yakınlarda bir kuş cıvıldıyor ve onun olduğunu hayal ediyorum. "Genç yaşta evlendiğini ve asıl amacının bir varis üretmek olduğunu biliyorum." Dudağımı ısıriyorum. Eskiden de aynı rolü oynamam gerekiyordu. Artık her şey farklı ve Bratva'yı ve halkını ilgilendiren kararlarda aktif bir rolüm var. Ama bu bir kız çocuğum olacak ve her şey yoluna girecek anlamına mı geliyor?

"Onlara nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Sanırım önce bir teste girmeliyim. Ama gidip bir tane alırsam anlarlar.

Cebimdeki telefonum çalışıyor ve Celia'nın yakında katılacağı bir galayla ilgili mesajını bulup çıkarıyorum. Cesaretimi kaybetmeden önce hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Ben de gelebilir
miyim?

Cevabı hemen evet oluyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum. Sır tutabilen biri varsa, o da Celia'dır. Kadın son zamanlarda kendi sırlarının çoğunu saklıyor.

Bir saat sonra Ezra'ya beni onun garajının önüne bırakmasını söyledim. Kaskımı açıyor ve bana şefkatli bir öpücük veriyor. "Almaya hazır olduğunda bana haber ver." Telefonu çalıyor ve ikimiz de kim olduğunu biliyoruz.

Mikhail kız kardeşinin telefonlarına cevap vermemesinden dolayı tedirgin. Evine vardığımızda muhtemelen bir GPS sinyali almıştır.

"O inatçı bir piç kurusu," diye iç geçirir Ezra. "Onunla ben ilgilenirim. Ziyaretin tadını çıkar, Lisichka." Ön kapıya doğru yürümeden önce biraz daha öpüşüyoruz. Celia el sallayarak kapıyı açtığında, arabasını uzaklara doğru sürüyor.

Celia beni içeri buyur ediyor ve ilk fark ettiğim şey evinin eskisinden daha yaşanmış hissettirdiği oluyor. Kanepenin üzerindeki battaniye katlanmamış, evin etrafındaki mumların hepsi sonuna kadar yakılmış ve bazı duvarlarda doğru ışık eğiminde görebileceğiniz el izleri var. Sehпасının üzerinde gördüğüm bir şişe kayganlaştırıcıya kaşlarımı kaldırıyorum.

Boğazını temizliyor ve şişeyi rastgele bir çekmeceye itiyor. "Dağınıklığın kusuruna bakmayın. Misafirim vardı."

"Anlıyorum," diye mırıldanıyorum, gülümsememi gizlemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Kayganlaştırıcıyı dışarıda bıraktığına göre gerçekten iyi bir şirket olmalı." Onu bir skandalın içinde yakalamışım gibi kıpkırmızı kızarıırken gülüyorum. "Yargılamıyorum, söz veriyorum! Senin adına sevindim!"

Celia yanaklarını içine çeker. "Teşekkür ederim. Her şey çok yeni. Hâlâ bazı şeylere alışmaya çalışıyorum." Kestane rengi saçlarını omzunun üzerinden tarıyor ve orada olduğunu fark etmediği bir aşk ısırığını ortaya çıkarıyor. "Ama bu konuşma şarabı çağrıştırıyor. Beyaz mı kırmızı mı Val?" Mutfığa giriyor ve şarap soğutucusunu açıyor.

"Benim için yok, teşekkürler."

Eli kapıda donuyor ve ağır çekimde bana doğru dönüyor. "Emin misin? Uğruna ölünecek bir şeftali aromam var." Gülümsüyor, ama kenarlarda sıkışmış. "Bir içki için çok mu erken?"

Boğazımı temizliyorum. "Aslında senden bir konuda yardım istemiştım. Buraya gelip bir iyilik istemenin kabalık olduğunu biliyorum ama-"

Başını iki yana sallıyor, şarap soğutucusunu kapatıyor ve yanıma gelip iki elimi de avuçlarının içine alıyor. "Asla özür dileme. Biz kardeşiz Valentina. Ne istiyorsun?"

Sıcak çikolata gözleri benimkilere dikilmişti. İlk tanıştığımızda ağabeyinin tıpatıp aynısı olduğunu düşünmüştüm ama Mikhail'de hiç çil yokken onun gözleri biraz daha açık tonda ve yanaklarında birkaç çil var. Nefes alarak gizli bir iyilik istedim. "Lütfen onlara söyleme ama sanırım hamile olabilirim. Kullanabileceğim bir testiniz var mı?"

Gözleri biraz yaşıyor ve başını sallıyor. "Tabii ki tatlım." Gözlerini kaçırıyor, dudaklarından küçük bir kahkaha dökülüyor. "Ah, şu halime bak. Berbat durumdayım. Gözyaşları için özür dilerim." Hızlı bir nefes alıyor. "Bir sürü testim var Valentina. İstedğin kadar al, sonra eve de götürebilirsin, tamam mı?"

Ellerini ellerimde sıkıyorum. "İyi misin?"

Gülümsüyor, bu sefer daha tatlı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Söz veriyorum."

Üst kattaki banyosuna çıkıyoruz ve bana bir çekmece dolusu hamilelik testi gösteriyor. Bazıları küçük pembe şeritler, diğerleri ise hala kutuya sarılı, üzerine işediğiniz plastik çubuklar. Celia istediğimi seçmeme izin veriyor. "Caleb ve ben denerken, kendimi biraz kaptırmıştım. Ama! Bunların boşa gitmesini istemeyiz, değil mi? İstedğin kadar al."

"Hepsine ihtiyacım yok." Beş tanesini aldım ve on tanesini çekmecedeki bıraktım. "İki tanesini buraya, üç tanesini de eve götürebilirim. Adamlarımın görmesi için birer tane." Neredeyse yuvarlanıyordum

Hamile olup olmadığımı kanıtlamak için her erkeğin kendi testine ihtiyacı olduğu düşüncesi gözlerimi yaşartıyor.

Özellikle Mikhail.

"Eğer daha fazlasına ihtiyacınız olursa, onları nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Çıkarken kapıyı kapattığı için Celia'ya teşekkür ediyorum. Sonra birkaç dakikamı kutunun üzerindeki talimatları okuyarak geçiriyorum. Ne yapacağımı zaten biliyorum; sadece zaman kazanmak için oyalanıyorum. Derin bir nefes alarak tuvalete oturuyorum ve işemek için kendimi zorluyorum.

Sınava girmek bu kadar zor olmamalı.

Bir numaralı testin sonuçlarını beklerken, iki numaralı testi yapıyorum, sonra temizlenip küvetin kenarına oturuyorum.

Şimdi geriye kalan tek şey beklemek.

Celia yavaşça kapıyı çalıyor. "Orada her şey yolunda mı?" "Sadece bekliyorum."

"Arkadaş ister misin?"

Kapıyı açıyorum ve Celia'yı içeri alıyorum. Biz beklerken makyaj masasının üzerine tünüyor. "Biliyorsun," diyor hamile bir duraksamadan sonra, "gergin olman normal. Bebek sahibi olmak büyük bir değişim ve sen de son zamanlarda çok fazla değişim yaşadın." Sevgiyle omzumu okşuyor. "Bundan sonra ne olacağından emin olmadığın için kimse seni suçlamayacak."

Derin bir nefes alıyorum ve tutuyorum. Ezra'nın minicik bir bebeği kucağına alıp nazıkçe sallayarak uyuttuğunu hayal edebiliyorum. Ya da Mikhail'in ona binlerce pelüş oyuncak ve içinde büyümesi gereken pijamalar getirdiğini.

Andrei, kundakladığı bebeği göğsüne yaslamış kanepede uyukluyor. Tüm bu küçük parçalar gelecek için dilekler. Bir bebek istiyorum. Hem de çok. Beni korkutan da bu - bunların hepsinin kafamda olması ya da bebeği daha doğmadan kaybedecek olmam ya da genlerimle onu bir şekilde mahvedecek olmam. "Oldukça dağınık bir aileden geliyorum," diye yavaşça itiraf ediyorum.

"Yaşlanana kadar fark etmemiştim ama. . her şey görüldüğü kadar mükemmel değilmiş." Güzel annemi ve

gölümsemesinin ardında sakladığı tüm sırları
düşünüyorum. "Bilmiyorum eğer
Annemle babam birbirlerini gerçekten seviyorlardı."

Annemin sevilmenin nasıl bir his olduğunu hiç bilmediğini düşünmek beni üzüyor. Elbette, Katya kızını sevmiş olmalı, ama size aşık olan bir sevgilinin dokunuşu harika hissettiriyor. Soğuk bir kış gecesinin ardından güneş ışığının teninizi öpmesi gibi; sıcak, ısıltılı ve hayat dolu.

"Bir de şu Baranova meselesi var, kan bağımla ilgili. Bu beni bir hedef haline getirdi." Kollarımı karnıma doladım. "Hayatım boyunca bir pazarlık kozu oldum. Bunun bebeğimin başına gelmesini istemiyorum." En büyük korkum, benim yaşadıklarımı onların da yaşaması ve benim kadar saf ve manipüle edilmiş olmaları. "Ya onları koruyamazsam? Ya benim kanımı taşımak bir lanetse?"

Celia makyaj masasından atlıyor ve beni kucaklıyor. "Eğer hamileysen," diye başlıyor usulca, "bebeğin bu kadar önemseyen bir anneye sahip olduğu için çok şanslı. Peki ya babaları?" Hızlı bir kahkaha atıyor. "Ona çok aşık olacaklar çünkü o senin bir parçan ve annelerini şiddetle seviyorlar. Kendilerini de seviyorlar. Özellikle Mikhail, kendisinin küçük bir versiyonu olduğu için onu iki kat sevecek." Bu ikimizi de kıkırdattı. "Ama aynı zamanda başına hiçbir şey gelmesine izin vermeyecek bir teyzesi de olacak." Celia göz kırpmıyor. "Bir Baranova olarak şehirde popüler olacak, evet, ama bu aynı zamanda Bratva'nın ona göz kulak olacağı anlamına da geliyor. Göreceksiniz."

"Eğer hamile kalırsam."

Elimi sıktı. "Hadi öğrenelim."

Yutkunuyorum ve tuvaletin arkasında duran iki plastik çubuğa bakıyorum. Onları aynı anda elime alıyorum ve kalbim hızla çarparak yavaşça ters çeviriyorum.

İki pembe çizgi bunu

doğruluyor. Ben

hamileyim.

Şimdi, babalara söylemeliyim.

Bölüm 20

VALENTINA

EVE DÖNÜŞ her zamankinden daha hızlı geliyor ve Ezra'nın benimle daha fazla zaman geçirmek için manzaralı yolu seçtiğini biliyorum. Tek yaptığımızın motosikletinin arkasında dolaşmak olması önemli değil; bu yine de bizim zamanımız olarak sayılıyor. Parkın etrafındaki ve sahil şeridindeki manzara genellikle güzeldir, ama bugün kalbim orada değil.

Ezra fark etmiş olmalı çünkü dönüşlerde ona her zamanki kadar sıkı sarılıyorum. Düşüncelere dalmış, sütyenime sıkıştırılmış üç test hakkında endişeleniyorum. Hepsinin pozitif çıkacağını biliyorum.

Eğer adamlarımdan herhangi biri
Bu konuda mutluyum.

Emlak garajında duruyoruz ve Ezra motoru kapatıyor. Henüz hareket etmek istemiyorum, bu yüzden ona sıkıca sarılıyorum ve yüzümü sırtına gömüyorum. Kaskını çıkardıktan sonra duraklıyor. "Sorun nedir, Lisichka? Donup kaldın mı?"

Ezra'nın çılgın vücut ısısı sayesinde aslında çok sıcakım.

"Hayır." Kendimi kurtarıyorum. "Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim."

Motosikletten inmeme yardım ediyor ve kaskımı çıkarıyor. Yüzümü ellerinin arasına alıp eğiliyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Ziyaret nasıldı?"

"İyiymi. Celia her zamanki gibi harikaydı."

Yüzümü inceliyor. "Mikhail endişeleniyor. Ziyaret hakkında sorular soracak."

"Biliyorum, onunla konuşmadığı için kızgın." Celia'ya ne olduğunu sormadım ama Mikhail'in onun ani sessizliği için cevaplar istediğini biliyorum. Onları almayacağım. "Bunun dışında kalmaya çalışıyorum."

Ezra yarı omuz silkiyor. "Durumu anlayacak bir kardeşim yok. Ama bunun kilise olayıyla ilgili olduğunu hissediyorum. Zamanla bunu atlatacaktır."

"Ya yapmazsa?"

"O zaman ellerimizde kırık ikizlerimiz olacak, hm?"

Midem sıkışıyor. Bazen Mikhail ve Celia'nın ikiz olduğunu unutuyorum. "Bu ailede var mı? İkiz mi?"

Şu anda ikizlere hamile olabilir miyim?

Ezra homurdanıyor, cevap vermiyor. "Bilmiyorum." Bakışlarından kaçındığımda gözleri kısılıyor. İçimi göreceğinden korkuyorum, doğrudan sütyenimin içine sokulmuş hamilelik testlerine. "Neden soruyorsun?"

"Sebebi yok." Ondan uzaklaşıyorum ve kapıya doğru hızlı bir geri çekilme yapıyorum. "Diğerleri nerede?"

"Valentina." Ezra kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Neden ikizleri soruyorsun?" Sorusunu duymazdan geldiğimde sesi keskinleşiyor. "Valentina."

Hamile olduğumu ağzımdan kaçırmadan ne diyeceğimi bilemiyorum! Ağzımı açarsam kelimeler ağzımdan dökülecek ama yapamıyorum. Diğerlerine söylemeden birine söyleyemem.

Yıldırım hızıyla bana yetişiyor, bileğimden yakalıyor ve beni kaçmayı bırakmaya zorluyor. "Soru sordum. Cevap istiyorum." Bir süre sonra iç geçirdi. "Lütfen."

Kalbim hızlı ve sert çarpıyor, tıpkı Ezra'nın bu sabah içime girdiğinde beni nasıl dövdüğü gibi. Ya da Mikhail'in daha dün yemek masasında yaptığı gibi. Ya da bir önceki akşam Andrei'nin ucuz bir fahişe gibi masasının üzerine eğilip kalçamı yukarı kaldırması ve beni okşaması gibi. Açgözlüydüler, buldukları her fırsatta beni dolduruyorlardı. Ben öyle değilim.

Şikayet ediyorum. Şu anda mantığımdan çok aletim var.

Ben de adetimi iki hafta geciktirdim. Şimdiye kadar fark etmemişlerse, er ya da geç birileri kokusunu alacaktır.

Alt dudağımı ısıyorum. Ona söyleyeyim mi? Yoksa hepimiz bir araya gelene kadar beş dakika daha dayanmaya mı çalışayım?

Burun delikleri alevleniyor ve beni duvara yaslıyor. "Bizim için bir sırrın var mı, moya zhena?" Bu cümle karşısında dizlerimin bağı çözüldü. Onların karısı olarak anılmaktan hoşlandığımı biliyor.

Ağzımı kapalı tutuyorum ama gözleri sanki ona dünyanın en değerli hediyesi verilmiş gibi parlıyor. Benim sırrım. Bizim sırrımız. Bizim gerçeğimiz. Beni duvara yapıştırıyor, kollarımı başımın üzerine kaldırıyor ve dudaklarıma doğru iç çekiyor. "Bal gibi kokuyorsun, tadın çok tatlı. Tatlı karımla sevişmek istiyorum." Çenemi kavırıyor, başımı geriye yatırıyor ve dudaklarımın tadına bakıyor. İnliyorum ve omuzlarını pençeliyorum.

Tanrım, onun etrafında olmak bile beni tahrik ediyor.

Kulağımın kabuğunu ısıyor, sert nefes alıyor. "Ama önce sırrını söylemeli." Elleri göğüslerimi buluyor ve sıkıyor.

Sonra hareket etmeyi bırakıyor.

Kahretsin. Testler. Testleri hissediyor.

Geri çekiliyor ve göğüslerime bakıyor. "Ne saklıyorsun Valentina?" Kaşları çatıldı. "Eğer uyuşturucuysa, temizlenmene yardım edeceğim."

"Hayır! Hayır, o değil!" Ellerimle göğüslerimi kapatıyorum. Tişörtümden bir şey göremeyeceğini biliyorum ama bu bana gerçeği biraz daha saklayabileceğimi hissettiriyor. "Sizinle konuşmam gerek çocuklar. Hemen. Lütfen. İçeri girebilir miyiz?"

Ezra dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırır. "Tamam. İçeri gireriz, sonra sırrını söylersin."

Evin içinde beni takip ediyor, büyük yatak odasına doğru ilerlerken sessiz kalıyor. Dördümüz birlikte uyumaya başladığımızdan beri, Andrei odaya ikinci bir büyük boy yatak ekledi ve ilkinin üzerine bastırdı. Biz kullanıyoruz

Koridorun sonundaki odamda giysilerimizi ve en sevdiğimiz silah ve bıçak setlerini saklıyordum.

Ana süitimiz çoğunlukla seks, uyku ve duş için kullanılıyor.

Odaya girdiğimizde Andrei en sevdiği koltuğunda okuduğu kitaptan başını kaldırıp bakıyor. "Tekrar hoş geldiniz. Eğlendiniz mi?"

Ben cevap veremedim Mikhail beline sardığı havluyla banyodan fırlıyor, saçları koyu renk ve duştan damlıyor. Dramatik bir şekilde iç çekti. "Sonunda döndün. Şüpheli bir şey gördün mü? Benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

Ezra avucunu belime koyarak diğer iki kocama doğru ilerlememi sağlıyor. "Valentina'nın göğüs cebinde bir şey var."

Mikhail'in yürüyüşündeki sıkıntının bir kısmı eriyip gidiyor. "Oooh, bir şey mi çaldın, aşkım?" Belimi kavlıyor ve uzun bir öpücük için beni kendine çekiyor. "Kötü şeyler yapmandan hoşlanıyorum." Avuçlarını gömleğimin altından geçirip karnımdan yukarı doğru kaydırarak göğüslerimi avuçluyor. Onları sertçe sıkıyor, gözlerinde merak titreyiyor. "Görebilir miyim?"

Başımı sallıyorum ve o da gömleğimi başımın üzerinden kaldırıyor. Ezra sırtımdaki sütyen kopçasını çözüyor ve ben de sütyenimi çıkarıyorum. Yere düşüyor ve Mikhail elindeki hamilelik testlerini yakalıyor. Gözleri irileşti. "Bunlar sen misin-?"

Andrei kitabını kapatıp sandalyesine bırakır. "Göster bana, Mikhail."

Testlerden birini Andrei'nin göğsüne fırlatıyor, sonra diğer ikisini yere bırakıyor. "Regl dönemin gecikti." Gülümsemesi bir an tatlı, bir an hınzır. "Amını bir güzel doldurdum, değil mi?" Bir eliyle karnımı, diğeriyle kıçımı avuçluyor. "Sikimi mümkün olduğunca uzun süre içinde tutuyorum. Döllerimin güzel ve derin olmasını sağlıyorum."

Ezra arkamdan iç geçiriyor. "Mikhail, onunla yatan tek erkek sen değilsin."

Andrei hamilelik testini açık avucuna vurarak, "Biz üç kişiyiz," diyor. "Bu da senin baba olmama ihtimalinin yüzde altmış altı olduğunu gösteriyor."

Başımı sallayarak üçünün arasına bakıyorum. "Bu bebek konusunda ciddi bölgecilik yapamazsınız. Hanginizin babası olursa olsun, o bizim."

Andrei'nin kafası bana doğru döndü. "Yani sende bir teste girdim."

"Bir tane daha al," diye ısrar ediyor Mikhail, Andrei'nin elindeki alıp benimkine koyarken. "Ben de seninle geleceğim." "O yok değil ihtiyaç Yardım için işlemek," Ezra homurdanıyor, Kollarını arkamdan sarıyor. Beni diğerlerinden koruyormuş gibi karnımı hafifçe avuçluyor.

Ya da beni ve bebeği kendine saklamak.

Mikhail alay eder. "Tabii ki öyle. Artık her konuda yardıma ihtiyacı olacak. Tüm hamilelik boyunca onun ve bebeğin güvende olduğundan emin olmalıyız."

Alabildiğim kadar derin bir nefes alıyorum ama acı verecek kadar sık. Kalbim sanki kaburgalarımın fırlayıp çok çok uzaklara uçacakmış gibi göğsümde çırpınıyor. "Çocuklar," diye fısıldıyorum, hızla gözlerimi kırptıştırarak. Kenarları biraz bulanık görünüyor.

En aptalca şeyler üzerine tartışmaya devam ederler. "Çocuklar. Sanırım uzanmam gerekiyor."

Üçü de hemen sustu ve Ezra beni kollarına aldı, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi. Beni yatağa taşıyor ve sanki camdan yapılmışım gibi nazikçe yatırıyor. Andrei önce ayakkabılarımı, ardından pantolonumu ve külotumu çıkarıyor, sonra da beni yorganın altına sokuyor. Mikhail'in havlusu yatağa ulaşması için geçen sürede kayboldu ve yanıma sokuldu. "Özür dilerim bebeğim, kendimi kaptırdım. İyi misin?" Kulağımın arkasındaki bukleleri fırçalıyor.

Hepsi gözlerinde endişeyle bana bakıyor.

"Daha iyi geçinmeniz gerekecek." Yıllarca birlikte çalıştıktan sonra aralarındaki barışı nasıl koruyacaklarını bulmuşlardır diye düşünürsünüz. "Yoksa beni ve bebeği strese sokacaksın."

"Elbette. Yapacağız." Andrey hem Ezra'ya hem de Mikhail'e alaycı bir bakış atıyor. "Değil mi kardeşim?"

İkisi de başını sallıyor. Ezra elimin arkasını öperken Mikhail yanağıma sokuluyor. "Ne istersen yaparız Valentina. Neye ihtiyacın varsa."

İç çekerek bacaklarımı uzatıyorum. Mikhail'in yanıma kıvrılması güzel ama sarılmak istediğim iki adam daha var. "Yatağa girin. Hepiniz. Kocalarıma dokunmak istiyorum."

Ezra arkamdan yatağa giriyor ve başımı kucağına yatırıyor. Mikhail bir tarafa, Andrei de diğer tarafa kıvrılıyor. Üçü de sırayla karnımı, kalçalarımı, göğüslerimi okşuyor, vücudumun her yerini öpüyorlar. Bir kızın ihtiyaçtan yanıp tutuşması için yeterli ama gözlerim birden fazla kez kapanıyor.

"Biraz uyu," diye emrediyor Andrei, dudaklarımı öpmek için yüzümü ona doğru çevirirken. "Hiçbir yere gitmiyoruz."

Mikhail daha sonra beni öpüyor, alt dudağımı dudaklarının arasına alıyor, boğazının arkasında bir inilti yakalıyor. "Çok seksisin Valentina. Uyandığında seni sertçe sikeceğime söz veriyorum." Kulağıma mırıldanıyor. "Ya da sen uyurken. Hangisini istersen, bebeğim."

"Onu uyurken sikmeyeceksin."

Dudaklarımdan bir kıkırdama geçiyor. "Belki uykum sırasında biraz nazik seks iyi olur."

"Ne dilediğine dikkat et," diye homurdanıyor Ezra, siki kulağımın yanında sertleşmeye başlamıştı bile. "Çünkü verdiğimiz sözü yerine getireceğiz, zhena."

"Moya prekrasnaya zhena," diye mırıldanıyor Andrei, elini kalçalarımın arasına kaydırarak. Parmak uçlarının hafif fırçalarıyla klitorisimi okşuyor ve zevkle iç çekmeme neden oluyor. "Uyu. Sana ve bebeğe iyi bakacağız."

"Her zaman yapacağız."

Mikhail ve Andrei'nin ellerini tutup göğsüme bastırıyorum, dudaklarımda bir gülümseme.

Adamlarımla sözlerini tutacaklarını biliyorum.

Güzel kızımız için daha iyi babalar isteyemezdım.

SONSÖZ

Mikhail

Kız kardeşimden haber almayalı haftalar oldu.

Beni bu kadar uzun süre görmezden gelmesi onun yapacağı bir şey değil ama yine de bana bu kadar uzun süre kızması da onun yapacağı bir şey değil. Yıllar boyunca küçük anlaşmazlıklarımız oldu ama bu seferki çok büyüktü. Beni uzun süre affetmeyecek.

Ama bu sessizlik saçmalığı bitmeli. Baba olacağım, Tanrı
a ş k ı n a . Bebek doğmadan önce bunu ikiz kardeşimle
kutlamak **i s t i y o r u m** .

Yumruğumu Celia'nın ön kapısına vuruyorum. "Celia, aç kapıyı! Bana sonsuza kadar kızgın kalamazsın!" Geri çekilip garaj kapısına bakıyorum, arabasının içeride park ettiğini görüyorum, sonra tekrar verandaya dönüyorum. "Orada olduğunu biliyorum!"

Kapının arkasından gelen bir hareket dikkatimi çekiyor ve rahat bir nefes alıyorum. Tanrı'ya şükür aklı başında biri. Onu görmek için kapısını kırmak zorunda kalmayı gerçekten istemezdim.

Bunun için de benden biraz nefret ederdi.

Kapının kilidi açıldı ve ben eşikten adımımı atmaya çalışıyordum ki benim olmayan biri tarafından durduruldu.

Kardeşim. Bir adam yolumu kesti. Tanıdık gelen ama adını çıkaramadığım bir adam. Koyu renk saçları alnına dökölüyor ve yüzündeki ukala gülümseme o herifi yumruklamak istememe neden oluyor. "Celia şu anda bağlı. Mesajınızı alabilir miyim?"

"Çekil yolumdan." Adamı iterek geçmeye çalışıyorum ama kapı pervazına dayadığı bir kol ve beni sinirlendiren bir sırtışla girişimi engelliyor. "Seni bıçaklamak zorunda bırakma beni," diye tıslıyorum, bıçağımı gizli kınından çıkarıp karnına bastırarak. "Çünkü canını yakarım."

"Ünlü Mikhail Monrovia, beni bıçakladı mı?" Elini göğsüne doğru götürür. "Onur duyduğum. Devam et."

Herif deli ama ben de öyleyim.

Bıçağı daha derine bastırıyorum, aptal v yakalı gömleğini kesiyorum -hangi yetişkin giyer ki bunları- ve ucunu karnına sokuyorum. Burada önemli bir şeye denk gelmemeli ama daha derine saplarsa canı yanacak.

Adam tıslıyor, kara gözleri sevinçle parlıyor. "Bana karşı yumuşak davranıyorsun, Monrovia. Beni bıçakla dedim."

Güzel.

Bıçak, kasın içinden geçip vücut boşluğuna doğru üç santim derinliğinde ilerliyor. Daha önce de bıçaklanmıştım, çok acıtıyor. Ama bu adam gülmeye başladı, kıkırdarken elini saçlarında gezdiriyordu. "Kahretsin dostum, bayıldım. Kız kardeşine selamlarını iletirim." Elini omzuma vuruyor. "Ailemize hoş geldin, Monrovia. Aramıza katılmana sevindim."

Geri çekilir, bıçağı çıkarır ve kapıyı kapatmak için hareket eder.

Ayağımla kapıyı kapatıyorum ve iterek açabildiğim kadar açıyorum. Bu adamın arkasında bir başkası var; daha iri, daha uzun boylu ve ilkinin neredeyse tıpatıp aynısı.

Kardeşler.

Dövmelerine bakılırsa Rus kardeşler. Sadece ikisini görüyorum, ama bir üçüncüsü olduğunu biliyorum - en kötüsü - ve sonra dördüncü üvey kardeş vals yaparak geri döndü

Bratva, bizzat Andrei Leonov tarafından verilen altın bir afla. Onu tekrar içeri almanın iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Şimdi, kardeşleri kız kardeşime terör estiriyor, çünkü yapabileceklerini düşünüyorlar.

Yüksek sesle küfrediyorum. Lanet olsun, burada olmamalıydılar. İkisine de ters ters bakıyorum. Adları ne bunların? Ezra bana bir kere söylemişti. İki kere. Hiç hatırlayamıyorum. Geleneksel isimler değiller; uydurma isimler kullanıyorlar.

Valentina bilirdi. O bu tür şeyleri takip eder. Ben emlak ve mülk sahipliğini biliyorum ama üyelerimizi o kadar iyi tanımıyorum.

"Burası Baranova'nın malı ve size defolup gitmenizi emrediyorum." Kapıyı açmak için bıçaklanmış olana karşı mücadele ediyorum. Yaralıyken bile benden daha güçlü. Şansım varken bıçağı çevirmeliydim.

Daha uzun boylu olan kardeş yaklaşıyor, diğeri kadar eğlenmiş değil. "Bu ev artık bizim korumamız altında, Monrovia. Birinin canı yanmadan geri çekilmenizi öneririm. Celia'ya, burnunu ait olmadığı yere soktuğu için kardeşinin kolunu kırdığımızı söylemekten nefret ederim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Buna cesaret edemezsin. Ben senin patronunum." Omuz silkiyor.

"Bizim patronumuz Ezra. Onunla konuş."

Kapıyı suratıma kapattılar ve beni kapının eşiğinde öfkeyle bıraktılar. Kolu şingırdatıyorum ama işe yaramıyor. Bütün perdeler kapalı. Üst katın ışıkları yanıyor ve odanın içinde dolaşan gölgeleri yakalıyorum. Yukarıda onlardan biriyle olmalı.

Hemen Ezra'yı aradım. "Ben onları vurmadan önce adamlarını kız kardeşimin evinden çıkar," diye tıslıyorum.

Ezra iç çekiyor. "Sorun nedir?"

"Bilmiyorum, kaçırıldı!" "Kendi evinde mi?"

"Evet! Lanet olası adamların orada, kardeşlerin. İsimleri olanlar. Onların çıkmasını istiyorum."

Ezra bir an sessiz kalır. "Kız kardeşin seninle iletişime geçti mi?"

Evinin önünden geçiyorum. Hayır, benimle iletişime geçmedi. O berbat düğünden beri. Olanlar için bana çok kızgındı. Olmasına izin verdiğim şey için.

Bratva işinden anlamıyor. Aramızda hainler vardı; bir an daha yaşamalarına izin verilemezdi, yoksa enfeksiyon yayılabilir ve işleri çok daha kötü hale getirebilirdi.

"Hayır. Telefonlarıma cevap vermiyor." Butik penceresinden onu çalışırken izledim ama içeri girmedim. "Güvende olduğunu biliyorum çünkü çalışıyor. Ama içerideler Ezra, Tanrı bilir ona ne yapıyorlar!"

Ezra kıkırdar. "Ne yaptıklarını biliyorsun."

Zihnindeki görüntüyü mümkün olduğunca PG olarak tutuyorum. "O bir aile istiyor Ezra, üç ya da dört psikopat değil."

"Onlar da aile olabilirler."

Gözlerimi deviriyorum. "Lütfen. Celia bu üçüne uzaktan yakından benzeyen herhangi bir şey için mükemmel hayatından vazgeçtiği gün delireceğim."

"Sence şimdi ne oluyor, Mikhail?"

Homurdanarak telefonu kapattım. Ezra'nın yardımı dokunmuyor. İki küçük sundurma basamağını geri çıkıyorum ve büyük olan perdelerin arasından beni izliyor. Hay sikeyim.

Derin bir nefes aldım ve etrafıca düşünmeye çalıştım. Onlarla nerede tanışmış ki? Bratva ile yolları düzenli olarak kesişmiyor. Onlar onun müşteri kitlesi değil. Onlarla toplum içinde yakalanmazdı.

Bir ampul patladı ve bundan kesinlikle nefret ettim.

Onlarla toplum içinde görülmezdi, o halde nerede tanışmış olabilirlerdi?

O lanet seks kulübünü kardeşler işletiyor.

İçeri girmenin tek yolu doğrudan davettir.

Onu Andrei ve Valentina'nın ikinci düğününde gördüler. Öfkesi ve yumruklarından başka hiçbir şeyi olmadan tüm o insanları savunduğunu gördüler. Bu, kız kardeşimin normalde o ana kadar sıkı sıkıya sakladığı bir tür kararlılıktır.

ihtiyacı vardı. Şapelde, tamamen yabancıları yok olmaktan korumak için buna ihtiyacı vardı.

İçindeki ateşin parlak bir şekilde yanmasına izin verdi ve bu üç iblisin dikkatini çekti.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Bu hoşuma gitmiyor. Etrafta olmak için güvenli adamlar değiller. Ellerinden gelen her şekilde zevk almak için ona zarar verecekler. Ama onları iş başında gördüm; Valentina'nın merhum belediye başkanının malikânesinden kurtarılmasına yardım ettiler ve Ezra'yla birlikte düzinelerce kurtarma ve uzaklaştırma görevinde çalıştılar. Onlara hayatı pahasına güveniyor.

Şimdi de benden kız kardeşimin hayatını onlara emanet etmemi istiyorlar. Hayır. Talep ediyorlar.

Ama ya Celia'nın istediği buysa?

Arkamı dönüp arabama doğru gitmeden önce son bir kez pencereye bakıyorum. Onun adına spekülasyon yapmak yerine Celia'nın kendisine soracağım. Şimdilik, kelimenin tam anlamıyla güvende olmasa da en azından iyi korunduğunu biliyorum.

Bu yeterli olacaktır.

CELIA'nın HIKAYESİ Henüz Bitmedi

Üç erkek kardeş, eşleri yapmaya yemin ettikleri tek kadına sahip çıkar. Bir gecelik tutku onu sonsuza dek kendilerine bağlar.

Celia'nın ters harem aşkının başlangıcını ücretsiz romanım [Brutal Beauty](#)'de okuyun.

Celia'nın tam [uzunluktaki](#) kitabı Beautiful Rage için [web sitemden](#) ön sipariş verin.

Neden favori perakendecim yerine web sitenizden ön sipariş vermeliyim? 100 şeffaf olmak gerekirse, satın alma

Web sitemdeki kitaplar, yatırımınızın daha fazlasının doğrudan bana gelmesini ve paranın günler içinde alınmasını sağlar

aylar sonra değil, kitap çıktıktan sonra. Senin Karakter çizimlerini, alternatif kapakları, profesyonel düzenlemeyi, kitap kutularını vb. mümkün kılan şey katkıdır. Desteyiniz için teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel. ♥

Baranova Bratva'dan daha fazlasını ister misiniz? Özel bonus sahneler için [haber bültenime katılın](#) (çok yakında!).

Rusça TERMINOLOJİ

KİTAP BOYUNCA çeşitli Rusça sözcük ve deyimlere atıfta bulunulmuştur. İşte bunların tanımları.

Babushka: Büyükanne

Evet.

Durak: Aptal

Pakhan: Rus Bratva'nın lideri

Lisichka: küçük tilki

Malyshka: küçük kız veya kız bebek

Moye ditya: çocuğum

Moya prekrasnaya zhena: benim güzel karım

Moya zhena: karım

Mudak: Piç / Pislik

Muzh: Koca

Nyet: Hayır

Shlyukha: fahişe

Suka: orospu

Vors: kaptanlar

Zhena: eş

Teşekkür

Valentina'nın ailesi şu anda benim için hayal edebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor.

Valentina'yı bir yıldan uzun bir süre önce ilk kez tasarladığımda, onun Bratva'yı iyi kalpli bir şekilde yeniden şekillendirecek güçlü iradeli bir kadın (aslında bir tıp öğrencisi) olmasını istedim

ve nazik bir ruh. Hafıza kaybı yaşadktan sonra kaderin onu Bratva'ya geri götürmesini ve adamlarının onu bulup eve getirmesini amaçladım.

Gördüğünüz gibi, hikayesi önemli ölçüde değişti ve adamları da öyle.

Üç Kuralı'nın ilk taslağında bir şeyler eksikti. Valentina'nın kraliçe olması gerekiyordu ama yolunu erkeklerin seçmesine izin vermeye devam etti. Kraliçe olmak yerine değişim yaratmak ve kendi hayatının sorumluluğunu almak.

Prenseslikten Kraliçeliğe uzanan yolculuğu sadece bir erkekle evlendiği için gerçekleşemezdi. Anlatmak istediğim hikaye bu değildi.

Bir dönüşüm geçirmesi gerekiyordu. Derinlere inmesi ve önündeki zorlukların üstesinden kendi başına gelmesi gerekiyordu; onu kurtarması için Beyaz Atlı Prens'e bel bağlamaması gerekiyordu.

Valentina'nın şimdiki halinin sadece üstesinden geldiği şeylerden dolayı değil, aynı zamanda en keskin gün ışığında ya da en karanlık gecede olsun, onu kaldıran ve parlaması için cesaretlendiren erkekler sayesinde daha güçlü olduğunu düşünmek istiyorum. O her haliyle güzel ve her şeyin üstesinden gelebilecek kadar güçlü.

Adamları, bocaladığında onu toparlamak için oradalar ve bu sorun değil. Yardıma ihtiyacın olması normal. Yardıma ihtiyacınız olduğunu kabul etmenizde de sorun yok.

Büyük oğlumuz Ezra ailesini korumanın ağırlığıyla mücadele ediyor, ancak asla şikayet etmiyor, gittiğinde bile

Onların güvenliğini sağlamak için sınırlarını aşıyor.

Gösterdiği özveri, verici olan çoğumuzun benimseme eğiliminde olduğu bir şey. Arkadaşlarınızı ve dostlarınızı sevmek harikadır.

Ailenizle ilgilenin ve onlara öncelik verin, ancak kendinize de dikkat etmelisiniz. Umarım bunu okuyorsanız ve

Kendinden o kadar çok veren biri ki sana çok az şey kalsın. sağlık ve esenlik. Sevdikleriniz de kendinizi koruduğunuz için size teşekkür edecektir.

İlk aşkımız Andrei bir aile kurmayı çok istiyor. Kendi ailesi o küçükken ortadan kaybolmuştur; hayatında değişmeyen tek şey Ezra'dır. Valentina gelene kadar. Onun

Ayrılık onu derinden yaralamıştı ama kızın dönüşü kalbindeki yaraları hafifletmeye yardımcı oldu. Onunla kalmayı seçmiş olması

onu daha çok sevmesini sağlayan şeydir. (Onun tekrar çekip gitmesine izin vereceğinden değil. □)

Mikhail, oh, Mikhail. Hazine değerinde bir şeye sahip olmaktan başka bir şey istemeyen adam. Değerli bir şey, zenginlikten, şöhretten ya da güzellikten daha değerlidir.

İstediği tek şey dışında her şeye sahip olan adam.

Valentina'yla ilk tanıştığında, onu arzuladığını biliyor.

Ama o

ne kadar değerli olacağının farkında değildir. Onun gerçek benliğinin pırıltılarını yakaladıkça, merak etmeye başlar.

onu geri isteyecek mi? Reign of Four'daki küvet sahnesi organik bir şekilde gerçekleşti; planlanmamıştı ve kelimeler parmaklarımın ucundan uçup gitti. Hikâyenin nereye gittiğinden emin değildim ama tamamlandığında

bunun Mikhail'in hikâyesi olduğunu biliyordum.
kırılganlık anı. Valentina'nın onu rahatlatması gerekiyordu.

onu olduğu gibi sevdiğini söyledi. O her zaman onun değerli hazinesi olacak.

Bu karakterlerin hepsi benim için önemli ve umarım hikayelerini beğenmişsinizdir. Ama bu sadece başlangıç-
Baranova Bratva'yı henüz terk etmiyoruz. Çubuk Ana ailemiz arasındaki ekstra sahneler için etrafta dolaşın ve ardından mükemmel hayatını her seferinde bir iplikle çözerken Celia Monrovia ile Geceyarısı'nın tadına bakın.

Pek çok kişiye sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Beta okuyucularıma, iyi arkadaşım Angel'a, kocama, köpeklerime,

Evren. Ne zaman yazdıklarım ya da tam zamanlı bir yazar olma hedeflerim konusunda kendimden şüpheyeye düşsem

ulaşamaz ya da aptalca olsa da, biri gelip bana bunu başarabileceğimi hatırlatıyor. İster yazdıklarımla ilgili nazik bir söz, ister azmim, isterse de tam anlamıyla destek olsun

tam ihtiyacım olduğunda.

Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. Beni hayallerime doğru yükselten tüm insanlar olmadan bunu yapamazdım. ♥

Yazar Hakkında

Sadece tekrar tekrar öfkeli aşk şarkıları dinleyen bir müstehcenlik aşığı.

Misti Wilds, karakterlerin birbirlerini uzaktan izlemesini seviyor - ta ki uzun boylu, karanlık, düşünceli bir alfa erkeği bunu siktir et deyip kadınına sahip çıkana kadar. Ama bu günlerde tek bir erkek yeterli değildir.

Kalplerinde şiddet ve silahlarının namlusuna kazınmış bir aşk ilanı olan çok sayıda karanlık ve lezzetli adam yazmak.

Hepsine sahip olmak varken neden birini seçesiniz ki?

Ayrıca MISTİ WILDS TARAFINDAN

Baranova Bratva:

[Üçün Kuralı](#)

[Dördün Saltanatı](#)

[Acımasız](#) .

[Güzellik](#) [Güzel](#)

[Öfke](#) Güzel Asi

Güzel Yıkım

Kırık Yeminler

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.